

အရှင်ဆရာမိက
ရွှေပါရမီတော်

အဝေးမှာမနေပါနဲ့

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေပါရမီတော် (၂၆)

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၆ အမှတ်(၁)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၃,၂၀၃၇၀၀၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃,၂၀၃၇၀၀၀

၂၀၀၇ ခုနှစ် • ဇွန်လ • တတိယအကြိမ် • အုပ်စု ၂၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ကျော်မင်းမောင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုဇော်ဝင်း

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ(၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၀-အေ)၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း(၀၃၉၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

(☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂)

တန်ဖိုး ၆၀၀ ကျပ်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကမ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့၊ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ(ဘာသာစုံ)ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ဂုဏ်ထူးတရား၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့တောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကောလိသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ကောစာရိတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

သပ္ပဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ

တရားအလှူ

ပညာပါရမီအလှူ

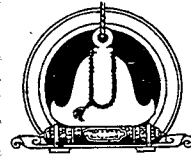
တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

၁။	■	အဝေးမှာနေပေမယ့်	၉
၂။	■	အဝေးမှာနေနေကြသူများ	၂၀
၃။	■	အဝေးမှာ မနေတဲ့သူ	၃၃
၄။	■	မမေ့ရင် မဝေးပါဘူး	၃၉
၅။	■	စိတ်ညစ်စရာကြုံလို့ စိတ်ညစ်တာ	
	■	သံဝေဂမဟုတ်	၄၆
၆။	■	သူများကြည့်ဖို့ အလှပြင်တာ	
	■	သံဝေဂဖြစ်စရာ	၅၁
၇။	■	ရောသာရောစေ မနောစေနှင့်	၅၆
၈။	■	အလုပ်သဘောမှာ အနှုပ်မနောပါစေနှင့်	၆၂
၉။	■	သုံးတော့သုံးပါ မစွဲပါနှင့်	၇၁

၁၀။	■	ရွှေတာလေးနဲ့ ပျံအောင်စားမယ်	၈၀
၁၁။	■	လက်ကယူပေမယ့် စိတ်က မယူရင်	
	■	အလိုနည်းတာပါပဲ	၈၈
၁၂။	■	ရွှေသမ္မာ ရတနာ ထုတ်ကြွားစရာမဟုတ်	၉၄
၁၃။	■	အလိုနည်း၊ အလိုကြီး၊ အလိုကဲ၊ အလိုဆိုး	၁၀၂
၁၄။	■	ရွှေတာလည်း မဖော်နဲ့၊ မရွှေတာလည်း	
	■	မခေါ်နဲ့	၁၀၇
၁၅။	■	ဘုဉ်းခိုင်းတိုင်း မဘုဉ်းနိုင်ဘူး	၁၁၆
၁၆။	■	တစ်ယောက်တည်းနေတတ်ပါစေ	၁၂၄
၁၇။	■	အလုပ်ဖြစ်မှ ဝိရိယ	၁၃၀
၁၈။	■	အဝေးမှာ မနေပါနဲ့	၁၃၆

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို

ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

အဝေးမာနေပေမယ့်

ဘုန်းဘုန်းဘုရား . . .

တပည့်တော် ချီသေစွာဖြင့် စာရေးလျှောက်ထား
အပ်ပါသည်ဘုရား . . .။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို
ကိုယ်တိုင်မဖူးတွေ့ဖူးပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားပွဲ
များကိုလည်း နာယူနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘုရား။ အရှင်ဘုရား
ထုတ်ဝေတဲ့စာအုပ်များထဲမှသာ အရှင်ဘုရားရဲ့ ပုံတော်များ
ကို ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါတယ်ဘုရား . . .။

အခု တပည့်တော်အသက် ၂၂ နှစ်ကျော်နေပါပြီ
ဘုရား။ တပည့်တော် ၁၀တန်း စရောက်ကတည်းကတိုင်
မိသားစုနဲ့ ခွဲ၊ ပညာတွေ သင်၊ တိုင်းပြည်တာဝန်ထမ်းဆောင်
ဆိုတော့ မိသားစုနဲ့ အတော်ကြီး အနေဝေးခဲ့ပါတယ်

..... အဝေးမာနေပါနဲ့

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

ဘုရား။

တပည့်တော် ၅ တန်းလောက်ကတည်းကတိုင် စာဖတ်ဝါသနာပါခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် စာဖတ်ရင်လည်း အမြဲရွေးဖတ်ပါတယ်ဘုရား။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ငှားဖတ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ဖတ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစာအုပ်အတွက် အနည်းဆုံး အချိန်တော့ ကုန်ပါတယ်ဘုရား။

ငွေကုန်၊ အချိန်ကုန်ပြီး တပည့်တော်ဘဝအတွက် အသိအမြင်၊ အတွေးအခေါ်၊ ယုံကြည်ချက် ဘာမှ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု မဖြစ်စေဘူး ဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေကိုတော့ ရှောင်ပါတယ်ဘုရား။ စာအုပ်ရဲ့ တန်ရာတန်ကြေး ပေးဖတ်လို့မှ တပည့်တော်ဘဝအတွက် ဘာမှမကျန်ဘူးဆိုရင် အဲဒီစာအုပ်အတွက် ပေးရတဲ့ အချိန်နဲ့ ငွေကြေးတွေ ရှုံးတယ်လို့လည်း ထင်မြင်မိပါတယ်ဘုရား။ စာအုပ်ထဲက ဘဝအတွက် အမြတ်ထုတ်နိုင်မှ စာအုပ်ဖိုး ကာမိတဲ့အပြင် အချိန်ကုန်ရကျိုးလည်း နှပ်မယ်လို့ ထင်မြင်မိပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်မှာခဏနေတုန်း အရှင်ဘုရား ရေးသားထားတဲ့ ‘မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ’ စာအုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ ဖတ်ရှုခွင့်ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား . . . ။

တပည့်တော် အရှင်ဘုရားစာအုပ် ရရချင်းတုန်းကတော့ အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ) ဆိုတော့ ပါဠိတွေများရင် ဒုက္ခဆိုပြီး တွေဝေမိပါသေးတယ်ဘုရား . . . ။ ဒါပေမဲ့ အရှင်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေကြောင့်ပဲလား မသိပါဘူးဘုရား။ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ပြန်ကြည့်တော့ ‘မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ’ ဆိုတာ သိဖို့ တော်တော်အရေးကြီးတာပဲလို့ သဘောပေါက်မိပါတယ်ဘုရား။

‘မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ’ ဆိုတာ သိချင်စိတ်နဲ့ စပြီး ဖတ်ဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား . . . ။

တပည့်တော် ‘မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို စဖတ်တုန်းကတော့ တစ်ကြောင်းချင်း ဖြည်းဖြည်းပဲ ဖတ်သွားပြီး ဖတ်လည်း ဖတ်၊ တွေးလည်း တွေးကြည့်မိပါတယ်ဘုရား . . . ။

ဘယ်အရာကိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ မယုံတတ်တာ၊ စူးစမ်းကြည့်ချင်တာ လူငယ်သဘာဝပဲ လို့ ထင်မိပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတော့ တွေးကြည့် သဘောပေါက်သွားမှပဲ အရှင်ဘုရားရဲ့ စာအုပ်တွေကို ဆက်တိုက် ဖတ်ဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား . . . ။

တပည့်တော်တို့လို မိသားစုနဲ့ အနေဝေးနေတဲ့ လူငယ်တွေအတွက် ဘဝအသိအမြင်တွေ၊ အတွေးအခေါ်

ယူဆချက်တွေ မှန်ကန်ဖို့ အများကြီး လိုအပ်လှပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော်ဘဝမှာ အကြောက်ဆုံးကတော့ . . 'နောင်တ' ရမှာကိုပါပဲဘုရား။ ခံယူချက်၊ တွေးခေါ်ယူဆ ချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေ လွဲချော်ပြီး ပြင်လို့မရနိုင်တဲ့ အမှား မျိုးတွေ လုပ်မိပြီး 'နောင်တ' ရနေရမှာကို အကြောက်ဆုံး ပါပဲဘုရား။

တပည့်တော်က လူငယ်ဆိုတော့ တိုးတက်ချင်၊ အောင်မြင်ချင်စိတ်တွေ ထက်သန်ပြီး၊ အပြိုင်အဆိုင်က များလေတော့ ဘာမှ မှားသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူးဘုရား။ နည်း နည်းလောက် ချွတ်ချော်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု မှားသွား တာနဲ့ တပည့်တော်ဘဝ မြောင်းထဲရောက်မှာ သေချာပါ တယ်ဘုရား။

ဘဝမှာ အမှားတွေ၊ နောင်တဆိုတာတွေ မရှိ အောင် သွန်သင်ပြသမယ့် မိဘ၊ ဆရာသမားများက အနီး ကပ်မရှိလေတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေ ကိုပဲ တပည့်တော်အနားမှာ အနီးကပ်သွန်သင်ဆုံးမနေတဲ့ မိဘဆရာသမားများအဖြစ် အမြဲမှတ်ယူထားရပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော်ရဲ့ ဇာတိမြို့က မကွေးဆိုတော့ . . .

တပည့်တော် နည်းနည်း အရွယ်ရောက်တဲ့အချိန်အထိ အ ရှင်ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက ကြားနေရဆဲပါပဲဘုရား. . . ။ အဲဒီကတည်းကတိုင် အရှင်ဘုရားရဲ့ ဘွဲ့တော်ကို မသိရ သေးပေမယ့် လေးစားကြည်ညို အားကျခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ ဘုရား။

တပည့်တော် ခွင့်ရက်ရလို့ ဒုလ္လဘရဟန်း ငါးရက် ဝတ်တုန်းကလည်း ရဟန်းတော်တွေရဲ့ ဝိနည်းတော်တွေ ကို ဖတ်ရှုရပြီး ရဟန်းဝတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပုံ၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ် နဲ့အညီ နေနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပုံတွေကို တပည့်တော် ကိုယ် တွေ့ ကြုံခဲ့ရတော့ အရှင်ဘုရားကို ပိုပြီး ကြည်ညိုလေးစား ခဲ့မိပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်ကတော့ မွေးကတည်းကတိုင် မိဘ များ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လို့ တပည့်တော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အလိုလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ကျောင်းသားဘဝက နွေရာ သီကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အခြေခံဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေး မှုသင်တန်းတွေ တက်ဖြစ်တာရယ်၊ မိဘဆရာသမားတွေရဲ့ သွန်သင်မှုရယ်ကြောင့်သာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား . . . ။

ငယ်ငယ်ကတည်းကတိုင် ညအိပ်ရာဝင် အိပ်ရာ ထ မိဘများက ဘုရားစာတွေကို နှုတ်တိုက်သင်ပေးပြီး

ရွတ်ဆိုနိုင်လို့ ရွတ်ဆိုခဲ့ရပေမယ့် ဘုရားစာတွေရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ် လေးနက်ကျယ်ပြန့်မှုကို မသိခဲ့ရပါဘုရား။

ဘုရားစာ ရွတ်ဆိုခြင်း အကျိုးတွေလောက်ကိုပဲ သိခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် ၉ တန်းရောက်မှ ဗုဒ္ဓ ဘာသာရယ်လို့ ခံယူထားပြီး တခြားဘာသာဝင်တွေ မေး လို့မှ တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းကို ကောင်း ကောင်း မပြောနိုင်၊ ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့ရင် ရှက်စရာ၊ သိက္ခာကျ စရာကြီးပဲလို့ တွေးမိပြီး ဘာသာရေးစာအုပ်တွေကို စဖတ် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် ယခု နေထိုင်ပညာသင်နေရတဲ့ ဒေ သကလည်း ဘာသာမဲ့တွေ အရမ်းပေါများလှပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်ကို စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမကလည်း ဘာသာမဲ့ပါပဲဘုရား။ ဒီက စရိုက်တွေကို ကြည့်ပြီး တပည့် တော်အနေနဲ့ မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်ဖြစ်ရ တာကို အများကြီး ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေမိပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်များကို လည်း မလွတ်တမ်း ဖတ်နေပါတယ်ဘုရား။ အသစ်ထွက် ရင်လည်း ပို့ပေးဖို့ အိမ်ကို မှာထားပါတယ် ဘုရား။ ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ရအောင် အလင်းစေတမန် အဖြစ် အရှင်ဘုရား စာအုပ်တွေကို လက်ဆောင်ပေးပါတယ်ဘုရား။

အစပိုင်းမှာတော့ တရားစာအုပ်ကြီးပဲဆိုပြီး မဖတ် ချင်ကြပါဘူးဘုရား။ ဖတ်ကြည့်ဖို့ ဘဝအတွက် အသိအမြင် တွေ တစ်ခုမက ကျန်မယ်လို့ တိုက်တွန်းပေးတော့ ဖတ်ဖြစ် ပြီး နောက်စာအုပ်တွေပါ ဆက်တိုက်ဖတ်ဖြစ်သွားကြပါ တယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာတော်တွေ ကြီးမားလှ ပါတယ်ဘုရား . . . ။

အရှင်ဘုရားစာအုပ်တွေမှာ ပါဠိလိုလည်း သိပ် မပါတော့ ဖတ်ရတာ အဆင်ပြေပြီး . . . သိလွယ်ပါတယ် ဘုရား။ ပါဠိလိုကတော့ တွေ့ရင် မသိတာများလို့ ကျော်ဖတ် တာများပါတယ်ဘုရား . . . ။ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်နဲ့ ၂၄ ပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းအကျဉ်းကိုတောင် ကိုရင်ဝတ်တုန်းက ကျက် ခဲ့ရလို့ ဖတ်တတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား သုံးနှုန်းထားတဲ့ စကားလုံးတွေ၊ ဝါကျတွေကလည်း တပည့်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ စကား လုံးတွေ ဖြစ်လို့ သိလွယ်၊ မှတ်မိလွယ်ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်အနေနဲ့ တရားစခန်းပွဲတွေ အမြဲ မဝင်နိုင်၊ တရားတော်တွေ အမြဲမနာကြားနိုင်ပေမယ့် အရှင် ဘုရားရဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကြီး အသေးစိတ် ရှုပ္ပားပုံ၊ ရှုမှတ်ပုံအဆင့်ဆင့်ကိုလည်း သိခွင့်ရ နေပါပြီဘုရား . . . ။

အရှင်ဘုရား ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်တွေကြောင့် တပည့်တော်မှာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထက်ထက်သန်သန် ရှိလာသလို ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဗဟုသုတ၊ အတွေးအမြင်တွေကိုလည်း များစွာ ရရှိခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အသိထူးလေးတစ်ခုကတော့ အရှင်ဘုရားရဲ့ ‘နို့နှစ်လုံးဖိုးလုံး ကျေပါတယ်’ စာအုပ်က ရရှိခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော် အမြဲဆိုနေကျ အမေသီချင်း မိသားစုကန်တော့ပွဲမှာ ‘ဪ... တို့ဘုရားသော်မှ... နို့တစ်လုံးဖိုးကျေ...’ ဆိုတဲ့ စာသားကို အရှင်ဘုရား ကျေးဇူးတော်တွေကြောင့် ‘တို့ဘုရားရှင်... နို့နှစ်လုံးဖိုးလုံး ကျေ...’ လို့ ပြောင်းဆိုနိုင်နေပါပြီဘုရား။

ငယ်ငယ်ကတည်းကတိုင် အရှင်ဘုရားစာအုပ် မဖတ်ခင်အထိ တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟာ အမေ့နို့ဖိုးကို တစ်လုံးဖိုးပဲ ကျေအောင်ဆပ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေခဲ့မိပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားရေးသားတဲ့ ‘နို့နှစ်လုံးဖိုးလုံး ကျေပါတယ်’ စာအုပ်ကြောင့် တပည့်တော် နှစ်ရှည်လများ မှားနေတဲ့ အသိတစ်ခု အမှန်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားကျေးဇူးကြောင့် ‘နို့နှစ်လုံးဖိုးလုံးအကျေဆပ်နည်း’ ကို သိခွင့်ရပြီး အမေကို အထူးတန်ဖိုးထား လေးစားချစ်မြတ်နိုး

တဲ့ သားပီပီ၊ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ ဘုရား။

အရှင်ဘုရား ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်တွေက တပည့်တော်ရဲ့ အတွေး၊ အသိအမြင်တွေကို မှန်ကန်အောင် အနီးကပ် ဆုံးမသွန်သင်လမ်းညွှန်မှု ပြုပေးနေတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အားကိုးအားထားရာ၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာတွေ ပါပဲဘုရား။

မိသားစုနဲ့ အနေဝေးနေတဲ့ တပည့်တော်အတွက် အတွေးအခေါ်၊ အသိအမြင် မှန်ကန်ဖို့ ကောင်းတဲ့ယုံကြည်ချက်၊ ကောင်းတဲ့ ခံယူချက်တွေ ခိုင်မြဲနေဖို့ များစွာ လိုအပ်လှပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် နေ့စဉ်တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အာရုံတွေထဲမှာ ကောင်းတာထက် မကောင်းတာက ပိုများပါတယ် ဘုရား။ ကောင်းတဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်တွေရှိမှ ဘေးပယောဂတွေရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှာပါ ဘုရား...။ လူတော်ဖြစ်ဖို့ လွယ်ပေမယ့် လူကောင်းဖြစ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး ဘုရား...။ တပည့်တော်ကတော့ ‘လူကောင်း လူတော်’ ဖြစ်ဖို့ပဲ အဓိကထား ကြိုးစားနေပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား စာအုပ်တွေထဲကအတိုင်း အမြဲတမ်း တရားအလုပ် အားမထုတ်နိုင်သေးပေမယ့်လည်း အရှင်

ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်တွေကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်း
တစ်ယောက် ပီသအောင် နေထိုင်တတ်လာပါပြီဘုရား။

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အပေါ် ကိုယ်ပိုင်ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ ဘယ်နေရာ
ပဲရောက်ရောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်
အောင် နေထိုင်တတ်လာပါပြီဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ထွန်းကားရာ
အမိမြေမှ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တွေ၊ မိသားစု၊ ဆွေမျိုး၊
မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ‘အနေဝေးနေပေမယ့် အဝေးနေမဖြစ်
အောင်’ အရှင်ဘုရား ရေးသားတဲ့ ‘အနေဝေးပေမယ့် အ
ဝေးနေမဟုတ်ပါ’ စာအုပ်က တပည့်တော်ကို အနီးကပ်
သွန်သင်ဆုံးမ ပြုပြင်ပေးလျက်ရှိပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား ရေးသားထုတ်ဝေမယ့် စာအုပ်သစ်
တွေကို ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်တွေ ပြန်ဖတ်ရင်း တပည့်တော်
မျှော်နေရသလို တပည့်တော်လို အဝေးရောက် မြန်မာတွေ
လည်း မျှော်နေကြမှာပါပဲဘုရား။

အရှင်ဘုရား ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့စာအုပ်တိုင်းက
တပည့်တော်အတွက် ထူးခြားတဲ့ အသိအမြင်ထူးတွေကို
ရရှိစေလို့ အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်တွေ ကြီးမားလှပါ
တယ်ဘုရား။ ဘဝမှာ ‘အနေမြတ်၊ အသေမြတ်’ ဖို့အတွက်

လိုအပ်တာတွေကို အရှင်ဘုရားစာအုပ်တွေက လမ်းညွှန်
ပြသလို့ သိခဲ့ရပါပြီဘုရား . . . ။

အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော် လာရောက် ဦးခိုက်
ပူဇော်ကန်တော့ချင်လှသော်လည်း အခြေအနေမပေး၊
အနေဝေးနေလေတော့ အရှင်ဘုရားစာအုပ်တွေထဲက ပုံ
တော်ကိုပဲ ဖူးမြော်ဦးခိုက် ကန်တော့လျက်ပါဘုရား . . . ။

အရှင်ဘုရားနဲ့ ‘အနေဝေး’ ပြီး မဖူးတွေ့ရပေမယ့်
လည်း အရှင်ဘုရား ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့စာအုပ်များထဲက
ဩဝါဒများကို နာခံနေတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်
တော် ‘အဝေးနေ’ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဘုရား . . . ။

အရှင်ဘုရား စာအုပ်တွေ များများထုတ်ဝေနိုင်
လေ၊ တပည့်တော်တို့ လူငယ်တွေအတွက် အသိအမြင်ထူး
တွေ များများရရှိလေပါပဲဘုရား။

အရှင်ဘုရား . . . ကျန်းမာစွာဖြင့် စာအုပ်တွေ
စဉ်ဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေနိုင်ပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ
ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ . . . ။

အစဉ်ထာဝရ

ရိုသေလေးစား ဦးခိုက်လျက်

မျိုးထွန်းထွန်း

ခေတ္တ ရုရှား

အဝေးကနေစာ

အဝေးမှာနေနေကြသူများ

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကဘုရား . . .

တပည့်တော်ရဲ့ စာမှာ အမှားများပါရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်က အမေရိကန်နိုင်ငံ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ စာအုပ်တွေကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဟန်လင်းဦးရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် စတင်ထိတွေ့ခွင့်ရရှိခဲ့ပါတယ် ဘုရား။

တပည့်တော် အရင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမည်ခံထားတဲ့ လွဲမှားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာ ဘိုးတော် ဆိုသူတွေကို အားကျခဲ့ပါတယ်။ အားကျတဲ့အတိုင်းပဲ ကံ-ကံ၏ အကျိုးတရားနဲ့ သွေဖည်ဝေးကွာတဲ့ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်

တွေကို လိုချင်တပ်မက်တဲ့ စိတ်နဲ့ လွဲမှားတဲ့ အကျင့်တွေကို ကျင့်ကြံခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က စာဖတ်ဝါသနာပါတာကြောင့် စာပေတွေ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းကနေ ထေရဝါဒစာပေတွေဘက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဦးလှည့်လာခဲ့ပါတယ်။ (အရှင်ဘုရား ဒီသေးငယ်တဲ့ ဝါသနာ အပိုင်းအစလေးကပဲ တပည့်တော်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အနောက်ကနေ အရှေ့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သိလာရပါတယ် ဘုရား။)

စာတွေဖတ်တာ နည်းနည်းကြာလာတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို စတင်အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ စအားထုတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းကတော့ လူတောထဲ ဝင်ဆံ့ချင်လို့၊ လူမှုရေးအဆင်ပြေချင်လို့၊ ပြောရဲဆိုရဲ ဖြစ်ချင်လို့ပါဘုရား။ (နောက်ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်ချင်တာလည်း ပါနိုင်ပါတယ် ဘုရား။) အကြောင်းကတော့ ဘုရား . . . တပည့်တော်ဟာ အလွန်အမင်း ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သူပါဘုရား။ သစ်ရွက်လေတိုးတာတောင် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်တွေးပြီး ရှက်နေသူပါဘုရား။ လူတောတိုးရမှာ၊ လူတွေနဲ့ စကားပြောရမှာ၊ လူကြားထဲမှာ စကားပြောရမှာ ကြောက်နေ သိမ်ငယ်

နေသူပါဘုရား။

အထူးသဖြင့် ကိုယ်နဲ့ သွေးသားမတူတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရမှာ တွန့်ဆုတ် ရှက်ရွံ့နေတတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါတွေဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားရေးအေးနဲ့ မထိတွေ့ခင်ကာလ တွေဝေခြင်းအတွေးတွေ၊ ယုံမှားသံသယတွေနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ ခဏပါဘုရား။

ဓမ္မရဲ့ သဘောတွေ သိခွင့်ရလာတဲ့အခါမှာတော့ ဒါဟာ ကိလေသာ တဏှာသဘောတွေ၊ ကိုယ့်စိတ်နေစိတ်ထား မမှန်ကန်မှုတွေ၊ ကိုယ့်အနေအထားက လုံးလုံး ရှိသားမှုမရှိတဲ့သဘောတွေ ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ သိလာခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ (ဟိရိ ဩတ္တပ္ပ လို့ခေါ်တဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ရှက်ရွံ့ကြောက်တတ်ခြင်းတွေကိုလည်း သိရှိခဲ့ပါတယ်ဘုရား။) ဒါတွေဟာ စိတ်ကို ညစ်နွမ်းပူလောင်စေတဲ့ လက်မခံသင့်တဲ့ မစင်ပုပ် အမှိုက်ထုပ် အညစ်အကြေးတွေဆိုတာ သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ သိရုံနဲ့ ပျောက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် တပည့်တော် သတိပဋ္ဌာန်ကို စတင်အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် အခု တရားအားထုတ်တာ ခြောက်လ တစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီဘုရား။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဘာတရားထူးမှ မတွေ့သေးပါဘူးဘုရား။ ဒါပေမဲ့

၂၂

အရှင်ဆန္ဒာမိက

အတွေးတွေ ငြိမ်သက်သွားတဲ့ခဏ ရရှိလာတဲ့ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား . . . တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ရုန်းကန်မှုတွေအောက်မှာ၊ ကျင့်ကြံမှုတွေအောက်မှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဆိုတဲ့သဘော အစစ်အမှန်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခွင့်ရမယ်ဆိုတာ သံသယ မရှိပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော် အခု အရင်ကထက် ကိုယ့်ဘဝကို နေပျော်တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်ဘုရား။

‘သီလရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်’ လို့ အရှင်ဘုရား မိန့်တော်မူတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်သီလကို နည်းနည်း ယုံရဲလာတဲ့အတွက် လူတွေနဲ့ ပြောရ ဆိုရဖို့ကို သိပ်ဝန်မလေးတော့ပါဘူးဘုရား။ စကားပြောဆိုရတာကို မကြောက်တော့ပေမယ့် အရင်ကထက် စကားကို ဆင်ခြင်ပြီး ပြောပါတယ်ဘုရား။ သူငယ်ချင်းတောင်မှ အပြောင်အပြက်တွေပဲ ပြောမယ့် သူငယ်ချင်း၊ အပျော်ကိစ္စတွေပဲ တွေ့ရင် အများဆုံး လုပ်ဖြစ်မယ့် သူငယ်ချင်းတွေကို ဖြစ်နိုင်ရင် ရှောင်ပါတယ်ဘုရား။

တီဗီရှေ့မှာထိုင်၊ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ကြည့်ပြီး အချိန်ကုန်ခံတဲ့အလုပ်ကို အလိုအလျောက် မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ

..... အဝေးမှာမနေပါနဲ့

၂၃

ဘူးဘုရား။ ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မဆုံး နိုင်လောက်အောင် တမ်းတလွမ်းဆွတ်ပြီး စိတ်တွေပူလောင် နေရတာကို တပည့်တော် သိပါပြီဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား . . . တပည့်တော်မှာ တခြား မစွန့်နိုင်သေးတဲ့ အပျော်ဝါသနာတွေ ရှိပါသေးတယ်ဆိုတာ တစ်ဆက်တည်း ဝန်ခံပါရစေဘုရား။ ဆုံးခန်းတိုင်မှု မရှိတဲ့ လိုချင်မှု လောဘ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု တဏှာတွေကို အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဝါသနာ၊ အကျင့်စရိုက်တွေရဲ့ ဆုံးခန်းတိုင်မှုဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ရင့်ကျက်လာမယ့် သတိပဋ္ဌာန် တရားအားထုတ်မှု၊ ဝိပဿနာ စိတ် ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်မှုတွေနဲ့ ထပ်တူကျနေမယ်လို့ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား . . .

တပည့်တော် အသက်နှစ်ဆယ် ရှိပါပြီဘုရား။ ငယ်သေးတယ် . . . လူငယ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့ အရွယ်ပါ ဘုရား။ ဒါကြောင့် တချို့သူတွေက မင်း အခုအချိန်မှာ စီးပွားရေးကို အခြေခိုင်အောင် လုပ်ဦးတဲ့။ စီးပွားရေး အခြေခိုင်မှ တရားအားထုတ်ပါတဲ့။

အရှင်ဘုရား . . . ဗုဒ္ဓရဲ့ အလိုအတိုင်း၊ အရှင် ဘုရားရဲ့ အလိုအတိုင်း ‘ဘယ်အချိန်သေရမည်’ ဆိုတာကို

မသိနိုင်တဲ့အတွက် တပည့်တော် ဒါတွေ နားမယောင်နိုင်ခဲ့ ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်မြတ်ဆို တာ ထိုင်ပြီးတော့မှ၊ လူကြီးဖြစ်မှ၊ စီးပွားရေး အဆင်ပြေမှ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေမှ၊ မနက်ခင်း၊ နေ့ခင်း၊ ညခင်း စသည့် အချိန်ပိုင်းတွေမှသာ အားထုတ်လို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

သွားရင်းလာရင်း နေရင်းထိုင်ရင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ရေ အိမ်တက်ရင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းတက်ရင်း . . . စာသင်ရင်း . . . ဆေးရုံမှာ ရောက်နေရင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစာစားရင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားထုတ်လို့ ရပါတယ်။

နောက်ပြီး တရားတော်မြတ်ဟာ တစ်ဦးတစ် ယောက်ချင်းစီကိုသာ ခွဲခြားသိစေအပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့တရား တော် မဟုတ်ဘူး။ တရားတော်မြတ်ဟာ တရုတ်၊ ကုလား၊ ဗမာ၊ အမေရိကန် လူမျိုးမခွဲခြားဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှသာ မဟုတ်ဘူး။ ကျင့်ကြံတဲ့ လူ မျိုးတိုင်း၊ ဘာသာဝင်တိုင်းကို ကျင့်ကြံမှုနဲ့ ညီမျှတဲ့ ငြိမ်းချမ်း မှု၊ အမှန်သိမှုတွေ အတိအကျပေးတဲ့ တရားတော် . . . သိပ်ကို တရားမျှတ လွတ်လပ်တဲ့ ကျင့်ကြံအပ်တဲ့တရား တော်ဆိုတာ သူတို့ နားလည်သဘောပေါက်မယ်ဆိုရင် . . . သိရှိမယ်ဆိုရင် ဒီလိုစကားမျိုးပြောမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ အမေရိကားမှာ ရာဇဝတ်မှု အင်
မတန်ပေါ်ပါတယ်ဘုရား။ လူသတ်မှု၊ လူသေမှုသတင်းတွေ
ကလည်း မကြားချင်အဆုံးပါဘုရား။ လူယက်မှု၊ အနိုင်ကျင့်
မှုတွေကတော့ . . . ထမင်းစားရေသောက်သတင်းတွေပါ
ဘုရား။

လမ်းမှာတွေ့ရင် တချို့ပိုက်ဆံတောင်းတာ၊ ပိုက်
ဆံလုတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လူကို လက်သီးနဲ့ အသားလွတ်ထိုး
ပါးတွေ နားတွေ ရိုက်ပြီး ထားခဲ့တာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်
ဘုရား။

တချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် အိမ်ပေါ်ကိုတက်၊ သေ
နတ်နဲ့ချိန် ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ကျောင်းသား
အရွယ် အာရှတိုက်သားတွေ ရှိနေပါပြီ။ ဆရာတော်ဘုရား
အဲဒီထဲမှာ မြန်မာပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းစွာ သိခဲ့ရ
ပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား . . .

အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ လူ့အခွင့်အရေး အပြည့်
အဝရှိတဲ့နိုင်ငံ . . . သိပ်ကို လွတ်လပ်တဲ့ ခေတ်မီတဲ့နိုင်ငံ
. . . ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရယ်လို့ ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားပါတယ်
ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်သလောက် လွတ်
လပ်သလောက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းကုန်

ကြပြီလား . . . ။

ပစ္စည်းအဆန်းအပြားတွေ များသလောက် လူတွေ
ရဲ့ ဘဝတွေဟာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေကြပြီလား။ ပျော်ရွှင်
မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေကြပြီလား။ အချိန်တိုင်းလိုလို ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြရပြီလား။ တကယ်ပျော်ရွှင်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု
အစစ်အမှန်ဆိုတာရော ဘာလဲ။ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ဘယ်မှာ
ရှိလဲ ဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတိုင်း အချိန်ပေး
စဉ်းစားသင့်၊ ရှာဖွေသင့်နေပြီလို့ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်
ဘုရား . . . ။ ဒီနေရာမှာ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ တရားအ
ဆုံးအမတစ်ပုဒ်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။

ကြီးလေကလေ။

နွားတစ်ကောင် အသက်ကြီးလေ သူ့ရဲ့ဦးချို ရှည်
လာလေ။

လူတစ်ယောက် အသက်ကြီးလေ သူ့ရဲ့ တဏှာ
ကြီးလာလေ။

အသားတိုးသလောက် တရားမတိုးရင်
မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ် ရချင်တဲ့တဏှာရယ်
ရပြီးသား ကာမဂုဏ်ခံစားချင်တဲ့ တဏှာရယ်
တဏှာတွေပဲ အတိုင်းထက်အလွန် တိုးပွားလာပါ
တယ် . . . ။

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကဘုရား . . .

တချို့ဗုဒ္ဓဘာသာအမည်ခံ ဘာသာရေး လိုက်စားသူ၊ ကိုးကွယ်သူတွေကျတော့လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ကို အသာဘေးဖယ်ထားပြီး အပြောကောင်းတဲ့ ဘိုးတော်တွေ၊ မယ်တော်၊ နတ်ကတော်၊ ဝိဇ္ဇာတွေနောက် ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်တော့တာပါပဲဘုရား။ (ဒီလိုမျိုးတွေထဲမှာ တပည့်တော်တို့ မိသားစု ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲက အများစု (အများဆုံး) ပါဝင်ပါကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါရစေဘုရား။)

သူတို့တရားတွေက လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၊ နိဗ္ဗာန်၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတဲ့စကားတွေ . . . အပေါ်ယံ ဖောင်လောက်အောင်သုံး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအကြောင်း ကျကျနန မဟော။ သတိပဋ္ဌာန်၊ ဝိပဿနာ၊ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှု အကြောင်း မပါတဲ့ အောင်အတိတ်၊ အောင်နိမိတ်၊ အောင်ဓာတ်တွေ ဆောင်နေကြတဲ့ လောကီစီးပွားရေးသက်သက် ပါဘုရား။

တချို့ဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေက ‘အခုဟာ ဘုရားသာသနာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး’တဲ့၊ ‘သိကြား သာသနာ’ တဲ့။ ဒါကတော့ တပည့်တော် မသိနားမလည်ပါဘုရား . . . ။

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကဘုရား . . .

ဒီကိစ္စမျိုး တကယ်ရှိပါသလားဘုရား။ လောကီစီးပွားရေး တိုးတက်ချင်ရင်လည်း ဗုဒ္ဓရဲ့ လောကီရေးရာ အဆုံးအမတွေ အများအပြား တွေ့နိုင်ပါလျက်နဲ့ ဒါတွေကို လူတွေ မသိကြတာလား။ သိရက်နဲ့ မျက်ကွယ်ပြုထားကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် လောဘ၊ မောဟ၊ တဏှာ အားကြီးလွန်းတဲ့အတွက် မျက်စိတွေ စုံလုံးကန်းကုန်ကြပြီလား။ တပည့်တော် မတွေ့တတ်ပါဘူးဘုရား။

အရှင်ဘုရားတို့ကတော့ ‘သေခြင်းတရား’ ကို အထပ်ထပ် နှလုံးသွင်းဖို့ ‘အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်’ လို့ အမြဲဆင်ခြင်ဖို့ ဆုံးမပါတယ်ဘုရား။

တချို့ဘုန်းကြီးတွေကတော့ ထူးခြားပါတယ်ဘုရား။ ဓာတ်သဘောနဲ့ ပြောရရင် အသေဓာတ်ကို ကြောက်ကြပါတယ်ဘုရား။ လူသေရှိတဲ့အိမ်ကို မသွားဘူး။ သေတဲ့သတင်း သူ့ကိုပြောရင် မကြိုက်ဘူး။ သူက အောင်ဓာတ်၊ အရှင်ဓာတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်တာတဲ့။

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကဘုရား . . .

ဒါတွေဟာ ဘယ်လိုကွာခြားနေကြပါသလဲဘုရား။ သူတို့သာသနာပြုတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဘုရား။ နောက်ပြီး သာသနာပြုတယ်ဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှင်း

ရှင်းလင်းလင်း အတိအကျ အစစ်အမှန်က ဘာကိုခေါ်ပါ သလဲဘုရား။

အရှင်ဘုရား . . .

ဝိဇ္ဇာလိုခေါ်တဲ့ ဘုန်းကြီးဆီမှာ ပုံမှန်ဆွမ်းကပ်တဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အဒေါ်(အရင်း)တစ်ယောက် ရှိပါတယ် ဘုရား။ တစ်နေ့ ဆွမ်းသွားကပ်ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီအချိန် မှာ တခြားခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်နေပါ တယ်။ ဒီတော့ အဒေါ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ဒကာမရင်း လည်းဖြစ်၊ ရင်းလည်း ရင်းနှီးနေတော့ . . . အဲဒီဘုန်းကြီး က ဆရာတော်ကို လျှောက်တယ်။

‘တပည့်တော် တရားစခန်းဖွင့်ထားတယ်ဘုရား . . . ဒီဒကာမကြီးကို တရားစခန်း ပို့လိုက်မယ်ဘုရား’။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်က ‘သူ့ကို တရားစခန်းပို့လို့ မဖြစ် သေးဘူးကွ၊ ငါက သူ့ကို ဒါနလိုင်းမှာ ထားမှာ’ တဲ့။ ဘယ်လို တွေ့ ဖြစ်ကုန်တာလဲ မသိပါဘူးဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား . . .

ဒါနက တရားအားထုတ်ခြင်းထက် ပိုအရေးကြီး ပါသလားဘုရား။ တပည့်တော်သာ သီချင်းရေးဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ သီချင်းစာသားတွေ ရေးတတ်ခဲ့ မယ်ဆိုရင် တပည့်တော် အဲဒီနေရာမှာ ရင်နာနာနဲ့ သီချင်း

ရေးလိုက်ရင် ‘အလွမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်’ တော့ . . . ကောင်း ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား . . .

တချို့သူတွေကျတော့လည်း ‘ကျွန်မတို့က လက် တွေ့သမားတွေ၊ လက်တွေ့ကျမှ ယုံမယ်’ လို့ ဟန်ကြီးကြီး ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုလူတွေကျတော့လည်း တန်ခိုး အ ထူးအဆန်းတွေ ပြနိုင်တဲ့ ဘိုးတော်တွေနောက် ပါသွားတာ ပါပဲဘုရား။

‘ယောနိသော မနသိကာရ’ ဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းမှု ဟာ လမ်းမှန်ရှာဖွေမှုမှာလည်း အရေးကြီးတဲ့ အဓိကကျတဲ့ အခန်းက ပါဝင်နေကြောင်း အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

‘ဒီလို ဘာညာတန်ခိုးအထူးအဆန်းတွေ ပြနိုင်တဲ့ ဘိုးတော်ဝိဇ္ဇာတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လို ကျင့်ကြံရင်လည်း အမှန်တရား အစစ်အမှန်၊ ချမ်း သာခြင်း အစစ်အမှန် မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ သူတို့နောက် လိုက် ရင်လည်း ငြိမ်းချမ်းခြင်းအစစ်အမှန် မရနိုင်ဘူး။ ဘုရား ဟော အလယ်အလတ်လမ်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာကသာ အမှန်တရားပဲ၊ ချမ်းသာခြင်း အစစ်အမှန်ပဲ’

လို့ သူတို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းနိုင်ရင် ကောင်းမယ်

ထင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်ဘုရား . . .

အခုအချိန်မှာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ တိုးတက်နေသလောက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ နိမ့်ကျနေပြီ။ ယောက်ယက်ခတ် ပူပန်နေကြပြီ။ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်နေပြီလို့ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်ဘုရား။

လူတွေ မသိဘဲနဲ့ လောဘတကြီး ရှာဖွေနေကြတာ သူတို့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းချင်လို့၊ ချမ်းသာချင်လို့ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်ဘုရား . . . ။ သူတို့ မသိနိုင်၊ မတွေ့နိုင်ကြသေးတာပဲ ဖြစ်မှာပါဘုရား။

ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရား ကရုဏာသက်သော အားဖြင့် တပည့်တော်တို့ သတ္တဝါအားလုံးကို တရားရေအေး ဆက်လက်တိုက်ကျွေးတော်မူပါဘုရား . . . ။

တပည့်တော်နှင့်တကွ တရားစစ် တရားမှန်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ လူ၊ နတ်၊ သတ္တဝါအပေါင်းကလည်း အရှင်ဘုရားရဲ့ ငြိမ်းချမ်းပြတ်သားတဲ့ တရားသံကို စောင့်မျှော်နေမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်ဘုရား . . . ။

ကိုဖြိုး(ခ) DANIEL CHAN
USA

အဝေးကပေးစာ

အဝေးမှာမနေတဲ့သူ

အရှင်ဘုရား . . .

တပည့်တော် မောင်ဝင်းနိုင် ရှိသေ့စွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ရှိသေ့စွာ တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်ဘုရား ရေးသားသော ဓမ္မစာအုပ်၊ ‘အရှင်ဆန္ဒာဓိက’ ဘွဲ့တော်နဲ့ ဓမ္မစာအုပ်တွေကို အမြဲဖတ်ရှု မှတ်သားနှလုံးသွင်းပြီး ဓမ္မဒါနပြုလုပ်တဲ့ တပည့်တော် မောင်ဝင်းနိုင် ပါဘုရား။

အရှင်ဘုရားရဲ့ ဓမ္မစာအုပ်တွေကို တစ်ချိန်က မ

ဖတ်ခဲ့ပါဘူး။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရေးတဲ့ ဓမ္မစာအုပ်တွေ အတော်များများကိုသာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ ကိုဝင်းနိုင်ညွန့် (CHIEF OFFICER)နဲ့ သင်္ဘော တစ်စီးမှာ ဆုံခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောမှာ တပည့်တော်က AB.B (သင်္ဘောသားကျွမ်းကျင်-ခ) ဆိုတဲ့အဆင့်နဲ့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးလည်း အတော် လေး ခင်မင်သိကျွမ်း နားလည်မှုတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ သင်္ဘောပေါ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် ပြီး စာချုပ်ပြည့်သွားလို့ တပည့်တော် ပြန်ခါနီးမှာ ကိုဝင်း နိုင်ညွန့်က 'လမ်းခွဲတာ ဝမ်းနည်းစရာလား' ဆိုတဲ့ ဓမ္မစာ အုပ်ကို ပေးဖတ်ခဲ့တယ်။ တပည့်တော်လည်း ဖတ်ပြီးတော့ အရမ်းကို သဘောကျနှစ်သက်သွားမိပြီး ရင်ထဲမှာလည်း ဖော်မပြနိုင်တဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှု ကိန်းအောင်းသွားပါ တယ်။

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုဆိုတာ အရှင်ဘုရား ရေးတဲ့ သံယောဇဉ်ဒုက္ခကို ဖြတ်တောက်နိုင်တဲ့ တရားသဘောကို ဥပမာနဲ့ ရှင်းလင်းရေးပြသွားတာကို လွယ်ကူစွာနဲ့ နှလုံး သွင်းခဲ့မိပါတယ်ဘုရား။ ကိုဝင်းနိုင်ညွန့်ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီး အရှင်ဘုရားရေးတဲ့စာအုပ်တွေကို ဝယ်ဖတ်

ပြီး လေ့လာမှတ်သားပါတယ်ဘုရား။

ဒါနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု တင်ပြ ပါရစေ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် တ ပည့်တော်ရဲ့ ဘကြီးနဲ့အဘွား ဆုံးပါးသွားတယ်။ တပည့် တော်ဘကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဆီ မှာ သားသမီးရတနာ မရှိပါဘူး။

တပည့်တော် ပြန်လာတော့ နိုင်ငံခြားပြန်လက် ဆောင် လိုချင်တာပေါ့။ တပည့်တော်လည်း နိုင်ငံခြားပြန် လက်ဆောင် ပေးပြီးတဲ့အပြင် အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားဓမ္မ စာအုပ် 'လမ်းခွဲတာ ဝမ်းနည်းစရာလား' စာအုပ်ကို ဓမ္မ ဒါန လုပ်ခဲ့ပြီး တပည့်တော်က ပြောပြပါတယ်။

ဝတ္ထုတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ ဖတ်သလို မြန်မြန်လှန်ပြီး မဖတ်ပါနဲ့။ တစ်မျက်နှာချင်း တဖြည်းဖြည်း ဖတ်ပြီးတော့ မှတ်ပါလို့ ပြောပြခဲ့တယ်။ ထို့နည်းတူပါပဲဘုရား။ တပည့် တော်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အဒေါ်တွေကိုပါ 'လမ်းခွဲတာ ဝမ်းနည်းစရာလား' ဓမ္မစာအုပ်ကို ဒါနပြုခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ် တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ တ ပည့်တော်ရဲ့ ဘကြီးရဲ့ မိန်းမရော၊ အဒေါ်တွေပါ သဘော ကျလို့ ကျေးဇူးတင်စကားလာပြောပြီး အရှင်ဘုရားရဲ့ စာ အုပ်တွေကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့တွေနဲ့ လိုက်ဝယ်

ပေးလိုက်ရပါတယ်။ တချို့အသိမိတ်ဆွေတွေကိုပါ ဓမ္မဒါန လုပ်မယ်ဆိုပြီး အတော်များများ ဝယ်သွားပါတယ်။ တပည့် တော်ရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း ပိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာပြီး ကိုဝင်းနိုင်ညွန့်ကို ထပ်မံကျေးဇူးတင်မိပြီး ဒီလိုမျိုး ရှင်းရှင်းနဲ့ နားလည်မှုတွေ ရေးပြနိုင်တဲ့ (အရှင်ဆန္ဒာဓိက) အရှင် ဘုရားကိုလည်း လေးစားကြည်ညိုမိပါတယ်။

တပည့်တော်လည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဂုဏ်တော်ကိုး ပါးကို အမြဲပွားများပြီး ပုတီးစိပ်ပါတယ်။ သင်္ဘောကနေ ဆင်းလာတာ ၂၃ရက်ပဲ ရန်ကုန်မှာ ကြာပါတယ်။

နောက်ထပ်သင်္ဘောတစ်စီးမှာ တပည့်တော်ကို AB.A (သင်္ဘောသားကျွမ်းကျင်-က) ဆိုတဲ့အဆင့်နဲ့ ထပ် လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောမှာ ဆယ်လလောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတုန်း BOSUN (သင်္ဘောသား ဦးစီးအရာ ခံ) ဆိုတဲ့ အဆင့်နဲ့ ရာထူး တစ်ခါထပ်တိုးပါတယ်။

ဒီလိုမျိုး ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးသွား တာတွေဟာ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကြောင့်လို့ တပည့်တော် နှလုံးသွင်းမိပါတယ်။ တပည့်တော်တို့လည်း ပုထုဇဉ်လူသား တွေဆိုတော့ တစ်ချိန်က အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေရင် ဘုရားကို ဘာပန်းလှူ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ပြုလုပ်ကြပါတယ်။

အရှင်ဘုရားရဲ့ 'ကြာလိုလူ' ဖတ်ပြီးတော့ တပည့်

တော်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့သမျှတွေနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေပါတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ 'လောက၌အကောင်းဆုံးသောအရာ' ဓမ္မ စာအုပ်ကလည်း အရမ်းကောင်းပြီး တပည့်တော် ယခု လက်ရှိ သင်္ဘောမှာ ယူလာပြီး တခြားသင်္ဘောသားတွေကို ဓမ္မဒါနအဖြစ် ပေးဖတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

(BOSUN)အဆင့်နဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် တပည့်တော်သင်္ဘောပေါ်ကို ကိုဝင်းနိုင်ညွန့် CHIEF OFFICER (ကုန်းပတ်အရာရှိချုပ်) ရာထူးနဲ့ နောက်တစ် ကြိမ် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း ကိုဝင်း နိုင်ညွန့်ကို ဂုဏ်တော်တွေ ပွားများမှုကြောင့် ရာထူးတွေ တိုးသွားကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ကိုဝင်းနိုင်ညွန့်ကလည်း ရန်ကုန်က ပါလာတဲ့ အရှင်ဘုရားရေးတဲ့ 'လိုတရနလုံးသား' ကို ဓမ္မဒါန ပေးဖတ် ခဲ့ပါတယ်။ 'လိုတရနလုံးသား' ထဲမှာလည်း ဂုဏ်တော်တွေ အကြောင်းကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးတော့ နှစ် ထောင်းအားရ ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါတယ်ဘုရား။ အရှင် ဘုရားရဲ့ ဓမ္မစာစဉ်တွေကို အမြဲဖတ်ရင်း ဤစာနဲ့အတူ ရှိသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်ဘုရား။

မောင်ဝင်းနိုင်
ခေတ္တ ဂျပန်

ကိုယ်ရည်မှန်းချက်က
 “စိတ်အေးချမ်းမှု” ဆိုတာကို မမေ့ရင်
 ကိုယ့်ဝိရိယဟာလည်း
 စိတ်ပူလောင်စေတဲ့
 ဝိရိယမျိုး မဖြစ်တော့ဘဲ
 စိတ်အေးချမ်းစေတဲ့
 ဝိရိယတွေချည်းပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။
 နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်ပါတယ်ပြောပြီး
 စိတ်မအေးချမ်းစေမယ့်
 စိတ်ပူလောင်စေမယ့်
 အလုပ်တွေ လုပ်နေမယ်၊
 စိတ်မအေးချမ်းစေမယ့်
 စိတ်ပူလောင်စေမယ့်
 စကားတွေ ပြောနေမယ်၊
 စိတ်မအေးချမ်းစေမယ့်
 စိတ်ပူလောင်စေမယ့်
 အတွေးတွေ တွေးနေမယ်ဆိုရင်
 နိဗ္ဗာန်နဲ့ အဝေးကြီး ဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

BURMESE CLASSIC

အဝေးမှာ

မနေပါနဲ့

မမေ့ရင် မဝေးပါဘူး

ဒီနေ့ဟောမယ့် တရားခေါင်းစဉ်က ဘာတဲ့လဲ။
 ‘အဝေးမှာမနေပါနဲ့’ တဲ့။

ပထမနေ့က ‘အနေဝေးပေမယ့် အဝေးနေမဟုတ်
 ပါ’။ အနေဝေးပေမယ့် အဝေးနေမဟုတ်ပါ ဆိုသော်လည်း
 ဝေးလေကောင်းလေပါပဲ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုး၊ နောက်တစ်
 ရက်ကျတော့ ‘ဝေးလေကောင်းလေ’ တဲ့။ ဝေးလေကောင်း
 လေ ဆိုသော်လည်းပဲ အဝေးမှာမနေပါနဲ့ ဆိုတဲ့သဘောမျိုး။
 ဒီနေ့ကျတော့ ‘အဝေးမှာမနေပါနဲ့’ ...။

ဝေးလေကောင်းလေဆိုတော့ အဝေးမှာ နေရမှာ
 လား၊ အနီးမှာ နေရမှာလား။ ဝေးလေကောင်းလေ ဆိုတဲ့

..... အဝေးမှာမနေပါနဲ့

စာသားအတိုင်းပြောရင် အဝေးမှာ နေရမယ့်သဘော ဖြစ်
နေတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် အဝေးမှာ သွားနေမှာစိုးလို့ ‘အဝေး
မှာမနေပါနဲ့’ . . . တဲ့။

အခုတရားနာပရိသတ်များက အဝေးမှာ နေချင်
တဲ့သူတွေလား။ အနီးမှာ နေချင်တဲ့သူတွေလား။

‘အနီးမှာ နေချင်တဲ့သူတွေပါဘုရား’

‘ဪ . . . အပါယ်လေးဘုံရဲ့အနီးမှာ နေချင်ကြ
တယ်ပေါ့လေ။ အဝေးမှာတို့၊ အနီးမှာတို့ရဲ့ ရှေ့မှာ ဘာ
စကားလုံးမှ မပါဘဲနဲ့ မေးတာကို ရမ်းဖြေရင် ဒုက္ခရောက်
လိမ့်မယ်နော်’

ဘာရဲ့ အဝေးမှာလဲ၊ ဘာရဲ့ အနီးမှာလဲ ဆိုတာ
အတိအကျ မသိသေးဘဲ အလျင်စလို ဖြေလိုက်ရင် မှားသွား
လိမ့်မယ်။ မေးသူရဲ့ အာဘော်၊ ပြောသူရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို
အရင်ဆုံး သိအောင် လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။

အပါယ်လေးဘုံရဲ့ အနီးမှာ နေချင်ကြရဲ့လား။
မနေချင်ကြဘူး။ ဒါဖြင့် ဘယ်အနီးမှာ နေချင်ကြတာတုံး။
မိဘအနီးမှာလား၊ ချစ်သူအနီးမှာလား၊ ဘုန်းကြီးအနီးမှာ
လား၊ ဘုရားအနီးမှာလား စသည်အားဖြင့် မေးသူ ပြောသူ
ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အပေါ် မူတည်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး
သက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

အပ္ပမာဒရတော ဘိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒသိဝါ။

အဘဗ္ဗော ပရိဟာနာယ၊ နိဗ္ဗာနသေဝ သန္တိကေ။

ဒီနေ့ ဒီဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ဟောမှာပါပဲ။

ပါဠိအရှိအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ . . .

‘အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ဓမ္မလျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပမာဒ
တရားရဲ့ အပြစ်ကို မြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမထဝိပဿနာ
တရားတို့မှ မဆုတ်ယုတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးပါတယ်’

အပ္ပမာဒတို့၊ ပမာဒတို့ ပါဠိစကားလုံးတွေ ဖြုတ်
ပြီးတော့ မြန်မာလိုသက်သက်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ . . .

‘အမေ့တရားရဲ့ အပြစ်ကို မြင်ပြီးတော့ မမေ့
တရားနဲ့ ဓမ္မလျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမထဝိပဿနာတရား
တွေ မဆုတ်ယုတ်နိုင်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီး
သည်ထက် နီးလာပါတယ်’

ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံကတော့ ဒါပါပဲ။
ဘုရားဟောတရားတစ်ပုဒ်ကို ဘုရားဟောမူရင်းအတိုင်းပဲ
ဟောပါဆိုရင် ဒါနဲ့ပဲ ပြီးပါပြီ။

တချို့က ‘အပိုအဆာတွေ၊ ခေါင်းထဲ ပေါ်ရာတွေ
ထည့်ထည့် မဟောပါနဲ့၊ ဘုရားဟော အရှိအတိုင်းပဲ ဟော
ပါ’ လို့ မသိနားမလည်စွာ ဆရာကြီးလေသံနဲ့ အမိန့်ပေး
တတ်လွန်းလို့ပါ။ တရားတစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ်ကို ဘုရားဟောအရှိ

အတိုင်းသာ ဟောရစတမ်းဆိုရင် တချို့တရား မိနစ်ဝက်၊ တစ်မိနစ်နဲ့ ပြီးပါတယ်။ တချို့တရား ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်နဲ့ ပြီးပါတယ်။

တရားတစ်ပုဒ် တစ်ပုဒ်ကို . . . ပါဠိအရိုအတိုင်း လောက်လေးနဲ့ ဟောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သက်ဆိုင်ရာ တခြား ပါဠိတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ လက်တွေ့ဘဝထဲက တကယ့် အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးပြီး ချဲ့ထွင်ဟောရတာ ပါ။ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ချဲ့ထွင် ဟောမှ နားလည်သဘောပေါက်တော့မပေါ့။

ကိုယ်မကြိုက်တဲ့အချက်၊ ကိုယ့်ကို တည့်တည့်ထိတဲ့ အချက်ပါတာနဲ့ပဲ ‘မချဲ့ပါနဲ့၊ မချဲ့ပါနဲ့’ လို့ တားမြစ်တာဟာ တကယ်တော့ သာသနာ့ကွယ်အောင် လုပ်ရာတောင် ရောက်ပါတယ်။ ‘ငါဘုရား ဟောကြားထားတဲ့တရားတွေကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် အကျယ်ချဲ့ထွင်ပြီး မဟော တာဟာလည်း သာသနာ့ကွယ်ကြောင်း တရားတစ်ခုပဲ’ လို့ မြတ်စွာဘုရား အတိအလင်း မိန့်တော်မူထားလို့ပါ။

ကဲ . . . ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီနေ့ဟောမယ့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဘုရားဟောအရိုအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ပြန် ပြောပါမယ်။

‘မေ့ခြင်းကို အပြစ်မြင်ပြီး မမေ့ခြင်းနဲ့ မွေ့လျော်

တဲ့သူဟာ တရားမဆုတ်ယုတ်ဘဲ နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးလာပါတယ်’
ဒါဖြင့် ‘အဝေးမှာ မနေပါနဲ့’ ဆိုတာ ဘာရဲ့ အဝေး
မှာ မနေပါနဲ့ လို့ ပြောတာလဲ။ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဝေးမှာ မနေပါနဲ့
လို့ ပြောတာ။ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အနီးမှာ နေလို့ ပြောတာပါပဲ။

‘မှန်လှပါဘုရား’

မေးမှပဲ ဖြေပါ။ မမေးဘဲနဲ့ မှန်လှပါဘုရား လို့
တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး ပုံစံချင်း
တော့ မတူဘူးပေါ့။ တချို့ဆရာတော်ဘုရားများကျတော့
အဲဒီလိုတစ်ခွန်းပြောတစ်ခွန်း ‘မှန်လှပါ၊ မှန်လှပါ’ လို့ပြောမှ
အားရှိတာ။

ဦးဇင်းကတော့ မေးရင် ဖြေမှ ကြိုက်တယ်။ မမေး
ဘဲနဲ့၊ တစ်ခွန်းပြောရုံနဲ့ ‘မှန်လှပါဘုရား။ မှန်ကြောင်းပါ
ဘုရား’ ဆိုရင်တော့ မဟောတတ်တော့ဘူးနော်။ ဟောမယ်
ဆိုရင်လည်း ဟောတော့ ဟောတတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နား
ရှုပ်တာပေါ့။ မမေးတဲ့အခါကျတော့ မှန်လှပါဘုရားနဲ့။ မေး
တဲ့အခါကျတော့ မဖြေကြတော့ဘူးနော်။

အပ္ပမာဒတရားနဲ့ မွေ့လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပမာဒ
တရားရဲ့ အပြစ်ကို မြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမထဝိပဿနာ
တရားတွေ မဆုတ်ယုတ်ဘူးတဲ့။ နိဗ္ဗာန်နဲ့လည်း တဖြည်း
ဖြည်း နီးသွားတယ်တဲ့။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ မဝေးတော့ဘူးတဲ့။

အပ္ပမာဒဆိုတာ မမေ့ခြင်းဆိုတာတော့ အားလုံး သိတယ် မဟုတ်လား။ မမေ့တာဆိုတော့ ဘာတွေ မမေ့တာ တုံး။ သတိဆိုတာကိုက မမေ့တာပဲနော်။ အဲဒီတော့ မမေ့လို့ ရှိရင် သမထဝိပဿနာတရားတွေ မဆုတ်ယုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားအသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီနေရာမှာ မမေ့ဘူးဆိုတာ သမထဝိပဿနာအလုပ်ကို မမေ့တာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။

‘မမေ့ရင် သမထဝိပဿနာတရားတွေ တိုးတက် နိုင်တယ်၊ မဆုတ်ယုတ်နိုင်ဘူး’ လို့ ပြောထားတဲ့အတွက် တခြား မမေ့တာတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်နော်။

အပ္ပမာဒဆိုတာ မမေ့တာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ကို မမေ့တာ၊ ပါရမီတွေ ဖြည့်ဖို့ မမေ့တာ။ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အာရုံလေးမျိုးပေါ်မှာ မမေ့ တာ စသည်အားဖြင့် မမေ့ခြင်းရဲ့ တရားဝင်အဓိပ္ပာယ်တွေ ကတော့ သူ့နေရာနဲ့သူ အများကြီး ရှိပါတယ်။

အဲဒီအများကြီးရှိတဲ့အထဲက ဒီဂါထာ၊ ဒီနေရာမှာ တော့ အပ္ပမာဒ မမေ့ဘူးဆိုတာ ဘာကို မမေ့တာလဲ။ စိတ် ဝင်စားစရာပေါ့လေ။ အဲဒီတရားလေးကို မမေ့လို့ရှိရင် တော့ သမထတရားလည်း မဆုတ်ယုတ်ပါဘူး၊ ဝိပဿနာ တရားလည်း မဆုတ်ယုတ်ပါဘူး။ တစ်နည်းပြောရင်တော့

သမာဓိလည်း မဆုတ်ယုတ်ပါဘူး၊ ဉာဏ်လည်း မဆုတ်ယုတ် ပါဘူး။ အပြည့်အစုံပြောရင် သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တွေ မဆုတ်ယုတ်ပါဘူး။

သတိဉာဏ်ရှိဖို့ မမေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တွေ မဆုတ်ယုတ်ဖို့အတွက်ကိုပဲ တ ခြားတစ်ခုမှာ မမေ့ရဘူးတဲ့။

သမထရဲ့ အာရုံ၊ ဝိပဿနာရဲ့ အာရုံကို မမေ့ရင် သမထတရား၊ ဝိပဿနာတရား မဆုတ်ယုတ်ဘူး။ တစ် နည်းအားဖြင့် . . . သတိရှိရင် သမာဓိ၊ ဉာဏ် မဆုတ်ယုတ် ဘူး လို့ အဓိပ္ပာယ်ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ အဲဒီအဓိ- ပ္ပာယ်ကတော့ တခြားတရားတွေမှာ ပါပြီးသားမို့ ထားလိုက် ပါတော့။

ဂါထာနောက်ခံဝတ္ထုကြောင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ် တဲ့ အဓိပ္ပာယ်အနေနဲ့ ‘မမေ့သင့်တဲ့တရားတွေကို မမေ့ရင် သမထ၊ ဝိပဿနာ ဆိုတဲ့ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တွေ မ ဆုတ်ယုတ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပဲ အဓိက အာရုံပြုကြရ အောင်ပါ။

အဲဒီတော့ ဘာကိုမမေ့နဲ့လို့ ပြောတာလဲဆိုတာ သိဖို့အတွက် ဒီဂါထာဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းကြောင်းလေးကို ကြည့်ရမှာပေါ့။

စိတ်ညစ်စရာကြုံလို့ စိတ်ညစ်တာ
သံဝေဂမဟုတ်

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သာဝတ္ထိမြို့နဲ့ မနီးမဝေး
နိဂုံးရွာကြီးတစ်ရွာမှာ တိဿမထေရ်ဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီး တစ်
ပါး ရှိပါတယ်။ နိဂမ လို့ခေါ်တဲ့ နိဂုံးရွာမှာနေတဲ့အတွက်
နိဂမဝါသီတိဿမထေရ် လို့ခေါ်တာပေါ့။

အဲဒီ နိဂုံးရွာကြီးမှာပဲ မွေးဖွားတယ်။ အဲဒီ နိဂုံးရွာ
ကြီးမှာပဲ ကြီးပြင်းလာတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့
တရားကို နာကြားပြီးတော့ သာသနာတော်အပေါ်မှာ သဒ္ဓါ
တရားဖြစ်တာနဲ့ လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ပြီးတော့ ရဟန်းဝတ်
ပါတယ်။

လူ့ဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ
ကြုံလို့ ရဟန်းဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းဝတ်တယ်ဆိုရင်
တော့ ရဟန်းယောက်ျားဝတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရဟန်းမိန်းမ
ဝတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ၊ ဘဝရဲ့
အခက်အခဲတွေ ကြုံလို့ သံဝေဂတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဝတ်လာ
တာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ဘာစိတ်ညစ်စရာ၊ ဘာစိတ်ဆင်းရဲ
စရာမှ အထွေအထူးမရှိဘဲနဲ့ တရားတွေ နာပြီး သာသနာ
တော်အပေါ်မှာ ကြည်ညိုတဲ့သဒ္ဓါတရားသက်သက်နဲ့ ဝတ်
လာတာလည်း ရှိတယ်။

စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ... ပြောပ
လောက်အောင် အကြီးအကျယ်ကြုံမှ 'ဘဝဆိုတာ အနှစ်
သာရ မရှိဘူး၊ ဘဝဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး' လို့ မြင်ရမှာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ စိတ်ပျော်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ရှိ
နေတဲ့ကြားထဲကကို ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့ပုံ၊ အဓိ-
ပ္ပာယ်မရှိပုံကို မြင်ရမှာ။ ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ
ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ၊ တကယ်တမ်း ဉာဏ်နဲ့ စဉ်း
စားကြည့်ရင် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါလားဆိုတာ သိနိုင်တာ
ပါပဲ။ ဉာဏ်ရှိလို့ရှိရင် သိနိုင်တာပါပဲ။

ပဋ္ဌာစာရီတို့ ကိသာဂေါတမီတို့ကျတော့ စိတ်ညစ်

စရာတွေ ကြံပြီးမှပဲ ရဟန်းပြုလာကြတာပဲ။ အရှင်ရဋ္ဌပါလ
တို့ ဘာတို့ကျတော့ စိတ်ညစ်စရာ အတွေ့အထူး မရှိပါဘူး။

အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်
တို့ အလောင်းအလျာ၊ ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့လည်း စိတ်
ညစ်စရာတွေ ကြုံလို့ ရဟန်းဝတ်လာတာ ဟုတ်ရဲ့လား။
မဟုတ်ဘူးနော်။ ပွဲကြည့်ရင်းနဲ့ အလိုလို သံဝေဂရလို့ ဝတ်
လာကြတာပါ။

သံဝေဂဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲစရာ
တွေ ကြုံမှ သံဝေဂရမှသာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောကရဲ့ သဘာ
ဝ၊ ဘဝရဲ့ သဘာဝကို ဉာဏ်နဲ့ လေးလေးနက်နက် သိမြင်
ဆင်ခြင်တတ်ရင် သံဝေဂဆိုတာ ရနိုင်ပါတယ်။

ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ စိတ်
ညစ်နေတာကို တချို့က သံဝေဂဖြစ်နေတာလို့ ထင်နေကြ
ပါတယ်။ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းက သံဝေဂ အ
ယောင်ဆောင်လိုက်တာပါပဲ။

စိတ်ညစ်တိုင်း သံဝေဂမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့လည်း
မဆိုလိုပါဘူး။ သတိနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ သေချာနှလုံးသွင်းတတ်ရင်
တော့ စိတ်ညစ်တာကို အခြေခံပြီး သံဝေဂဉာဏ်အစစ်
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အများအားဖြင့် စိတ်ညစ်စရာ အဆိုးတွေ
ကတစ်ဆင့် သံဝေဂရကြတာ များတာကိုး။

ဦးဇင်းတို့ သင်္ကန်းစဝတ်ခါစက တချို့က မေးတာ
ပေါ့။ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲနဲ့ ဝတ်သွား
တယ်ဆိုတော့ လာလာပြီး လျှောက်ကြတယ်။ နယ်ပေါင်းစုံ
ကပေါ့။ ‘ကိုရင် . . . ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာ ကြုံရလို့
လဲ’ တဲ့။ စိတ်ညစ်စရာကြုံလို့ သင်္ကန်းစဝတ်တယ် ထင်နေကြ
တာကိုး။ တချို့ကလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ဆိုတော့
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးတာပေါ့။ ‘ကိုရင် . . . ရည်းစားနဲ့
ကွဲလို့လား’ တဲ့။ ရည်းစားနဲ့ ကွဲပြီး စိတ်ညစ်လို့ အသည်းကွဲ
ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်တယ် ထင်တာနော်။

အသည်းကွဲတိုင်းလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြစ်ပါမ
လား။ မဝတ်ဖြစ်ပါဘူးနော်။ ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြစ်တိုင်းလည်း
အသည်းကွဲလို့ ဟုတ်ပါ့မလား။ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ အဲဒီလို မေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြန်ပြန်
ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘စိတ်ညစ်စရာတွေကြုံလို့ သင်္ကန်းစဝတ်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ကိုရင်ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဘာမှ
ကို မရှိပါဘူး။ လူဝတ်ကြောင်ဘဝထက် ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်း
ဘဝက ပိုပြီးတော့ ကောင်းနေလို့ ပိုပြီးတော့ မြင့်မြတ်နေလို့
သင်္ကန်းစဝတ်တာပါ’

ဒါကတော့ အကြမ်းဖျင်းပြောတာပါ။ ရဟန်းပြုရ

ခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါဆိုရင်တော့ ပြောစရာအချက်
တွေက အများကြီးရှိတာပေါ့။ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရကင်းမဲ့တဲ့
သဘော၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့သဘောကို အဖြစ်အပျက် အမျိုး
မျိုးနဲ့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး မြင်တာဆိုတော့ ပြောလို့ ဘယ်
ကုန်နိုင်ပါ့မလဲ။

မနေ့ကဟောတဲ့တရားလိုပေါ့လေ။ ရေမွှေးဆွတ်
တာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့လည်း သံဝေဂရလို့ မရဘူး
လား။ ရတာပဲ။ ရေမွှေးဆွတ်တဲ့ကိစ္စကလည်း ရဟန်းပြုရ
ခြင်းရဲ့ အကြောင်းတွေထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ပေါ့။

မနေ့က ဟောသလိုပေါ့လေ။ ရေမွှေးဆွတ်တယ်။
တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်အတွက် ဆွတ်တာ မဟုတ်ဘူး။
သူများအတွက် ဆွတ်နေရတာ။ ကိုယ်လည်း မွှေးချင်လို့၊
ကိုယ်လည်း စိတ်ကြည်နူးချင်လို့ဆိုရင် အိမ်မှာနေရင်း အမြဲ
တမ်း ဆွတ်ပေါ့။ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူကြားသူကြားထဲ
သွားတော့မယ်ဆိုမှ ဆွတ်တာ။

‘သူများအတွက်သက်သက် အဖြည့်ခံသဘောနဲ့
အပင်ပန်းခံနေရပါလား၊ အကုန်ကျခံနေရပါလား’ ဆိုတဲ့
ဉာဏ်လေးတစ်ချက် အလေးအနက်ပေါ်တယ်ဆိုရင်ကိုပဲ
ရဟန်းပြုဖို့ လုံလောက်သွားပါပြီနော်။ ပြောရင်း သတိရလာ
လို့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။

သူများကြည့်ဖို့ အလှပြင်တာ သံဝေဂဖြစ်စရာ

ဦးဇင်းတို့ သံဝေဂတို့ဘာတို့ဆိုတာက ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် ထူးထူးခြားခြား လေးလေးနက်နက်လေး တွေးတယ်ဆို
ရင် အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ၊ အဲဒီနေ့က ဝတ်
ထားတဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေ၊ အဲဒီနေ့က အဲဒီအတွေး
တွေးမိတဲ့အချိန်ကအစ အကုန် ပြန်သတိရတာပဲနော်။
ဘယ်တော့မှလည်း မမေ့တော့ဘူးပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ ဆယ်တန်းနှစ်ကျတော့ ကျောင်းကောင်
စီ အတွင်းရေးမှူးလုပ်ရတယ်။ အာစရိယပူဇော်ပွဲတွေလုပ်
တော့ စတိတ်ရှိုးတွေဘာတွေလည်းပါတာပေါ့လေ။ ကျောင်း
သားကျောင်းသူတွေပဲ ဆိုကြတာပေါ့။

သူတို့ ဆိုကြတော့ ကျောင်းကောင်စီအတွင်းရေး
မှူးအနေနဲ့ သီချင်းတိုက်တဲ့ရက်တွေမှာ သီချင်းတိုက်တဲ့ နေ
ရာ သွားပြီး ကြီးကြပ်ပေးရတယ်။ ပြဿနာတွေ ဘာတွေ
မဖြစ်အောင်ပေါ့။ အထူးတလည် ကြီးကြပ်ရတာတွေ
လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သွားကြည့်ပြီး သွားနေပေးတယ် ဆိုရုံ
ပါပဲ။ အားပေးတဲ့သဘောပေါ့။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာလည်း သွား
ပြီးတော့ ကြီးကြပ်ပေးရတယ်။ နေ့လယ်သုံးနာရီလောက်က
နေ ညနေ ငါးနာရီခွဲ၊ ခြောက်နာရီလောက်အထိပေါ့။

တနင်္ဂနွေတစ်ရက်... နေ့လယ် သုံးနာရီလောက်
ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးတွေ ဘာတွေ လိမ်း၊ ရေမွှေးတွေ ဘာ
တွေ ဆွတ်။ ဆွတ်ပြီးတော့ သီချင်းတိုက်တဲ့နေရာ သွားရတာ
ပေါ့။ သွားတော့ လမ်းမှာ ဓနသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုရှိ
တယ်။ အဲဒီ ရုပ်ရှင်ရုံရဲ့ နောက်ဘက် ဖြတ်လမ်းလေးကနေ
ဦးဇင်းက ဖြတ်သွားတယ်။

အဲဒီရုပ်ရှင်ရုံအောက်ဘက် တစ်နေရာလေးလည်း
ရောက်ရော ဖျတ်ခနဲဆို အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

ဝင်လာတာက ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဝတ်အစား
ကောင်းကောင်းဝတ်သွားတယ်ဆိုရင် လူ့သဘာဝက ကိုယ်
ဝတ်ထားတာလေး စမတ်ကျရဲ့လား၊ အဆင်ပြေရဲ့လားဆို

တာ ငုံ့ပြီး မကြည့်ကြဘူးလား။ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ရဲ့လား၊ လှရဲ့
လားဆိုတာ သိအောင် ငုံ့ငုံ့ပြီး ကြည့်လေ့ရှိကြတယ်။

အဝတ်အစား လှလှဝတ်တာ ကိုယ်လှချင်လို့လား၊
သူများကြည့်စေချင်လို့လား။

‘သူများကြည့်စေချင်လို့ပါဘုရား’

ဪ... သူများကြည့်ဖို့အတွက်များ ဘာလို့
ပိုက်ဆံအကုန်ခံနေသေးတုံး... နော်။

ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားရဲ့ အလှအပကို
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိပ်မခံစားရပါဘူး။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့
ကြည့်နေရင်တော့လည်း လိုက်ဖက်သားပဲဆိုပြီးတော့ စိတ်
ထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ချမ်းသာရတယ်။ သွားရင်းလာ
ရင်းနဲ့ ကိုယ်ဝတ်ထားတာလေး ခဏတစ်ဖြုတ် ဖျတ်ခနဲ
ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ကြည့်တဲ့အခိုက်ကလေး ခေတ္တခဏ
စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်။ ဒါပါပဲ။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာတော့
သူများပဲ ကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတာနော်။

အဲဒီနေရာ၊ ဓနသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံနောက်ဖေး
လမ်းကြားထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အဲဒါလေး တွေး
နေတာနော်။ ကိုယ်ပြင်ဆင်ထားတာလေးတွေ ငုံ့ကြည့်ရင်း
ဘယ်လို တွေးမိသလဲဆိုတော့...

‘ဪ... ဝတ်ကောင်းစားလှလေးတွေ ဝတ်

ဆင်ထားလို့ စိတ်ချမ်းသာရတာလေးတွေက တကယ်တော့ ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးပဲ။ ဘာမှကို မပြောပလောက်ဘူး’

‘ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်နေတယ်ဆိုရင် အခုလို သေ သေချာချာ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းလို့၊ ရေမွှေးတွေ ဆွတ်လို့၊ အင်္ကျီလုံချည်အသစ်လေးတွေ လဲလို့ ဆိုတာ မရှိဘူး။ အ ဆင်ပြေသလိုလေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ နေတာပဲ။ လူကြား ထဲသွားတော့မယ်ဆိုခါမှ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်၊ သနပ်ခါးတွေ လိမ်း၊ ရေမွှေးတွေဆွတ်ဆိုတော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အလှပြင်နေတာဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ပါလား။ သူများအတွက်ပါလား’

သူများအတွက်ပါလားဆိုတော့လည်း သူများက တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်ကို ထိုင်ကြည့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး နော်။ ကိုယ့်ရှေ့ဖြတ်သွား။ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်။ ဒါက လည်း တအားကို ချောလွန်းမှ ကြည့်မှာပါ။ သာမန်ဆိုရင် တော့ မကြည့်ပါဘူးနော်။ ပြင်ဆင်ထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ့် ကို သူများ လိုက်ကြည့်နေတယ်လို့ပဲ ထင်တာပဲနော်။

သူများကြည့်တယ်ဆိုတာလည်း ဖျတ်ခနဲ ခဏ လေးပါပဲ။ ဘယ်သူကမှ စိတ်ထဲမှာ စွဲပြီးတော့ တစ်မိနစ်မှ တွေးနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူစုံတွဲတွေမှာ ဖြစ် လေ့ရှိတဲ့ ဖူးစာဖက်က မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းတာမျိုးက လွဲ

ရင်ပေါ့။

ကိုယ့်ကို သူများကြည့်တိုင်း အဆင်ပြေဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်နေရတာနော်။ ‘ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါလား’ လို့ အဲဒီတုန်းက တွေးမိတဲ့အတွေးလေး ဘယ် တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး။

နောက်ပိုင်း သာသနာ့ဘောင်ရောက်လို့ ပရိယတ္တိ စာပေတွေ လေ့လာတော့မှ အဲဒီတုန်းက တွေးလိုက်တဲ့ အတွေးလေးဟာ ပိဋကတ်တော်မှာလာတဲ့ တရားဓမ္မနဲ့ ကိုက်ညီနေမှန်း သွားတွေ့တယ်။

သကရူပံ ပရတ္ထံဝ၊ နာလံ ဂန္ဓေဟိ ဘူသိတုံ။

ကိုယ့်ရဲ့ ရုပ်အဆင်းကို လှပတင့်တယ်အောင် ပြု ပြင်ဆင်ယင်နေတာဟာ သူများအတွက်ပါပဲတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် မို့လို့ အလှအပတွေ၊ အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ သိပ်ပြီးတော့ တန် ဆာဆင်နေဖို့ မသင့်တော်ပါဘူးတဲ့။

ကဲ . . . ကိုယ်တွေ့လိုက်တာလေးနဲ့ သွားပြီးတော့ မကိုက်ဘူးလား။ ကိုက်တယ်။ တခြားလည်းပဲ ကိုက်တာ တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ အများကြီးထဲက တစ်ခုကို ပြော တာပါ . . . နော်။

ရောသာရောစေမနောစေနှင့်

နိဂမဝါသီတိဿမထေရ် . . . သာသနာ့ဘောင်
ရောက်လာတာ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံလို့
မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားလေး
တစ်ပုဒ် နာကြားပြီးတော့ သဒ္ဓါတရားတွေဖြစ်။ လူဝတ်
ကြောင်ဘဝထက် ရဟန်းဘဝက ပိုပြီးတော့ အဆင့်အတန်း
မြင့်တယ်။ ပိုပြီးတော့ အေးချမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့
ရဟန်းပြုလာတာပါ။

ရဟန်းပြုပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း သာဝတ္ထိမြို့
ပေါ်မှာ မနေပါဘူး။ မိမိမွေးဖွားကြီးပြင်းရာ အဲဒီ နိဂုံးရွာ
ကြီးက ကျောင်းလေးမှာပဲနေ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အိမ်မှာ

ပဲ ဆွမ်းခံထွက်။

သာဝတ္ထိမြို့ပေါ်က အနာထပိဏ်သူဌေးတို့၊ ဝိသာ
ခါတို့ အလှူဒါနတွေ အကြီးအကျယ် လုပ်ပေးမယ့်လည်း
မသွားဘူး။ ကောသလမင်းကြီးတို့ အတုမရှိတဲ့ဒါန၊ ပြိုင်
ဘက်မရှိတဲ့ ဒါနတွေ အကြီးအကျယ်ပြုတော့လည်း သွားပြီး
တော့ အလှူမခံဘူး။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ရွာမှာ၊ ကိုယ့်ဆွေ
မျိုးတွေရဲ့ အိမ်မှာပဲ ဆွမ်းခံစားပြီးတော့ တရားဘာဝနာအ
လုပ် အားထုတ်နေတယ်။

အဲဒါကို မြင်တော့ တခြားပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေက
ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။

‘နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ဟာ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရော
နှောပြီးတော့နေတယ်။ ဆွေမျိုးတွေကို ငြိကပ်ပြီးတော့ နေ
တယ်’

ကဲ့ရဲ့တယ်ဆိုတာက . . . ဘုရားရှင်လက်ထက်က
တည်းက ရှိတာပဲနော်။ လူတွေပဲ ကဲ့ရဲ့တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။
ဘုန်းကြီးတွေလည်း ကဲ့ရဲ့တတ်တာပါပဲ။ ကဲ့ရဲ့တာ ဝါသနာ
ပါတဲ့သူကတော့ လူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတစ်
ပါးကို ကဲ့ရဲ့နေရမှကို ကျေနပ်တာပါ။ မကဲ့ရဲ့ရရင် မနေနိုင်
ဘူး ပြောရမှာပေါ့။

ကိုယ့်ရွာမှာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေပြီးတော့

တရားအားထုတ်တာကို တခြားရဟန်းတော်တွေက ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ သူကလည်းပဲ တခြားအိမ်တွေကို ဆွမ်းခံမထွက်ဘူး။ ဆွေမျိုးအိမ်တွေလောက်ပဲ ဆွမ်းခံထွက်တယ်။ ဒီတော့ ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

အပေါ်ယံ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဆွေမျိုးတွေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတယ်။ ဆွေမျိုးတွေအပေါ်မှာ တွယ်တာမှု လွန်ကဲလွန်းတယ်လို့ ထင်စရာပေါ့။

လူဝတ်ကြောင်တွေရဲ့ သဘာဝကျတော့လည်း ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးထဲက ရဟန်းတစ်ပါး သာသနာ့ဘောင်ရောက်နေတယ်ဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမအားလုံးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ထားစေချင်တာလား။ ကိုယ့်ကိုပဲ သံယောဇဉ်ထားစေချင်တာလား။

ဆွေမျိုးသွေးသားဆိုတာ အသာထား။ ကိုယ်သိက္ခာထပ်ထားတဲ့ရဟန်း၊ ကိုယ်ရဟန်းခံပေးထားတဲ့ရဟန်း ကိုယ့်ကိုပဲ ပိုပြီးတော့ သံယောဇဉ်ရှိစေချင်တာ။ ကိုယ့်ကိုပဲ ပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်စေချင်တာ။ လူသဘာဝပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ရဟန်းတော်တွေရဲ့ သဘာဝကတော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သံယောဇဉ် မထားပါဘူး။ မေတ္တာပဲ ထားတာပါ။

ပုထုဇဉ်သဘာဝမို့ သံယောဇဉ် ထားခဲ့ရင်လည်း ဘယ်သူ့မျိုး ဘယ်ဝါမို့ ဆိုပြီး တမင်ရွေးထားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ရှေးရေစက်ကြောင့် အလိုအလျောက် ထားမိသွားတာမျိုးပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဟိုလို သံယောဇဉ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုး မိသားစုသံယောဇဉ်၊ ညီအစ်ကိုသံယောဇဉ်၊ မိတ်ဆွေ သံယောဇဉ်ကို ပြောတာပါ။

‘တိဿကိုယ်တော်ကတော့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ဆွေမျိုးတွေအပေါ် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲ’ ဆိုပြီးတော့ ရဟန်းတော်တွေက ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့နားတော်ဆီ ရောက်သွားတာပေါ့။ ရဟန်းတွေကလည်း ဝိုင်းပြီးတော့ တိုင်ကြတာပေါ့လေ။

‘တိဿမထေရ်ကတော့ သိပ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးနေပြီ။ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ရွာမှာပဲ နေတယ်။ ဆွေမျိုးအိမ်မှာပဲ ဆွမ်းခံတယ်။ သူစိမ်းအိမ်မှာ ဆွမ်းမခံဘူး’

အဲဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက အခေါ်လွှတ်တော့ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက် ရောက်။

‘ချစ်သားတိဿ၊ သင်ဟာ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရောရောနှောနှောနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ကြောင်းပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော် ဆွေမျိုးတွေအိမ်ပဲ ဆွမ်းခံထွက်တယ်။ ဆွေမျိုးတွေနေတဲ့

ရွာမှာပဲ နေတယ် ဆိုတာတွေ မှန်ပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော အကျွမ်းတဝင် သွားလာဝင်ထွက်ပြီးတော့ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေမျိုးတွေကို အမှီပြုပြီးတော့ ရဟန်းတရား ပွားများအားထုတ်တာပါ။ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အိမ်က ဘုရားတပည့်တော် မျှတရုံလောက် ဆွမ်းကို ခံယူပါတယ်’

‘ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ မျှတရုံလောက်၊ တစ်ပါးစာ လုံလောက်ရုံ ရပြီဆိုရင် ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ဆွမ်းခံမထွက်တော့ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်စာ မျှတရုံလောက် ရရှိခဲ့တဲ့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီးတော့ သမထဝိပဿနာတရားတွေကို အားထုတ်ပါတယ်ဘုရား’

ဆွေမျိုးတွေအိမ် နေ့စဉ်ဝင်ထွက်နေတော့ လူချင်းရောသလိုတော့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စွဲလမ်းခြင်း၊ ငြိတပ်ခြင်း၊ သံယောဇဉ်နွယ်တဲ့ ဆက်ဆံခြင်းမျိုး . . မရှိတဲ့အတွက် နှောတယ် လို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ရောတော့ရောတယ်၊ မနှောဘူးပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားက နဂိုကတည်းက သိပြီးသားပါ။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တဏှာသံယောဇဉ်သဘော ရောရောနှောနှောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိတယ်။ သိပေမယ့် တိုင်တဲ့သူတွေက ရှိလာတော့လည်း မေးရတယ်။ အမေးအဖြေ

ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တရားတစ်ပုဒ် ဟောလိုက်ရင် ကာယကံရှင်ရော၊ တခြားတရားနာပရိသတ်တွေရော တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရ၊ အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားမယ်ဆိုတာ သိတဲ့အတွက် ပရိသတ်ထဲမှာ မေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က သိတဲ့အတွက် သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ပါတယ်။ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ပြီးတော့ . . .

‘အလိုနည်းခြင်း ဆိုတဲ့သဘောတရားဟာ ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးတွေရဲ့ အစဉ်အလာ ဓမ္မတာဖြစ်ပါတယ်။ ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးတွေရဲ့ ကျင့်ထုံးဖြစ်ပါတယ်။ ငါဘုရားရဲ့ ရှေးဟောင်းစဉ်လာ ဓမ္မတာကျင့်ထုံးလည်း ဖြစ်ပါတယ်’

‘ငါဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်စဉ်တုန်းက ဒီလိုပဲ သင်ချစ်သားလိုပဲ အလိုနည်းတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့မှ ရဟန်းတော်တွေက ဘယ်ဘဝတုန်းက ဘယ်လိုအားထုတ်ခဲ့တာတုံးဘုရား လို့မေးကြတာပေါ့။ အဖြစ်အပျက်တို့၊ ဇာတ်လမ်းတို့ ဆိုတာကလည်း လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြတာချည်းပဲနော်။ အဲဒါနဲ့ မေးတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အတိတ်အကြောင်းလေးကို ပြန်ဟောပါတယ်။

အလုပ်သဘောမှာ အရှုပ်မနောပါစေနင့်

‘ဉာတိသံသဋ္ဌော ဝိဟရတိ - ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရော
နှောပြီးတော့ နေတယ်’ ဆိုတဲ့စကားရပ်လေးကို နည်းနည်း
ချဲ့ပြီးတော့ ကောက်ချက်ချ တွေးတောကြည့်လို့ ရတာပေါ့။

တချို့ဆရာတော် သံဃာတော်များကျတော့ ဆွေ
မျိုးတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရင် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ သံ
ယောဇဉ်တွယ်တယ်၊ သူတို့ရဲ့ အပူတွေ ကူးစက်တယ်၊
သောကတွေ အရှိန်ဟပ်တယ် ဆိုပြီးတော့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့
ဝေးရာကို ရှောင်ခွာပြီးတော့ သာသနာ့အလုပ်ကို အား
ထုတ်ပြီးတော့ နေကြတယ်။

ဦးဇင်းတို့ သိမိလိုက်တဲ့ တချို့ဆရာတော်ကြီးတွေ

လည်း ရှိပါတယ်။ ဘွဲ့တော်တွေ၊ နာမည်တော်တွေတော့
မပြောတော့ဘူး။ တချို့ဆရာတော်ကြီးတွေ မိဘဆွေမျိုး
တွေက ဒီမြို့မှာနေတယ်ဆိုရင် မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ ဝေးတဲ့
တခြားတစ်မြို့မှာ သွားပြီးတော့ အခြေချတယ်။

မိဘဆွေမျိုးတွေ အလာကို မခံတာနော်။ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင်လည်း မိဘဆွေမျိုးတွေ ရှိတဲ့နေရာ၊ ရှိတဲ့မြို့ကို
လုံးဝ မသွားဘူး။

မိဘဆွေမျိုးတွေကိုလည်း ကိုယ်သိတင်းသုံးတဲ့မြို့
ကို လုံးဝ အလာမခံဘူး။ သံယောဇဉ်တွယ်မှာစိုးလို့နော်။
အပူတွေ လာပြီး ကူးမှာစိုးလို့။ သူတို့အရှုပ်တွေ ကိုယ့်လာ
ပေးမှာစိုးလို့။

မိဘဆွေမျိုးကို လုံးဝ သံယောဇဉ်ဖြတ်၊ မိဘဆွေ
မျိုးတွေရဲ့ အထောက်အပံ့ကို လုံးဝ မယူဘဲနဲ့ သူစိမ်းရဲ့
အထောက်အပံ့ကို ယူပြီးတော့ပဲ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ်
ကို လုပ်ပြီးတော့နေကြတဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်များ
လည်း ရှိတယ်။

တချို့ ဆရာတော်သံဃာတော်များကျတော့လည်း
သူစိမ်းတွေကို အပူမကပ်ချင်တော့ဘူး။ သူစိမ်းရဲ့ အကူ
အညီတွေ မလိုချင်တော့ဘူး။ မိဘဆွေမျိုးရဲ့ အကူအညီ
လေးနဲ့ပဲ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်ပြီးတော့ သာ

သနာပြုမယ်။ အဲဒီလိုခံယူချက်နဲ့ မိဘဆွေမျိုးရဲ့ အထောက်အပံ့ကိုပဲ ယူပြီးတော့ သာသနာပြုတော်မူကြတဲ့ ဆရာတော်သံဃာတော်များလည်း ရှိတယ်။

နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ကိုကျတော့ ဆွေမျိုးဆီမှာပဲ ဆွမ်းခံတွက်လို့ သူများက အပြစ်ပြောကြတယ်။ ပိဋကတ်တော် တစ်နေရာမှာတော့ အလိုနည်းခြင်း၊ လောဘနည်းခြင်းဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောတဲ့အခါ မိဘဆွေမျိုး ပေးကမ်းလှူဒါန်းတဲ့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ သူစိမ်းတွေဆီက ပစ္စည်းလာဘ်လာဘကို တောင့်တရင် အလိုနည်းတဲ့ဂုဏ် မရှိဘူး၊ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတဲ့ဂုဏ် မရှိဘူး၊ အလိုကြီးတယ်လို့ ဒီလိုပြထားတဲ့နေရာတွေရှိတယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး။ သူစိမ်းတွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကိုလည်း ယူနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြောတာနော်။ မိဘဆွေမျိုးရယ်၊ ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်မန်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့မှုကတော့ ယူကောင်းတာပါပဲနော်။

မိဘဆွေမျိုးဆီမှာပဲ အလှူခံခံ၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဆီမှာပဲ အလှူခံခံ၊ လိုအပ်တာထက် ပိုအလှူမခံဘူး၊ လောဘမကြီးဘူး၊ သူဘာသာသူ လှူလို့ အလိုအလျောက် ရလာ

တဲ့ လာဘ်လာဘတွေအပေါ်မှာ သာယာတပ်မက်မှု၊ ငြိကပ်စွဲလမ်းမှု မရှိဘူးဆိုရင် အလိုနည်းတာပါပဲ။ ‘အပ္ပိစ္ဆဂုဏ်’ ပြည့်စုံတာပါပဲ။

အဲဒီတော့ အခြေအနေပေါ် မူတည်တာပေါ့လေ။ မိဘဆွေမျိုးရဲ့ အထောက်အပံ့ကို ရယူရုံနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်း ပြည့်စုံတယ်၊ လုံလောက်စာယံဆိုရင်တော့လည်း သူစိမ်းတွေဆီ အလှူမခံတော့ဘဲနဲ့ သာသနာပြုရုံပဲပေါ့။ မပြည့်စုံဘူး၊ မလုံလောက်ဘူးဆိုရင်တော့လည်း သူစိမ်းတွေဆီက ထောက်ပံ့မှုနဲ့လည်း သာသနာပြုရမှာပါပဲ။

မိဘဆွေမျိုးက ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ ဘာသာရေး ဝါသနာ မပါဘူး၊ သာသနာစိတ် လုံးဝ မရှိဘူး၊ အလှူအတန်း လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းမှာ မိဘဆွေမျိုးကို လုံးဝ အားကိုးလို့ မရပါဘူး။

တချို့ သာသနာပြုဆရာတော်တွေ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ကိုယ်ကသာ သာသနာအတွက် တက်တက်ကြွကြွ အလုပ်လုပ်နေတာ။ ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသွေးသားတွေက ကိုယ့်ရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘာသာရေးကိုလည်း လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။

သူစိမ်းကိုသာ သာသနာပြုလို့ ရပြီး မိဘဆွေမျိုး ကိုယ့်သွေးသား အရင်းအချာတွေကို သာသနာ လုံးဝ ပြုလို့ မရတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သူကံနဲ့သူ လာကြတာဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီတော့ မိဘဆွေမျိုး အကျိုးပေးကောင်းတဲ့ ဆရာတော်တွေက မိဘဆွေမျိုးရဲ့ အထောက်အပံ့ကို အဓိက အားပြုပြီးတော့ သာသနာပြု၊ မိဘဆွေမျိုး အကျိုးပေးမကောင်းတဲ့ ဆရာတော်တွေက သူစိမ်းဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ အထောက်အပံ့ကို အဓိက အားပြုပြီးတော့ သာသနာပြုကြရုံပဲပေါ့။ အများအတွက် သာသနာပြုတာတွင် မကဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ့်အတွက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အားထုတ်တာတွေလည်း ပါတာပေါ့။

ရဟန်းတော်တွေ ပစ္စည်းလေးပါး အလှူခံယူတဲ့ နေရာမှာ ကိုယ်က လိုချင်တာ၊ မလိုချင်တာထက် လှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ချီးမြှောက်ဖို့က အဓိကဖြစ်နေပါတယ်။ ဟိုက လာလှူတဲ့ဥစ္စာ၊ လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူစိမ်းဖြစ်နေလို့ အလှူမခံဘူး၊ မယူဘူးဆိုတော့လည်း တစ်ဖက်သား စိတ်ချမ်းသာပါဦးမလား။ စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်ကလည်း ဒီလိုပဲကျင့်သုံးခဲ့ကြတာပါ။ ဘုရားသားတော်တွေဆိုတာ လူတိုင်း

အပေါ်မှာ ချီးမြှောက်ကြရတာပဲ။ အဲဒီအတိုင်းဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တကယ့်မိဘဆွေမျိုး အရင်းရဲ့ ထောက်ပံ့မှုက ဒီလောက်မရှိဘူး။ အနာထပိဏ်တို့၊ ဝိသာခါတို့ သူစိမ်းတွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုနဲ့ပဲ သာသနာပြုတော်မူခဲ့တာပဲနော်။

အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့ထက် ချမ်းသာတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကံနဲ့သူ၊ သူရေစက်နဲ့သူ၊ သူ့ဆုတောင်းနဲ့သူဆိုတော့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကပဲ အဓိကဒကာရင်းအဖြစ်နဲ့ သာသနာပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်။ တခြားရှင်ဘုရင်တွေ၊ တခြားသူဌေးသူကြွယ်တွေလည်း ရှိတော့ရှိတာပေါ့နော်။

မြတ်စွာဘုရား ဘုရားအဖြစ်နဲ့ လေးဆယ့်ငါးဝါ သီတင်းသုံးတာတောင်မှ . . . အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့ ကျောင်းမှာ ဘယ်နှဝါသီတင်းသုံးတာတဲ့တုံး။ တစ်ဆယ့်ကိုးဝါ။ မိဘဆွေမျိုးတွေဆောက်တဲ့ နိဂြောဓာရုံကျောင်းမှာ တစ်ဝါပဲ သီတင်းသုံးတယ်။ စဉ်းစားကြည့်နော်။

မိဘကျောင်းမှာ ကြာကြာမနေဘဲနဲ့ . . . သူစိမ်းကျောင်းမှာ ကြာကြာနေတယ်။ ဒါကို 'ဘုရားက ဆွေမျိုးတွေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မရှိဘူး၊ ဆွေမျိုးတွေကို မချီးမြှောက်ဘူး' လို့ ကဲ့ရဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ 'သူစိမ်းဆီက အလှူခံလို့

အလိုကြီးတယ်၊ လောဘကြီးတယ်၊ အလိုနည်းတဲ့ အပို့စွဂုဏ် မရှိဘူး' လို့ အပြစ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါမလား။ မဖြစ်ပါဘူး။

အပို့စွဂုဏ်မှာ ဆွေမျိုး ဟုတ်မဟုတ်က အဓိက မကျသလို လှူဖွယ်ဝတ္ထု အနည်းအများကလည်း အဓိက မကျပါဘူး။ လှူတဲ့သူ မှန်သမျှ ကိုယ်လှူတာလေးကို လက်ခံ စေချင်ကြတာချည်းပဲ။ ဘယ်သူမို့လို့ လက်မခံပါဘူး။ ဘာ ပစ္စည်းမို့လို့ လက်မခံပါဘူးဆိုရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံတွင် မကဘူး။ လက်မခံတဲ့ အလှူ ခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြစ်မှားပြီး အကုသိုလ်တွေပါ အများကြီး တိုး သွားမှာပါ။

ဒါကြောင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နေရာ ရောက်နေတဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်များက ဘယ်သူလာလှူလှူ၊ ဘာ လာလှူလှူ၊ မငြင်းမဆန်သာ လက်ခံကြရတော့တာပါပဲ။ 'ဒါကတော့ မလိုအပ်လို့ လက်မခံပါရစေနဲ့၊ ပြန်ယူသွားပါ' ဆိုလို့မှ မရဘဲ။ အပ်စပ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင်တော့ လိုအပ်အပ်၊ မလိုအပ်အပ် လာလှူသူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ချီးမြှောက် တဲ့အနေနဲ့ လက်ခံလိုက်ရတာပဲလေ။ နောက်မှ ကိုယ်မလို အပ်ရင်၊ သို့မဟုတ် ပိုလျှံရင် လိုအပ်တဲ့သူ၊ လိုအပ်တဲ့နေရာ ကို တစ်ဆင့် ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုက်ရုံပဲပေါ့။

သို့သော်လည်းပဲ ဘယ်သူမဆိုပေါ့။ ကိုယ့်မိဘဆွေ

မျိုးကို ချီးမြှောက်ချင်တဲ့စိတ်တော့ မရှိကြဘူးလား။ ရှိကြ ပါတယ်။ ကိုယ့်မိဘဆွေမျိုးပဲ ဥစ္စာ၊ သာသနာစိတ်၊ သဒ္ဓါစိတ် တကယ်ရှိလို့ကတော့ ဘယ်ဆရာတော်၊ ဘယ်သံဃာတော် မဆို ချီးမြှောက်ချင်ကြတာပါပဲ။

'ရောနှောတယ်'၊ 'ရောနှောတယ်' လို့ ပြောလေ့ရှိ ကြပါတယ်။ ရောတော့ ရောပါ . . . ၊ မနှောပါနဲ့။ အသွင် သဏ္ဌာန်အရ ရောချင် ရောပါ။ အနှစ်သာရအရကတော့ မနှောလိုက်ပါနဲ့။ တဏှာနဲ့ မနှောဖို့ ပြောတာပါ။ မေတ္တာနဲ့ တော့ တစ်သားတည်း နှောရမှာပေါ့။

လူဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း အမြဲနေလို့ မရတဲ့အတွက် အခါအားလျော်စွာ၊ အတိုင်းအတာ အား လျော်စွာ အများနဲ့ ထိတွေ့ပတ်သက်နေရတာပါပဲ။ ဒါကိုပဲ အများထဲမှာ ကျင်လည်နေရလို့ အများနဲ့ ရောတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုပေါ့။

ဒါပေမဲ့ တဏှာဒေါသနဲ့ ထိတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မေတ္တာကရုဏာနဲ့ ထိတွေ့တာဆိုရင် . . . ၊ အကုသိုလ်စိတ် နဲ့ ထိတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ထိတွေ့တာဆိုရင် . . . ၊ ကာမဂုဏ်အလုပ်နဲ့ ထိတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပါရမီ အလုပ်နဲ့ ထိတွေ့တာဆိုရင် နှောတယ် (ကိလေသာနဲ့ နှီး နှောတယ်) လို့ လုံးဝ ပြောလို့မရပါဘူး။

ရောတော့ ရောတယ်၊ မနောဘူးပေါ့။ လူချင်း
တော့ ရောတယ်၊ စိတ်ချင်း မနောဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ဘေးမှာ
လူရှိနေလို့ လူချင်းရောပေမယ့် ရောနေတဲ့လူအပေါ် ဘာ
ကိလေသာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်၊ ဘာကိလေသာနဲ့မှ မနောဘူး
ဆိုရင် ‘ရောပေမယ့် မနောတဲ့သူ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လူချင်း
ခန္ဓာနဲ့ ရောချင်ရောပါ။ စိတ်ချင်းတော့ ကိလေသာနဲ့ မနော
လိုက်ပါနဲ့။

ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်က အများနဲ့ မပတ်သက်မဖြစ်လို့
အလုပ်သဘောအရ ပတ်သက်နေရပေမယ့် ပတ်သက်နေ
ရတဲ့သူတွေအပေါ် သံယောဇဉ်မတွယ်ဘူး၊ တဏှာမငြိဘူး၊
ကိလေသာမဖြစ်ဘူးဆိုရင် . . . စိတ်မှာ ကိလေသာအရှုပ်
အထွေးတွေ၊ ဒုက္ခအရှုပ်အထွေးတွေ လုံးဝ ဖြစ်ပေါ်မလာ
နိုင်ပါဘူး။ အလုပ်သဘောမှာ အရှုပ်မနောတော့ဘူးပေါ့။

တကယ်တော့ အလုပ်သဘောမှာ အရှုပ်မနောဖို့
က အဓိကပါပဲ။ ဘယ်သူနဲ့ပဲရောရော၊ အလုပ်သဘောအရ
(ကုသိုလ်အလုပ်သဘောအရ၊ ပါရမီအလုပ်သဘောအရ၊
တရားဓမ္မအလုပ်သဘောအရ) ပဲ စိတ်သန့်သန့်လေးနဲ့ ရော
တာဆိုရင် ကိလေသာအရှုပ်လည်း မနောနိုင်ပါဘူး။ ဒုက္ခ
အရှုပ်လည်း မနောနိုင်ပါဘူး။

အလုပ်သဘောမှာ အရှုပ်မနောပါစေနဲ့။

သုံးတော့သုံးပါ။ မစွဲပါနဲ့

နိဂမဝါသီတိဿမထေရ် မိဘဆွေမျိုးတွေကို အ
ထူးချီးမြှောက်တာလေးတွေတော့ ဦးဇင်းလည်းပဲ ကိုယ့်မိဘ
ဆွေမျိုးကို အထူးတလည် ချီးမြှောက်တာလေးတွေ သတိရ
တာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ ရွှေပါရမီတောရမှာ သစ်ပင်အောက်မှာ
လည်း အများသုံး သောက်ရေအိုးစင် ရှိတယ်။ ကျောင်း
ဆောင်ထဲမှာလည်း သံဃာသုံးနဲ့ လူသုံး သောက်ရေအိုးစင်
တွေ ရှိတယ်။ သံဃာသုံး သောက်ရေအိုးစင်မှာ ဦးဇင်း
အမြဲတမ်း သောက်နေတဲ့ခွက်ကလေးက ဘယ်သူလှူထား
တဲ့ ခွက်လေးလဲဆိုရင် ခမည်းတော်ကြီး လှူထားတဲ့ခွက်။
ခမည်းတော်ကြီးလှူထားတယ်ဆိုရင် မယ်တော်

ကြီးက မပါဘူးထင်နေဦးမယ်။ ခမည်းတော် မယ်တော်လှူထားတဲ့ ရေခွက်လေးပေါ့။ မယ်တော်ကြီးက အိမ်မှာပဲ အနေများတယ်။ ရန်ကုန်မှာ သီတင်းသုံးတုန်းက ကျောင်းကို ဦးဇင်းဆီ မကြာမကြာလာတာဟာ ခမည်းတော်ကြီး။

သောက်ရေခွက်က စတီးခွက်ပါ။ ဒီဇိုင်းက တည့်တည့်မတ်မတ် အောက်ကိုဆင်းသွားတဲ့ အပြောင့်ဒီဇိုင်း မဟုတ်ဘူး။ အဝကျယ်ပြီး အောက်ပိုင်းကို အဖျားရှူး သွားတဲ့ ဒီဇိုင်း။ ခွက်က ခပ်သေးသေးပါပဲ။ အကြီးကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခွက်စာက ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ခါသောက်အတွက် အနေတော်ကလေးပါပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာ တခြား စတီးခွက်ကလေးတွေ လာလှူတာလည်း ရှိတာပေါ့လေ။ အဲဒီရေခွက်ကလေးက သေးလို့ဆိုပြီးတော့ အဲဒီရေခွက်ကလေး ဖယ်လိုက်။ ရေခွက်အသစ်လေးသုံးပါလို့ ပြောပြီး လှူတဲ့သူတွေလည်း ရှိတာပဲ။ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ လို့ တားရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ခမည်းတော်ကြီး လှူထားတာလေ။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာမှာ စပြီးတော့ဝင်တော့ ခမည်းတော်ကြီးက သူ့ပင်စင်လစာလေး ရထားတဲ့ထဲကနေ စတီးသောက်ရေခွက်လေး လှူထားတာ။ ငါ့အဖေလှူထားတဲ့ ခွက်ကလေးဆိုပြီးတော့ သံယောဇဉ်နဲ့ စွဲနေတာတော့ မ

ဟုတ်ပါဘူး။ ခမည်းတော်ကြီး ပင်စင်လစာ ရထားတာလေးနဲ့ စေတနာသဒ္ဓါတရား ပြည့်ဝစွာ မွန်မွန်မြတ်မြတ် လှူထားတာလေး ချီးမြှောက်တဲ့သဘောပါ။

ဒီရေခွက်လေးနဲ့ ရေသောက်တိုင်းလည်းပဲ ခမည်းတော် မယ်တော်ကို သတိရတော့ ခမည်းတော်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ မယ်တော်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။ ဤရေကဲ့သို့ အေးချမ်းပါစေဆိုပြီးတော့ မေတ္တာပို့လို့ ရတာပေါ့။

ရေသောက်တိုင်း ကိုယ့်မိဘကို အမြဲတမ်း သတိရတယ်။ ကိုယ့်မိဘရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကိုလည်း အမြဲတမ်း ဆင်ခြင်မိတယ်။ ကိုယ့်မိဘကို မေတ္တာလည်း အမြဲပို့ဖြစ်တယ်။ သောက်ရေအိုးစင်မှာ တင်ထားတဲ့ စတီးရေခွက်ကလေးက မိဘလှူထားတဲ့ စတီးရေခွက်လေးလေ။ ဘယ်ကရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့လဲဆိုရင် ပင်စင်လစာ။ ပင်စင်လစာ ဆိုတာကလည်း ဘယ်လောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တခြားသူဌေးသူကြွယ်တွေ၊ ချမ်းသာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လှူထားတဲ့ပစ္စည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘလှူထားတဲ့ပစ္စည်း မိဘကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ သဘော၊ မိဘလည်း အမြဲကုသိုလ်တိုးပွားစေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ အသုံးပြုရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မိဘဆွေမျိုးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး

တော့ စွဲလမ်းနေတဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်ကြာ
ဒီရေခွက်လေးစွဲပြီး သေသွား ဘာဖြစ်မှာတုံး။

ရေခွက်စွဲပြီးသေ၊ သောက်ရေအိုးစင်ပေါ်မှာ ပု
ရွက်ဆိတ်လေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ ပိုးဟပ်တွေဘာတွေလည်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့နော်။ အဲဒီလိုကြီးတော့ မစွဲပါဘူး။
အမြဲတမ်းလည်း သတိမရပါဘူး။ ရေသောက်တဲ့အချိန်ကျ
တော့မှ သတိရတာပါ။

သတိရတဲ့အခါမှာလည်း သံယောဇဉ်အနေနဲ့
သတိမရပါဘူး။ မေတ္တာအနေနဲ့ပဲ သတိရပါတယ်။ မနေ့က
ပြောသလိုပေါ့လေ။ အကျိုးဖျက် ကိုလက်စထရော၊ အကျိုး
ပြု ကိုလက်စထရော ဆိုပြီးတော့ ကိုလက်စထရော နှစ်မျိုး
မရှိဘူးလား။ ကိလေသာကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ အကျိုးဖျက်
ကိလေသာနဲ့ အကျိုးပြုကိလေသာလို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

သူ့အလိုအလျောက် ကျေးဇူးပြုတာတော့ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီကိလေသာကို အသုံးချပုံအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပြီး
ကျေးဇူးပြုတာပေါ့နော်။

ဦးဇင်းတူလေး ဆယ်လသားတုန်းက လှူထားတဲ့
မျက်နှာသုတ်ပဝါ အလတ်စားလေး။ အဝါရောင်နုနု၊ အ
သားကလည်း နုနုပေါ့လေ။ အဲဒါ တူလေး ကျန်းမာချမ်းသာ
ပါစေ၊ ဉာဏ်ပညာတွေ ထက်မြက်ပါစေ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှု

ရှိပါစေ။ မေတ္တာတွေလည်း အမြဲတမ်းပို့လို့ရအောင်၊ သူ
လည်းပဲ ကုသိုလ်ထူးရအောင် ဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ တောင်
ပေါ်မှာ တရားတိပ်ခွေဖွင့်တဲ့ ကက်ဆက်ကို အဲဒီမျက်နှာ
သုတ်ပဝါလေးနဲ့ အုပ်ထားပါတယ်။

ကက်ဆက်ကို ဒီလိုပဲ ထားတော့ လူမြင်လို့ မ
ကောင်းဘူးလေ။ ဗီရိယံ ထည့်ထားပေမယ့် မှန်တံခါးဆို
တော့ အပြင်ကနေ မြင်ရတယ်။ အဲဒီတော့ တဘက်ကလေး
နဲ့ ဖုံးထားရတာပေါ့။ ဘယ်သူလှူထားတဲ့ တဘက်လဲဆိုရင်
တူလေးလှူထားတဲ့ တဘက်။

တူလေးကတော့ သတိတောင် ရမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဆယ်လသားတုန်းက လှူထားတာနော်။ ကိုယ်ကတော့
မေတ္တာပို့ပေးရတာပေါ့။ သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ စွဲ
လမ်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီအတိုင်း အသားလွတ်ကြီးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်တူ
ကိုယ် သတိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလှူထားတဲ့ တဘက်က
လေး မြင်တော့ သတိရသွားတာပေါ့။ သတိရတိုင်း မေတ္တာ
ပို့ပေးလိုက်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေ သူ့အပေါ်
လွှမ်းခြုံသွားတာပေါ့။

အကြောင်းအားလျော်စွာ၊ အခြေအနေအားလျော်
စွာ မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့တွင် မပြည့်စုံလို့မှရယ်လို့တော့ မဟုတ်

ဘူးပေါ့လေ။ သာသနာတော်ကြီး ပိုပြီးတော့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
ဖို့ သာသနာတော်ကြီး ပိုပြီးတော့ စည်ပင်ပြန့်ပွားဖို့အတွက်
သူစိမ်း ဒကာ၊ ဒကာမများရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးထောက်ပံ့မှုကို
လည်း ယူရတာပါပဲ။ ယူပေမယ့် အဲဒီအပေါ်မှာ သာယာ
နှစ်သက် တွယ်တာပြီးတော့ ‘ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးကိုတော့
လှူလှူရှုထားတယ်၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးက . . . သူများလောက်
မချမ်းသာလို့ ထည့်မတွက်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိဘူး
ဆိုတာလေးကို ပြောပြတာပါနော်။

ဒါကလည်း ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်တူသား လှူထားတာ
လေး ထူးထူးခြားခြား အမှတ်တရ ဖြစ်နေလို့သာ ပြောပြ
တာပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့်ကတော့ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်သူလှူ
ထားတာဆိုတာမျိုး ဦးဇင်းတို့ခေါင်းထဲ လုံးဝကို မထည့်ပါ
ဘူး။

ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်သူလှူထားတာဆိုတာ သိချင်
စိတ်လည်း လုံးဝ မရှိပါဘူး။ သိကို မသိချင်ပါဘူး။ မသိလေ
ကောင်းလေပါပဲ။ သိရင် ဒီပစ္စည်းမြင်တိုင်း သူ့ကို သတိရ
နေရဦးမယ်လေ။

လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိ
ဘဲ အလကားနေရင်း သတိရနေရတာကို ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ဦးဇင်းတို့ လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။ ကိုရင်တုန်းက

တချို့စာအုပ်တွေမှာ အလှူရှင်တွေက သူတို့ရဲ့နာမည်ကို
အတွင်း ပထမဆုံး စာမျက်နှာမှာ ထည့်ထည့်ရေးလေ့ရှိ
တယ်။ အဲဒီစာမျက်နှာကို ဦးဇင်းက အမြဲတမ်း ဖြိုဖြိုပစ်လေ့
ရှိပါတယ်။ သတိမရချင်လို့။

အခုတော့လည်း အဲဒီလောက်ကြီး မလုပ်တော့ပါ
ဘူး။ ရေးချင်လည်း ရေး၊ မရေးချင်လည်း နေပေါ့။ အလှူ
ရှင်နာမည် မရေးဘဲ လှူတာကိုတော့ ပိုပြီး သဘောကျပါ
တယ်။ စိတ်ပိုရှင်းလို့ပါ။

အလှူရှင်နာမည် ရေးထားတဲ့ ယပ်တောင်ဆိုရင်
တော့ ဦးဇင်းတို့ လုံးဝ မသုံးပါဘူး။ လူကြားသူကြားထဲ
ကမ္မည်းစာယပ်တောင်ကြီးနဲ့ ရှက်စရာကြီး။ ဟိုဘက်၊ ဒီ
ဘက်၊ နှစ်ဖက်လုံး ဘာကမ္မည်းစာမှ ရေးမထားတဲ့ ယပ်
တောင်၊ ပြောင်ယပ်တောင်ပဲ ဦးဇင်းတို့ သုံးပါတယ်။

ဦးဇင်းတို့ကို ပစ္စည်းလှူရင် လှူတဲ့ပစ္စည်းမှာ ဘာ
ကမ္မည်းမှ ထိုးမထားတာပဲ ကြိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ ကိုယ်ချင်း
စာပြီး . . . သူများကို ကိုယ်က လှူရင်လည်း ဘာကမ္မည်း
မှ မထိုးချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ တချို့က ကမ္မည်းလေးနဲ့မှ အလှူခံချင်ကြ
တယ်။ တရားစာအုပ်တွေ လှူလိုက်ပြီဆိုရင် ‘လက်မှတ်
လေး ထိုးပေးပါဦးဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ လက်ရေးလေးနဲ့

အမှတ်တရ ရေးပေးပါဦးဘုရား' . . . နဲ့ . . . ။

တရားစာအုပ်တွေက နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆိုသလို အများကြီး လှူနေတာဆိုတော့ စာအုပ်တိုင်းမှာ လက်မှတ်ဘယ်ထိုးပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် စာအုပ်အလှူခံသူတွေ၊ စာအုပ်ရသူတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် 'အရှင်ဆန္ဒာဓိက၏ ဓမ္မဒါန' ဆိုတဲ့ တံဆိပ်တုံးတစ်ခု လုပ်ထားပြီး လှူတဲ့ စာအုပ်တိုင်းမှာ တံဆိပ်တုံးပဲ ရိုက်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ လက်မှတ်ကတော့ မလွှဲမရှောင်သာလွန်းမှပဲ ထိုးပေးပါတယ်။

အခု ကံမြင့်ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ရွှေပါရမီတရားပွဲ ဆယ်ရက်မှာ ဦးဇင်းတို့ ပဟေဠိဂုဏ်ထားတာရှိတယ်နော်။ 'စိတ်အားဖြည့်ဓမ္မသံစဉ်' စာအုပ်ထဲက ပုံ(၁၀၀)ထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားကိုရော၊ တရားတော်ကိုရော ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ဦးဇင်းကိုယ်တိုင် ဆွဲထားတဲ့ ပုံတစ်ပုံ ပါပါတယ်။ ဘယ်ပုံလဲဆိုတာ မှန်အောင် ဖြေပါ . . . လို့လေ။ မှန်အောင် ဖြေနိုင်ရင် ဖြေနိုင်တဲ့သူကို ဦးဇင်းရဲ့ အခုထွက်ပြီးသမျှ စာအုပ် အုပ်ရေ(၂၀)လုံး ဦးဇင်းလက်မှတ်နဲ့တကွ ဦးဇင်းကိုယ်တိုင် လှူပါမယ်။

ကဲ . . . ထားပါတော့။ လိုရင်းပြောချင်တာက 'သုံးတော့သုံးပါ၊ မစွဲပါနဲ့' . . . လို့။ 'သုံးစွဲတယ်၊ သုံးစွဲတယ်'

ဆိုပေမယ့် သုံးသာ သုံးရမှာ၊ မစွဲရဘူးနော်။

ပစ္စည်းတစ်ခု သုံးတိုင်းသုံးတိုင်း 'ဒါလေးကတော့ ဘယ်သူ လှူထားတာ၊ ဒါလေးကတော့ ဘယ်သူ လက်ဆောင်ပေးထားတာ' ဆိုရင် သုံးရင်း စွဲနေတာပေါ့။ သုံးတဲ့ ပစ္စည်းအပေါ် သာယာတပ်မက်နေရင်လည်း သုံးရင်း စွဲနေတာပါပဲ။

ထင်ထင်ရှားရှား အမှတ်တရဖြစ်နေလို့ ပစ္စည်းသုံးတိုင်း ပစ္စည်းပေးသူကို သတိရသွားရင်လည်း သတိရတိုင်း မေတ္တာပို့ပါ။ 'ဒီပစ္စည်းပေးသူ (ဒီပစ္စည်းလှူသူ) ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ။ ထာဝရစိတ်အေးချမ်းပါစေ' စသည်အားဖြင့် . . . ပစ္စည်းသုံးတိုင်း ပစ္စည်းပေးသူကို လေးလေးနက်နက် မေတ္တာပို့လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သုံးပေမယ့် မစွဲတော့ပါဘူး။

ပစ္စည်းပေးသူကို သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့ သတိရရင် အစွဲမကင်းပါဘူး။ သံယောဇဉ်အတိုင်းအတာပေါ် မူတည်ပြီး မသိမသာ၊ သို့မဟုတ် သိသိသာသာ စိတ်မှာ အပူဓာတ်ဟပ်နေပါတယ်။ ပစ္စည်းပေးသူကို မေတ္တာစိတ်နဲ့ သတိရရင် အစွဲမကင်းပါတယ်။ မေတ္တာအတိုင်းအဆ အားကောင်းရင် အားကောင်းသလောက် မသိမသာ၊ သို့မဟုတ် သိသိသာသာ စိတ်မှာ အအေးဓာတ်တွေ လွှမ်းပတ်နေပါတယ်။

ရှိတာလေးနဲ့ မျှအောင်စားမယ်

အဲဒီတော့ နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ကို 'ဆွေမျိုး
တွေနဲ့ ရောနှောတယ်' လို့ ကဲ့ရဲ့တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က
မေး။ တိဿမထေရ်က ဖြေ။ 'အလိုနည်းခြင်းဆိုတဲ့ အပိစ္ဆ
ဂုဏ်ဟာ ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးတွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ
ဓမ္မတာပါပဲ။ ငါဘုရားရဲ့ ကျင့်ထုံးဟောင်းလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်' ဆိုပြီးတော့ အတိတ်ကို ဟောတာပေါ့။ အဲဒီဝတ္ထုရော
ဟောပေးရဦးမလား။ အတိုချုပ်ပဲ ပြောတော့မယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရေသဖန်းတောကြီးထဲမှာ ဘုရား
လောင်းကျေးမင်းက ရေသဖန်းပင်တစ်ပင်ကို အမှီပြု၊ ရေ
သဖန်းသီးတွေ စားပြီးတော့ နေတယ်။ အဲဒီရေသဖန်းပင်

၈၀ အရှင်ဆန္ဒာဓိက

က ရေသဖန်းသီးတွေ ကုန်သွားတဲ့အခါကျတော့ ရေသဖန်း
ပင်မှာရှိတဲ့ အညွန့်တွေကို စားပြီးတော့ နေတယ်။ အညွန့်
တွေ ကုန်သွားတော့ အရွက်တွေကို စားပြီးတော့နေတယ်။
အရွက်တွေ ကုန်သွားတော့ အပွေးလေးတွေကို စားပြီး
တော့ နေတယ်။ အပွေးတွေ ကုန်သွားတော့ အခေါက်က
လေးတွေကို စားပြီးတော့ နေတယ်။

တခြားငှက်တွေ သစ်သီးပေါ်တဲ့ တခြားတောထဲကို
ရွှေ့ပြောင်းပြီးတော့ သွားကြပေမယ့်၊ အသီးရှိတဲ့ တခြား
အပင်တွေမှာ ရွှေ့ပြောင်းစားကြပေမယ့် ဘုရားလောင်း
ကျေးမင်းကတော့ အဲဒီရေသဖန်းပင်ကြီးမှာပဲ ရှိတာလေးနဲ့
မျှတပြီးတော့ စား၊ ဂင်္ဂါမြစ်က ရေလေးသောက်ပြီးတော့
နေတယ်။

အဲဒီလို အကျင့်ပြင်းထန်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့
လေ။ သိကြားမင်းကျောက်ဖျာတင်းတယ်၊ ပူတယ်။ ကျောက်
ဖျာ တုန်လှုပ်တယ် လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ သိကြားမင်း
ကျောက်ဖျာတင်းတော့ သိကြားမင်းက လူပြည်မှာ ဘယ်သူ
များ အကျင့်ပြင်းထန်သလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျေးမင်း
ကို သွားတွေ့တယ်။

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်ဦးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ သိကြား
မင်းက အဲဒီဘုရားလောင်းကျေးမင်း နေထိုင်တဲ့ ရေသဖန်း

..... အဝေးမှာမနေပါနဲ့ ၈၁

ပင်ကြီးကို ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ နေ့ချင်းညချင်း ဆိုသလိုပဲ ရေသဖန်းပင်ကြီးက ခြောက်သွား။ အကိုင်တွေ ဘာတွေ ပြိုကျ။ သစ်ငုတ်လေးပဲ ကျန်တော့တယ်။

အပေါက်တွေ ဖြစ်၊ အခေါင်းတွေ ဖြစ်။ လေတိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင် တူရိယာ တီးမှုတ်လိုက်သလို အသံတွေ ထွက်။ အဲဒီအပေါက်တွေကနေ လေတိုက်တဲ့အခါကျတော့ အမှုန်တွေ ထွက်ကျ။ ဘုရားလောင်း ကျေးမင်းက အဲဒီအမှုန်လေးတွေပဲ စားပြီးတော့ မျှတနေတယ်။

ဘုရားလောင်းကျေးမင်းက သစ်ငုတ်တိုက် အမှုန်လေးတွေစား၊ ဂင်္ဂါမြစ်က ရေသောက်ပြီးတော့ သစ်ငုတ်တိုက်လေးမှာပဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတယ်။ ညအိပ်ချိန်ကျတော့လည်း အဲဒီသစ်ငုတ်တိုက်လေးမှာပဲ အိပ်တယ်။

အိပ်နေတဲ့အချိန် အသာထား။ သစ်ငုတ်တိုက်မှာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ထိုင်နေရင်း ဘာလုပ်နေမယ် ထင်တုံး။

လူတို့နတ်တို့ဆိုရင်တော့ လုပ်စရာအလုပ်တွေက အများကြီးရှိတာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတော့ သစ်ငုတ်တိုက်လေးပေါ် ထိုင်ပြီးတော့ ဘာများ လုပ်နေမလဲ။ ဦးဇင်းတို့လည်း တွေးကြည့်တာပေါ့လေ။ အခုဒီဟာဟောမှရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်တော်တွေထဲမှာ တိရစ္ဆာန်ဘဝ နေတာ

ဆိုင်တာလေးတွေ ဖတ်ရတဲ့အခါကျတော့ ဘာများလုပ်နေပါ့မလဲ။

ဘုရားလောင်းကျေးမင်း သစ်ငုတ်တိုက်လေးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း မိမိရဲ့ အပို့စွဲဂုဏ် - အလိုနည်း ရောင့်ရဲတဲ့ဂုဏ်လေး ဆင်ခြင်ပြီးတော့ နေမယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ မေတ္တာဘာဝနာလေး ပွားပြီးတော့နေမယ်။ တောထဲတောင်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျေးငှက်သာရကာတွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ သမင်၊ ဒရယ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့ အစရှိတဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာတရားနဲ့ ဆက်ဆံပြီးတော့ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ကင်းရှင်းကြပါစေ။

ဘုရားလောင်းကျေးမင်း အလိုနည်းတဲ့ဂုဏ်လေးတွေလိုက်၊ မေတ္တာလေးပို့လိုက်နဲ့ နေမှာပါ။ ဘုရားအလောင်းတော်အနေနဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေကလည်း သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဖြည့်ဆည်းလာခဲ့တာဆိုတော့ မေတ္တာဓာတ်တွေကလည်း အားကောင်းနေတာကိုး။

မေတ္တာဓာတ် အားကောင်းနေတော့ မေတ္တာဓာတ်တွေလည်း ပို့လွှတ်နေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အလိုနည်း ရောင့်ရဲတဲ့ဂုဏ်ကိုလည်း ဆင်ခြင်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကြည်ညိုစရာပဲနော်။

ကိုယ့်အိမ်နားလေးတွေမှာတို့၊ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ လမ်းပေါ်မှာတို့ ခွေးတွေဘာတွေ အိပ်နေတာ မတွေ့ရဘူးလား။ အိပ်နေရင်တော့ ထားလိုက်တော့။ အိပ်ပျော်နေတာမို့လို့။ ထိုင်နေရင်တော့ ဒီခွေးလေးတွေ ဘာများတွေးနေလဲ မသိဘူးနော်။ တစ်ခုခုတော့ တွေးနေမှာပဲထင်တယ်။

‘ဒကာကြီးဦးလူမော် ဒီခွေးတွေ ဘာတွေးနေမယ်ထင်တုံး’

‘စားဖို့ အိပ်ဖို့ပဲ တွေးနေမှာပါဘုရား’

စားဖို့ကလည်းပဲ စားစရာ တွေမှသာ စားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဖြစ်မှာ။ ဗိုက်ပြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာတော့ အလကားနေရင်း စားဖို့တော့ တွေးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စားပြီးတဲ့ဟာလေး ပြန်တွေးရင်လည်း တွေးမှာပေါ့။ ဟိုအိမ်ကကျွေးလိုက်တဲ့ အမဲရိုးလေးက ဘယ်လို၊ ဒီအိမ်ကကျွေးလိုက်တဲ့ ကြက်ရိုးက ဘယ်လို ဆိုပြီးတော့ တွေးချင်တွေးနေမှာနော်။

အိပ်ဖို့ကတော့ တမင်ထိုင်တွေးနေမယ် မထင်ဘူး။ သူအိပ်ချင် အိပ်လိုက်မှာပါပဲ။ အားရင် အိပ်နေတာတော့ များတာပေါ့။ ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့လည်း အမြဲတော့ တွေးနေမယ် မထင်ပါဘူး။ သူ့လန့်သူ၊ သူ့ရာသီနဲ့သူပဲ ဆိုတော့လေ။

‘အိပ် - စား - ကာမ၊ ဤသုံးဝပ် နားလည်တယ်’

ဆိုပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို မပြောကြဘူးလား။ ပြောကြတယ်။ ပြောမယ့်သာပြောတာ၊ ကာမဂုဏ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း တိရစ္ဆာန်တွေဆိုတာက သူ့လန့် သူ့နော်။ လူမှာကျတော့ သူ့လန့်သူ ရှိသေးရဲ့လား။ မရှိဘူး။ နေ့တိုင်းပဲ ဆိုပါတော့။

အဲဒီတော့ ဘုရားလောင်းကျေးမင်း သစ်ငုတ်တိုလေးပေါ်မှာထိုင်။ အလိုနည်းခြင်းဂုဏ်လေး ဆင်ခြင်။ မေတ္တာဘာဝနာလေး ပွားများပြီးတော့ ငြိမ်သက်စွာနဲ့ သီတင်းသုံးနေတာလို့တောင် ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ကြည်ညိုလွန်းလို့နော်။ ငြိမ်သက်စွာနဲ့ နေနေတယ်။

သိကြားမင်းကြီးကလည်း ‘ဪ . . . ဒီကျေးမင်းက အပို့စ္ဆဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ကြည်ညိုလွန်းလို့ မိဖုရားသူဇာကိုလည်း ခေါ်လာပြီးတော့ ဟင်္သာမောင်နဲ့ ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ဆီ လာမေးတာပေါ့လေ။’

တခြားဘေးနားလေးက သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် အကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ နားပြီးတော့ . . .

‘တောထဲက တခြားအပင်တွေမှာ အသီးတွေ အများကြီး ရှိပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီသစ်ငုတ်တိုလေးပေါ်မှာ အမှုန့်တွေ စားပြီးတော့ နေရတာလဲ’

စသည်အားဖြင့် မေးတာပေါ့လေ။

ဒီတော့ ဘုရားလောင်းကျေးမင်းကလည်း . . .

‘မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာလည်း စွန့်လွှတ်မသွားရဘူး၊ စွန့်
ခွာ မသွားရဘူး။ ဒီသစ်ပင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းပဲ။ ဒါ့ကြောင့်
မိတ်ဆွေကောင်းကြီး အခုလို ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားတဲ့အချိန်
မှာ စွန့်ခွာမသွားဘဲ နေတာပါ’

စသည်အားဖြင့်ပေါ့။ ပြောပြီးတော့ မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုအင်္ဂါတွေနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း တရားဓမ္မ ဟောကြားပါတယ်။

သိကြားမင်းနဲ့ သုဇာ ဟန်ဆောင်လာတဲ့ ဟင်္သာ
မောင်နှံကလည်း ကျေးမင်းဟောတဲ့တရားလေး နာကြား
ပြီးတော့ ကြည်ညိုလွန်းတဲ့အတွက် အမြိုက်ရေစင်နဲ့ အဲဒီ
သစ်ပင်ကို သွန်းလောင်းလိုက်တဲ့အခါ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ
ပင်စည်တွေနဲ့၊ အကိုင်းအခက်တွေနဲ့၊ အသီးအပွင့်တွေနဲ့၊
အရွက်အညွန့်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

အဲဒီရေသဖန်းပင်ကလည်း ဆယ့်နှစ်ရာသီ အမြဲ
တမ်း အသီးသီးသွားပါတယ်။ အခုခေတ်လို အသီးသီး
အောင်၊ အသီးကြီးအောင် ဆေးတွေဘာတွေ ထိုးစရာလို
သေးလား။ မလိုတော့ဘူး။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အသီးသီးသွား

တာနော်။ အသီးတွေကလည်း ကြီးမှကြီး။ ဒါက သိကြားမင်း
ရဲ့ အမြိုက်ရေစင် သွန်းလောင်းလိုက်လို့ပေါ့။

ဇာတ်လမ်းကတော့ တကယ်ချဲ့ပြီး ပြောမယ်ဆို
ရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့လေ။ ဘုရားလောင်းကျေးမင်း
ဟောတဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေကတော့
သီးခြား တရားတစ်ပုဒ် ဟောပေးရမှာပေါ့။ ဒီနေ့ပြောချင်
တာကတော့ ဘာဂုဏ်လဲ။ အပ္ပိစ္ဆဂုဏ်။

လက်က ယူပေမယ့် စိတ်က မယူရင်
အလိုနည်းတာပါပဲ

‘မေ့ခြင်းရဲ့ အပြစ်ကို မြင်ပြီးတော့ မမေ့ခြင်းနဲ့
မွေ့လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမထဝိပဿနာတရားတွေ မ
ဆုတ်ယုတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်ထဲ
က မမေ့ခြင်းဆိုတာ ဘာကို မမေ့တာတဲ့တုံး။ အလိုနည်း
ခြင်းဆိုတဲ့ အပ္ပိစ္ဆတရားမှာ မမေ့တာ။

အပ္ပမာဒရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပြောမယ်ဆိုရင် သောင်း
ခြောက်ထောင် ကုန်တောင်မကုန်နိုင်ဘူးနော်။

ဒါနအပ္ပမာဒ၊ သီလအပ္ပမာဒ၊ သမထအပ္ပမာဒ၊
ဝိပဿနာအပ္ပမာဒ၊ ဒီလိုလေးမျိုးအတွဲလေးနဲ့လည်း ပြော
လို့ရတာပဲ။ ဒါနသီလတွေအပြင် ဓမ္မဿဝနအပ္ပမာဒ၊ ဓမ္မ

ဒေသနာအပ္ပမာဒ၊ ဝေယျာဝစ္စအပ္ပမာဒ စသည်အားဖြင့်
ပုညကြိယဝတ္ထုဆယ်မျိုးနဲ့ ပြောရင်လည်း အပ္ပမာဒဆယ်မျိုး
ထွက်သွားမှာပေါ့။

အခုဒီမှာတော့ အပ္ပမာဒဆိုတဲ့ ပါဠိစကားလုံးလေး
နဲ့ တွဲပြီးပြောမယ်ဆိုရင် အပ္ပိစ္ဆအပ္ပမာဒ။

‘အပ္ပိစ္ဆတရားမှာ မမေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမထ ဝိပ-
ဿနာတရားတွေ မဆုတ်ယုတ်ဘူး။ တိုးတက်တယ်။ နိဗ္ဗာန်
နဲ့လည်း နီးပါတယ်’

အဖြောင့်ပြောလိုက်ရင်တော့ အလိုနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ဟာ တရားတိုးတက်တယ်။ နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးတယ်။

ကိုယ်အားထုတ်နေတဲ့ သမထဝိပဿနာတရား
တွေ တိုးတက်ချင်ရင်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန်ရောက်ချင်ရင်
သမထဝိပဿနာတရားတွေကို တစ်ဖက်က အားထုတ်နေ
ရင်းနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း အလိုနည်းတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်။ အလိုနည်းရမယ်ပေါ့ . . . နော်။

အလိုနည်းတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ နိဂမဝါ
သီတိဿမထေရ်ရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ရင်
တရားတိုးတက်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရောက်ချင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံရမယ့်ဂုဏ် လေးခုရှိပါတယ်။

နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ဆိုတာကလည်း နာမည်

ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါပဲ။ ဘာတွေနဲ့ နာမည်ကြီးတာလဲဆိုရင်
ဂုဏ်လေးချက်နဲ့ နာမည်ကြီးတယ်။

‘နိဂမဝါသီတိဿမထေရ်ဟာ အလိုနည်းတယ်၊
တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ တစ်ယောက်တည်း
မွေ့လျော်တယ်၊ ဝီရိယ ကြီးမားတယ်’

ဒါဆိုရင်... အပ္ပမာဒဆိုတာလည်း အပ္ပိစ္ဆတစ်ခု
တည်း မဟုတ်ဘူး။ အပ္ပိစ္ဆအပ္ပမာဒ၊ သန္တုဋ္ဌိအပ္ပမာဒ၊ ဝိဝေ
ကအပ္ပမာဒ၊ ဝီရိယအပ္ပမာဒ။ အပ္ပမာဒ လေးမျိုးပေါ့။

‘အပ္ပမာဒတရားလေးပါးနဲ့ မွေ့လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ဟာ တရားတိုးတက်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးတယ်’

ဒါ ဘုရားဟောဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်။ အဲဒီ အပ္ပ-
မာဒ လေးပါးကို နည်းနည်းစီ ချဲ့ပြီး ပြောရုံပဲ ရှိတာပေါ့။

အပ္ပိစ္ဆတရားနဲ့ သန္တုဋ္ဌိတရားကတော့ ‘အဆင်ပြေ
ဖို့အဓိက’ ဆိုတဲ့ တရားတွေတွေထဲက ‘အဆင်ပြေအောင်
ပြော’ ဆိုတဲ့တရားထဲမှာ ထည့်ပြောပြီးသားပါ။

အပ္ပိစ္ဆ - အလိုနည်းတယ်။ အလိုနည်းခြင်းက
ဘယ်နှပါးရှိသတဲ့တုံး။ လေးပါးရှိတယ်။ ထပ်ပြောရင် တရား
ထပ်တယ်လို့ ပြောဦးမှာနော်။ ပါဠိလို မပြောနိုင်ရင်လည်း
နော်။ မြန်မာလို ပြောနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ပါဠိလို ဆိုရင်
တော့ မှတ်ရတာ တော်တော်ခက်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြားဖူး

နားဝ စကားလုံးလေးတွေပဲ များပါတယ်။

ပစ္စယအပ္ပိစ္ဆ၊ ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆ၊ ဓုတင်္ဂအပ္ပိစ္ဆ၊ အဓိ
ဂမအပ္ပိစ္ဆ၊ လေးချက်ရှိပါတယ်။ မြန်မာလိုပဲ မှတ်မယ်ဆိုရင်
ပစ္စည်းလေးပါး အလိုနည်းတာ၊ ဓုတင်္ဂမှာ အလိုနည်းတာ၊
ပရိယတ္တိမှာ အလိုနည်းတာ၊ တရားထူးတရားမြတ်မှာ အလို
နည်းတာ။ ပစ္စယအပ္ပိစ္ဆကို အလိုနည်းတယ်လို့ ဘာသာပြန်
လိုက်လို့ နောက်အပ္ပိစ္ဆတွေကိုလည်း ‘အလိုနည်း’ ဆိုတဲ့
စကားလုံးနဲ့ တစ်ဆက်တည်း တွဲပြောတာပေါ့။

ပစ္စည်းလေးပါး အလိုနည်းတယ်ဆိုတာကတော့
ရှင်းပြီးသားပါပဲ။ များများလှူ၊ များများယူပဲလား။ မဟုတ်ဘူး
နော်။ ပေးသလောက် ယူဖို့ထက် ကိုယ်လိုအပ်သလောက်
ယူဖို့ပါပဲ။ ငြင်းမကောင်းလို့၊ မယူမဖြစ်လို့ များများယူရရင်
လည်း ‘များများယူ၊ များများလှူ’ ဆိုတဲ့မူနဲ့ သွားရမှာပေါ့။

‘များများလှူ၊ များများယူ’ ရုံနဲ့ ရပ်ထားလို့ မဖြစ်
ဘူး။ ‘များများယူ၊ များများလှူ’ ဆိုတဲ့ အဆင့်ထိ သွားရ
မယ်။ မယူမဖြစ်လို့ ယူထားရတာတွေ များနေပေမယ့် ရ
သမျှအပေါ် မတွယ်တာဘဲ စွန့်လွှတ်ပစ်နေရင် အပ္ပိစ္ဆဂုဏ်
(အလိုနည်းခြင်းဂုဏ်) မချို့တဲ့ပါဘူး။ များများရှိပေမယ့်
လုံးဝ မငြိရင် အပ္ပိစ္ဆဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်။

အပ္ပိစ္ဆဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်အတွက်တော့

ပစ္စည်းဥစ္စာ များများပြည့်စုံလေ၊ ဒါနကုသိုလ် များများ တိုးပွားလေပါပဲ။

ဒါနကုသိုလ် များများပြုချင်တဲ့သူကတော့ ပစ္စည်း ဥစ္စာ များများရှာရမှာပါပဲ။ ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်၊ အများ အတွက်၊ သာသနာအတွက်ဆိုတော့ အပ္ပိစ္ဆဂုဏ် မချို့တဲ့ပါ ဘူး၊ ပြည့်စုံပါတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ များများရှာတိုင်း အလို ကြီးတယ် ပြောလို့မရပါဘူး။ အများကောင်းကျိုးအတွက်၊ ကုသိုလ်ပါရမီအတွက် ရှာတာဆိုရင် အလိုနည်းတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တရားဘာဝနာအလုပ်ကိုပဲ ဇောက်ချအားထုတ်မယ်ဆိုရင် တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ သိပ်များများ ရှာမနေတော့ဘဲ သင့်တင့် ရုံ ရသမျှနဲ့ ကျေနပ်ပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ အလုပ်အတွက် ပဲ အချိန်များများ ပေးရပါမယ်။

ဒါက ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေမှုနဲ့ မကင်းတဲ့ လူဝတ် ကြောင်တွေအတွက် ပြောတာပါ။ များများ လှူချင်ရင် များ များရှာရမှာပါပဲ။ လှူဖို့ ရှာတာ၊ ပြန်စွန့်ဖို့ ရှာတာဆိုရင် အလိုနည်းခြင်းဆိုတဲ့ အပ္ပိစ္ဆဂုဏ် မပျက်စီးပါဘူး။

ရဟန်းတော်တွေအနေနဲ့ကျတော့ များများလှူဖို့ ဆိုပြီး များများ ရှာနေစရာ မလိုပါဘူး။ ရှာခွင့်လည်း မရှိ ပါဘူး။ အလိုအလျောက် လာလှူကြတာတွေထဲကပဲ တစ်

ဆင့်ပြန်လှူရုံပါပဲ။ သာရဏီယကျင့်ဝတ်ဖြည့်ကျင့်တဲ့ ရဟန်း တော်တွေ ပထမဆွမ်းခံလို့ ရသမျှ သူများလှူပစ်ပြီး နောက် ထပ် ဆွမ်းထပ်ခံတာမျိုးတော့ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ရှိတာပေါ့ လေ။ ကျင့်ဝတ်ရဲ့ သဘောကိုက မရှာမဖြစ်လို့။

‘အဆင်ပြေအောင်ပြော’ ဆိုတဲ့တရားမှာပဲ ပြန် နားထောင်ကြည့်ပေါ့လေ။ ပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလိုနည်းရမယ်၊ ပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလို မကြီးရဘူး။ ရသလောက်နဲ့ကျေနပ်ရမယ်။ ကိုယ်ရတဲ့ပစ္စည်း ထက် ပိုပြီးတော့ မတောင့်တရဘူး။ ဒါပစ္စယအပ္ပိစ္ဆဂုဏ်ပေါ့နော်။

ဟိုမှာတော့ ပြောထားပါတယ်။ ဆရာဒကာ ရှု ထောင့်နဲ့ပေါ့လေ။ ကိုယ်က နည်းနည်းပဲ လိုတယ်၊ လှူတဲ့ သူက များများလှူတယ်။ လှူလည်း လှူနိုင်တယ်။ ဘယ် လောက် အလှူခံမလဲ။ ကိုယ်လိုအပ်သလောက် နည်းနည်းပဲ အလှူခံပါ။

ကိုယ်က များများလိုချင်တယ်။ လှူတဲ့သူက နည်း နည်းပဲ လှူနိုင်တယ်။ နည်းနည်းပဲလည်း လှူချင်တယ်။ အဲဒါဆိုတော့ ဘယ်လောက် အလှူခံမလဲ။ သူလှူနိုင်သ လောက်၊ သူလှူချင်သလောက် နည်းနည်းပဲ အလှူခံရမှာ ပေါ့ စသည်အားဖြင့်ပေါ့လေ။ သူ့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကိုတော့ အဲဒီအခွေမှာပဲ နားထောင်ပေါ့။

ရိုသမျှရတနာထုတ်ကြွားစရာမဟုတ်

ပစ္စည်းလေးပါး အလိုနည်းရမယ် ဆိုတာကျတော့ ပစ္စည်းလေးပါး လိုချင်စိတ် နည်းကိုနည်းရမှာဖြစ်လို့ ‘အလိုနည်း’ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကွက်တိကိုက်လို့ နားလည်ရလွယ်တယ်။ နောက်ဟာတွေကျတော့ ရုတ်တရက် နားမရှင်းနိုင်ဘူး။ ဓုတင်အပ္ပိစ္ဆ - ဓုတင်မှာ အလိုနည်းရမယ် ဆိုတော့ ဓုတင်ကျင့်ချင်စိတ် နည်းရမယ်၊ ဓုတင် မကျင့်ရဘူး လို့ ထင်နေဦးမယ်နော်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။

ဓုတင်မှာအလိုနည်းခြင်းဆိုတာက ကိုယ်ကဓုတင်အကျင့်တွေ ကျင့်နေတယ်။ ကိုယ် ဓုတင်ဆောင်နေတယ်၊ ဓုတင်ကျင့်နေတယ်ဆိုတာကို သူများကို ထုတ်ဖော်မပြော

ရဘူး။ လျှို့ဝှက်ထားရတယ်။

ကိုယ်ဓုတင်ကျင့်နေတာကို လျှို့ဝှက်ထားတာကိုပဲ ‘ဓုတင်အပ္ပိစ္ဆ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဓုတင်အကျင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အလိုနည်းတာပေါ့။ လူသိစေချင်တဲ့အလို နည်းတာပေါ့။ ‘ကျင့်ချင်တဲ့အလို’ နည်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ‘ကျင့်မှန်းသိစေချင်တဲ့ အလို’ နည်းတာ ...။

တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ်ဓုတင်တွေ ဘယ်နှပါး ဆောင်တယ်။ ဓုတင်ဆောင်နေတာ ဘယ်နှရက်တောင်ရှိသွားပြီ။ ဘယ်နှနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ။ ထုတ်ဖော်မပြောကြဘူးလား။ ထုတ်ဖော်ပြောကြတယ်။ အဲဒါဆိုတော့ ဓုတင်အပ္ပိစ္ဆဂုဏ် ချို့တဲ့သွားပါတယ်။

ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆ - ပရိယတ္တိနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလိုနည်းရမယ် ဆိုတာ စာသင်ချင်စိတ် နည်းရမယ်၊ စာတတ်ချင်စိတ် နည်းရမယ်၊ စာတွေ သိပ်မသင်ရဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ပရိယတ္တိစာပေတွေ နည်းနည်းလေးပဲ တတ်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်ပရိယတ္တိစာပေ တတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုတာကို သူများသိအောင် မလုပ်ရဘူး။ ဂုဏ်ဖော်ပြီးတော့ မပြောရဘူးပေါ့နော်။ ဂုဏ်ဖော်ချင်စိတ် မရှိတာကိုပဲ ‘ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ‘တတ်ချင်တဲ့အလို’ နည်းတာ မဟုတ်

ဘူးနော်။ ‘တတ်မှန်း သိစေချင်တဲ့ အလို’ နည်းတာ . . . ။

အဲဒီလိုဆိုတော့ တရားဟောတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်
မတုံး။ တရားမဟောဘဲ နေရုံရှိမယ်။ ပရိယတ္တိစာပေတွေနဲ့
ဟောနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး
နော်။ သူများသိအောင်၊ သူများကျင့်နိုင်အောင်ဆိုတဲ့ ရည်
ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်တတ်သိထားတဲ့ ပရိယတ္တိဗဟုသုတကို
အသုံးချ ဖြန့်ဝေတာကတော့ အပ္ပိစ္ဆဂုဏ် မချို့တဲ့ပါဘူး။

သိအောင် ပြောပေးဖို့ အခြေအနေ ကြိုလာလို့
ပြောပေးရင်း၊ သို့မဟုတ် - သိအောင် ပြောပေး၊ ရေးပေး
ရမယ့် တာဝန်ရှိလို့ ပြောပေး၊ ရေးပေးရင်း၊ သို့မဟုတ်
မေးလာလို့ ဖြေပေးရင်းနဲ့ ကိုယ် ပရိယတ္တိတတ်မှန်း အလို
အလျောက် သူတစ်ပါး သိသွားတာကတော့ အပ္ပိစ္ဆဂုဏ်
မချို့တဲ့ပါဘူး။

အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါစာတတ်တယ်၊ ငါစာတော်
တယ်၊ ငါစာတွေကို မှတ်မိတယ်ဆိုတာကို ကြွားချင်တဲ့ သ
ဘောနဲ့ပြောတာဆိုရင်တော့ ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆဂုဏ် ချို့တဲ့ပါ
တယ်။ ငါသာတတ်တယ်၊ သူများတွေ ငါ့လောက် မတတ်
ဘူး ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ မာနသံတွေ လွှမ်းပြီး တရားဟောရင်
တော့ ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆဂုဏ် ချို့တဲ့ပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်သူတွေ ဟောတဲ့ တရားကတော့ ပေါ့ပျက်

တယ်၊ မလေးနက်ဘူး၊ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား အထောက်အ
ထား မပါဘူး၊ ငါဟောတဲ့ တရားကမူ လေးနက်တာ၊ ကျမ်း
ကိုးကျမ်းကား အထောက်အထား ပြည့်စုံတယ် . . . စသည်
အားဖြင့် သူတစ်ပါးကို အထင်သေးနှိမ့်ချ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အထင်ကြီး မြှင့်တင်ပြီး ဘဝင်လေဟပ်တဲ့စကား ပြောကြား
တယ်ဆိုရင်လည်း ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆဂုဏ် ယိုင်နဲ့သွားနိုင်တာ
ပါပဲ။

စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး စတဲ့ အရေးကိစ္စ
အမျိုးမျိုး၊ ပြန်မလေ့လာနိုင်ခြင်း၊ ပြန်နှလုံးမသွင်းနိုင်ခြင်း
စတဲ့ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် နာပြီးသားတရားတွေ
မမှတ်မိတော့တဲ့ တရားနာပရိသတ်ကို နှိမ့်နှိမ့်ချချ အပြစ်
တင်ပြီး ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုတယ်ဆိုရင်လည်း ပရိယတ္တိအပ္ပိစ္ဆဂုဏ်
ပွန်းပဲ့သွားနိုင်တာပါပဲ။

အဓိဂမအပ္ပိစ္ဆ - တရားထူး တရားမြတ်နဲ့ ပတ်
သက်လို့ အလိုနည်းရမယ်ဆိုတာ တရားထူး တရားမြတ်ရ
ချင်စိတ် နည်းရမယ်၊ တရားထူးတရားမြတ်ရအောင် သိပ်
အားထုတ်စရာ မလိုဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ်တရားထူးတရားမြတ် ရတာကို သူများ မသိ
စေရဘူး။ လျှို့ဝှက်ထားရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ‘တရားရ
ချင်တဲ့အလို’ နည်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ‘တရားရမှန်း သိစေ

ချင်တဲ့အလို' နည်းတာ။

တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သောတာပန်ဖြစ်ပြီလို့ ကြေညာတဲ့သူတွေ မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။ အခုရက်ပိုင်းထွက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ တရားအားထုတ်ပုံ အတွေ့အကြုံလေးတွေကို ရေးထားတာပေါ့လေ။ စာအုပ်ကတော့ ခပ်ထူထူပါပဲ။ နောက်ဆုံးကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ သောတာပန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ ဖြစ်နေတယ် ... နော်။

တကယ်ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မသေချာဘူး။ သောတာပန် တကယ်ဟုတ်တယ်ပဲ ထားဦး။ တိုင်းသိပြည်သိ စာထဲကနေ ထုတ်ဖော်သင့်ရဲ့လား။ မထုတ်ဖော်သင့်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့သူတောင်မှ အသိမပေးသင့်ဘူး ... နော်။

သောတာပန်ဖြစ်တယ်လို့ ... ရေးတော့ရေးထားတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးလိုအော်၊ ဝက်လိုအော်တဲ့ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ကျင့်စဉ် ဖြစ်နေတယ်။ ကျင့်စဉ်အမှားကြီး၊ ကျင့်စဉ်အလွဲကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရားဟောကျင့်စဉ်တွေမှာ ခွေးလိုအော်၊ ဝက်လိုအော်တဲ့ ကျင့်စဉ်က မရှိဘူးနော်။

သောတာပန် တကယ်အစစ်ဆိုရင်တော့ ခွေးလို

အော်၊ ဝက်လိုအော်တဲ့ ကျင့်စဉ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဟောပြော ရေးသား ထုတ်ဝေဖြန့်ချိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဓုတင်ကျင့်မှန်း၊ ပရိယတ္တိတတ်မှန်း၊ တရားထူးရမှန်း သိစေချင်တဲ့ 'အလို' နည်းတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဥပမာပြောရရင် ...

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပတ္တမြားရတနာ၊ စိန်ရတနာတွေ အများကြီးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပတ္တမြားရတနာ၊ စိန်ရတနာတွေကို ခွက်တွေ၊ တောင်းတွေထဲ အပြည့်ထည့်၊ အရပ်တကာလှည့်ပြီး 'ဟောဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပတ္တမြားတွေ၊ ဟောဒါ ကျွန်မရဲ့ စိန်တွေ' လို့ လျှောက်ကြွားပါ့မလား။ မကြွားပါဘူး။

အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ သိအောင် ဆိုပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ရှိတဲ့ ပတ္တမြားတွေ၊ စိန်တွေကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တင်ပြီး အလိုလို ပြမထားပါဘူး။ တစ်ဖက်သားက 'သင့်မှာ ပတ္တမြားတွေ၊ စိန်တွေ ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ ပြစမ်းပါ'လို့ အတင်းအဓမ္မ မေးလာ၊ ပြခိုင်းလာရင်လည်း အားနာပါးနာနဲ့ ထုတ်မပြပါဘူး။ ရတနာအရောင်းအဝယ်သမားရတနာရောင်းဝယ်နေတဲ့အချိန်က လွဲရင်ပေါ့လေ။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ရတနာတွေကို ကိုယ်တစ်ယောက်

တည်းသိတဲ့ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာပဲ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထား
မှာပါ။ အိမ်တွင်းမှာ လုံခြုံရင် အိမ်တွင်း၊ အိမ်တွင်းမှာ
မလုံခြုံရင် မြေအိုးတွေ၊ ရွှေအိုးတွေထဲ ထည့်ပြီးတော့ မြေ
ကြီးနက်နက်ထဲမှာ သူတစ်ပါးမသိအောင် လျှို့ဝှက်သိမ်း
ဆည်းထားမှာပါ။

အဲဒီလိုပါပဲ...။ ဓုတင်ရတနာ၊ ပရိယတ္တိရတနာ၊
မဂ်ဖိုလ်တရားထူးရတနာတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူတော်
ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အဲဒီရတနာ
တွေကို လူတကာသိအောင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး ကြွားဝါ
မနေပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာ
သိမ်းဆည်းထားပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ရတနာထိုက်တဲ့ အဖိုးတန်ဂုဏ်တွေကို
ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာပဲ လျှို့ဝှက်ထားတာဟာ တကယ့်သူတော်
ကောင်းအစစ်တွေရဲ့ ပကတိစိတ်ထားပါ။

ဒါပေမဲ့ သူတော်ကောင်းစိတ်ထားက ကိုယ့်မှာ
တရားရှိမှန်းသာ သူများ မသိစေချင်တာ၊ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့
တရားမျိုးတော့ သူများမှာလည်း ရှိစေချင်ပါတယ်။ ကိုယ်
တရားကျင့်နေမှန်းသာ သူများ မသိစေချင်တာ၊ ကိုယ်ကျင့်
နေတဲ့တရားကိုတော့ သူများလည်း ကျင့်စေချင်ပါတယ်။
ကိုယ်တရားသိမှန်းသာ သူများ မသိစေချင်တာ၊ ကိုယ်သိ

ထားတဲ့ တရားကိုတော့ သူများလည်း သိစေချင်ပါတယ်။

တကယ့်သောတာပန်အစစ်ဟာ ကိုယ်သောတာ
ပန်ဖြစ်နေမှန်း သူများမသိစေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူများကို
တော့ ကိုယ့်လို သောတာပန်ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ သကဒါ-
ဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း နည်းတူ
ပါပဲ။

ကိုယ်သိထားတဲ့ တရားမျိုး သူများ မသိစေချင်တဲ့
စိတ်ထား၊ ကိုယ်ကျင့်နေတဲ့ တရားမျိုး သူများ မကျင့်စေ
ချင်တဲ့စိတ်ထား၊ ကိုယ်ရနေတဲ့တရားမျိုး သူများ မရစေချင်
တဲ့ စိတ်ထား သူတော်ကောင်းအစစ်တွေမှာ လုံးဝ မရှိပါ
ဘူး။

လျှို့ဝှက်ခြင်း - အပ္ပိစ္ဆန္ဒ နဲ့ ဝန်တိုခြင်း - မစ္ဆရိယ
လုံးဝ မတူပါဘူး။ ရောမသွားပါစေနဲ့။ သူတော်ကောင်းတွေ
မှာ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ အပ္ပိစ္ဆန္ဒ ရှိပေမယ့် ကိုယ့်ဂုဏ်
မျိုး သူများ မရစေချင်တဲ့ မစ္ဆရိယ လုံးဝ မရှိပါဘူး။

အဲဒီတော့ ပစ္စယအပ္ပိစ္ဆန္ဒ၊ ဓုတင်အပ္ပိစ္ဆန္ဒ၊ ပရိယတ္တိ
အပ္ပိစ္ဆန္ဒ၊ အဓိဂမအပ္ပိစ္ဆန္ဒ၊ အလိုနည်းခြင်း လေးမျိုးပေါ့နော်။
အကျယ်တဝင့် ဝတ္ထုကြောင်းတွေနဲ့တကွ သိချင်ရင်တော့
'အဆင်ပြေအောင်ပြော' အခွေမှာပဲ နာပေတော့။ အဲဒီ
အခွေမှာ အကျယ်ဟောထားပါတယ်။

အလိုနည်း၊ အလိုကြီး၊ အလိုကဲ၊ အလိုဆိုး

ဒီတရားထဲမှာတော့ အပွင့်က အဓိကဖြစ်နေလို့ အပွင့်ကိုပဲ အဓိကပြောရမှာပေါ့။ ပုဂ္ဂိုလ်အထိ ရည်ရွယ် ပြောရင် အပွင့်၊ သဘောတရားသက်သက်ပဲ ပြောရင် အပွင့်။ အပွင့်ဆိုတာ အပွင့်ရယ်၊ ကုဏ္ဍရယ် နှစ်ခုပေါင်းထားတာပေါ့။ အပွင့်ဆိုတာ မရှိတာ၊ နည်းတာ။ ကုဏ္ဍ ဆိုတာ အလိုပေါ့။ အပွင့်+ကုဏ္ဍ = အပွင့် - အလိုနည်းခြင်းဆိုတော့ 'အလို' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးက အဓိက။

အဲဒီအလိုဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးရှိတယ်။ အလိုနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒါကတော့ ကောင်းတဲ့ဘက်ကပေါ့။ မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ သုံးမျိုးရှိတယ်။ အလိုကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလိုကဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလိုဆိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။

အလိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်နှမျိုးလဲ။ လေး

မျိုး။ ကောင်းတာကို အရင်စ၊ မှတ်ပေါ့။ အလိုနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလိုကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလိုကဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလိုဆိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

အလိုနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာကတော့ ခုနပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့လေ။ ကိုယ်နဲ့ သင့်တင့်မျှတရုံ ပစ္စည်းလေးပါးကိုပဲ ခံယူတာ။ ခံယူရုံတွင် မကဘူး။ အပွင့် - အလိုနည်းတယ် ဆိုတာက သုံးဆောင်တဲ့အပိုင်းတွေမှာလည်း ပါတယ်။

သုံးဆောင်တဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်ရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို သာယာနှစ်သက် တပ်မက်တဲ့ လောဘနဲ့ အသုံးမပြုဘဲ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ဖို့၊ ဒီလို ပစ္စုပ္ပန်က ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သုံးတာလည်း အပွင့် - အလိုနည်းတာပဲ။

အလိုနည်းခြင်း ဆိုတဲ့ အပွင့်ဂုဏ်က ရဟန်းတော်တွေနဲ့သာ ဆိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေနဲ့လည်း ဆိုင်တာ ပါပဲနော်။ အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ပုံချင်းတော့ ရဟန်းနဲ့လူ မတူဘူးပေါ့။ သူနယ်ပယ်နဲ့သူ နားလည်ရမှာပဲ။

စီးပွားရှာဖို့ မလိုတဲ့ ရဟန်းတော်တွေရဲ့ အလိုနည်းခြင်းနဲ့ စီးပွားရှာဖို့ လိုတဲ့ လူဝတ်ကြောင်တွေရဲ့ အလိုနည်းခြင်း အသွင်သဏ္ဌာန်သဘောချင်းတော့ ချွတ်စွပ် မတူပါဘူး။ လောဘမကြီးခြင်း၊ လောဘကို အစွန်းမထွက်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အနှစ်သာရသဘောချင်းတော့ တူ

ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အပိစ္ဆဂုဏ်ဟာ သူတော်
ကောင်းဂုဏ်ပါ။

အလိုကြီးတာကျတော့ ပါဠိလို ‘မဟိစ္ဆ’ လို့ခေါ်
တယ်။ အလိုကြီးတယ် ဆိုတာက ရသင့်ရထိုက်တာထက်
အများကြီး ပိုပြီးတော့ လိုချင်တာပေါ့။ ခေါင်းစဉ်ကြည့်လိုက်
ရုံနဲ့လည်း သိသာပြီးသားပါ။

အလိုကဲတာကျတော့ ပါဠိလို ‘အတြိစ္ဆ’ လို့ ခေါ်
တယ်။ အလိုကဲတယ်ဆိုတာက ကိုယ်ရတာနဲ့ မကျေနပ်
ဘဲနဲ့ ပိုပြီးတော့ ရချင်တာ။ ပိုပြီးတော့ မျှော်လင့်တာ။ နှစ်ခု
ကတော့ ခပ်ဆင်ဆင်လေးပဲနော်။

အလိုကြီးတာနဲ့ အလိုကဲတာကို အတူတူပဲ လို့
ပေါင်းပြောလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ရတာပါပဲ။ ခွဲပြောတော့
စကားလုံးက ဖောင်းပွတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာထဲမှာ တိုက်ရိုက်
ပြထားတော့လည်း ပြောရတာပေါ့။

အသေးစိတ်လိုက်ခဲ့ရင်လည်း မတူတာတွေလည်း
ရှိတာပေါ့။ အလိုကြီးတယ်ဆိုတာက ရပိုင်ခွင့်အတွင်းမှာကို
ပဲ အများကြီး လိုချင်တာ။ အလိုကဲတယ်ဆိုတာက ရပိုင်ခွင့်
ထက် ကျော်လွန်ပြီးတော့ လိုချင်တာ။ အဲဒီလို ခွဲလိုက်ရင်
တော့လည်း ဒီနှစ်ခုက ကွဲသွားတာပေါ့နော်။

အလိုကြီးတယ် ဆိုတာက ရပိုင်ခွင့်အတွင်းမှာကို

ပဲ ရနိုင်သလောက် များများကို ကျိုးပြီးတော့ ယူချင်တာ။
အလိုကဲတယ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့် မရှိဘဲနဲ့ ကိုယ်
ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ပါဘဲနဲ့ ကိုယ်ရထားတာနဲ့ မကျေနပ်ဘဲနဲ့
ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ရချင်တာ။

အလိုကြီးတာနဲ့ အလိုကဲတာ သဘောပေါက်ပါ
တယ်။ မှတ်ရတာ ရှုပ်ရင်လည်း နှစ်ခုကို တစ်ခုအနေနဲ့
ပေါင်းပြီး အလိုကြီးခြင်းလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့။ ရသင့်
တာ၊ ရနိုင်တာထက်၊ တစ်နည်း - လိုအပ်တာထက် အများ
ကြီး လိုချင်တဲ့သူဟာ အလိုကြီးတဲ့သူ။

အလိုဆိုးတယ်ဆိုတာကျတော့ မတရားတဲ့နည်းနဲ့
ရချင်တာ။ လာဘ်လာဘတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်
ကိုယ့်မှာ မရှိတဲ့ဂုဏ်ကို ရှိတယ်လို့ သူများထင်ခံချင်တာ၊
အဲဒီလို ထင်ပြီးတော့မှ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘတွေ
ကို မက်မောတာကို အလိုဆိုးတယ် လို့ခေါ်တယ်။

ကိုယ်က သီလမရှိဘဲနဲ့ သီလရှိယောင်ဆောင်တာ။
သတိသမာဓိဉာဏ် မရှိဘဲနဲ့ သတိသမာဓိဉာဏ် ရှိယောင်
ဆောင်တာ၊ တရားထူးတရားမြတ် မရဘဲနဲ့ တရားထူး တ
ရားမြတ် ရယောင်ဆောင်တာ။ အဲဒါကို အလိုဆိုးလို့ ခေါ်
ပါတယ်။

အလိုဆိုးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပိဋကတ်တော်မှာ အ

များကြီး ဖွင့်ပြထားတာတွေလည်း ရှိတာပေါ့လေ။ လက်
တွေ့ဘဝထဲမှာလည်း အလိုဆိုးတွေ အများကြီး ရှိတာပါပဲ။

လူအများက ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး စလိုးမိုးရှင်းလေး
နဲ့လုပ်မှ ကြည်ညိုတယ်ဆိုပြီး စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ ဖြည်းဖြည်းနှေး
နှေးလေး လိုက်လုပ်တယ်ဆိုရင် အဲဒါလည်း အလိုဆိုးတာပဲ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အမှတ်သတိလေး စိပ်နေလို့၊
အရှုခံအာရုံရဲ့ သဘောလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိချင်လို့
သေသေချာချာ စူးစိုက်ပြီး ကြည့်ရင်းနဲ့ ကုန်ရိယာပုတ် သူ
အလိုလို တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးသွားတာတော့ အလိုဆိုး
မဟုတ်ပါဘူး။

နှေးနှေးကွေးကွေး စလိုးမိုးရှင်းလေးလုပ်မှ ဘေး
ကလူက ‘ဟာ . . . အမှတ်သိပ်စိပ်တာပဲ။ ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းလိုက်တာ’ ဆိုပြီး ကြည်ညိုတတ်လို့၊ အဲဒီလို ကြည်
ညိုမှန်းသိလို့ကို အများကြည်ညိုအောင် ဆိုပြီးတော့ စလိုးမိုး
ရှင်းလုပ်တယ်ဆိုရင် အလိုဆိုးတာပဲ။

လူတွေက သက်သတ်လွတ်စားရင် ကြည်ညိုကြ
တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သူ့အသက် မသေစေချင်လို့
စေတနာရှိရိုးနဲ့ စားတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူအထင်ကြီးအောင်
လို့ ကြည်ညိုအောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ သက်သတ်လွတ်စားရင်
အလိုဆိုးတာပဲ။

ရှိတာလည်း မဖော်နဲ့၊ မရှိတာလည်း မခေါ်နဲ့

သူများအပြစ် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာသင်
သားဘဝတုန်းက ရဟန်းတစ်ပါး တွေ့ကြုံဖူးတယ်နော်။
အဲဒီရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိုဆိုးရဲ့ သဘော
သဘာဝလေးကို ပြောတာပါ။ ကိုယ်မမှားအောင် ဆင်ခြင်
နိုင်ဖို့နဲ့ မှားနေသူတွေ ပြင်နိုင်ဖို့ ပြောတာပါ။

သက်သတ်လွတ်စားပြီးတော့ ပရိတ်ရေတွေ ဆူတဲ့
ဆရာတော်တစ်ပါးကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ နာမည်ကြီးနေ
တာဆိုတော့ အားကျတာပေါ့။ အားကျတော့ သူလည်းပဲ
ပရိတ်ရေဆူတဲ့ ဆရာတော်၊ ရေဆူဆရာတော် ဆိုပြီးတော့
နာမည်ကြီးချင်တော့ သက်သတ်လွတ်တွေ စားတယ်။ သူ

သက်သတ်လွတ်စားတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ ဆိုတော့ ပရိတ်ရေဆူအောင်လို့တဲ့။

သက်သတ်လွတ်စားတာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အထိ ပရိတ်ရေက မဆူဘဲဖြစ်နေတဲ့အတွက် စိတ်ညစ်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ လုံးဝ မစားတော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရိုးရိုးသားသား စားတယ်ဆိုရင် ဆက်စားပေါ့နော်။ ပရိတ် ရေဆူတဲ့ဆရာတော်အဖြစ်နဲ့ နာမည်ကြီးချင်လို့ သက်သတ် လွတ်စားတယ်ဆိုတော့ သဘောရိုးရဲ့လား။ မရိုးဘူး။ အဲဒါ ကို ဘာလို့ခေါ်တုံး။ အလိုဆိုး လို့ခေါ်တယ်။

ကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်နေပေမယ့် အထင်ကြီးခံ ချင်လို့ လုပ်တယ်ဆိုရင် အလိုဆိုးပဲ။ အလုပ်က ကုသိုလ် အလုပ်၊ စိတ်ထားက မရိုးသားတဲ့စိတ်ထားဆိုရင် . . . အဲဒီ ကုသိုလ်အလုပ်ကို အလိုဆိုးနဲ့ လုပ်နေတာပါပဲ။

သိန်းတွေ ရာချီထောင်ချီပြီးတော့ လှူတယ်။ ဒါန ကုသိုလ်ရချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သား အကျိုးရှိသွား စေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သံသရာခရီးလမ်းအတွက် ရိက္ခာရ ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် အထောက်အပံ့ဖြစ်ချင် လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူများအထင်ကြီးခံချင်လို့ လှူတယ်။ ဘွဲ့ တံဆိပ်တွေ ရချင်လို့ လှူတယ်။ အလိုဆိုးပါပဲ။

ပစ္စုပ္ပန်လောလောဆယ် လူမှုအခွင့်အရေး၊ စီးပွား

အခွင့်အရေးတွေ ရချင်လို့ တစ်ဖက်က လာဘ်ထိုးတဲ့ သ ဘောမျိုးနဲ့ လှူတယ်။ အလိုဆိုးပါပဲ။

သမထဝိပဿနာကျင့်တာမှရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်တယ်။ အထင်ကြီးခံချင် လို့၊ ချီးမွမ်းခံချင်လို့၊ အခွင့်အရေးတွေ လိုချင်လို့ လုပ်တယ် ဆိုရင် အလိုဆိုးပဲ။

ဒီအလိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဘောလေးမျိုးမှာ အဆိုး ဆုံးကတော့ ပါဝိစ္ဆလို့ခေါ်တဲ့ အလိုဆိုးပဲပေါ့။ အဲဒါကတော့ ရှောင်ကို ရှောင်ရမှာပဲနော်။ အဲဒါဆိုတော့ ရှေ့ကဟာ တွေတော့ မရှောင်ရသလိုဖြစ်နေပြီ။ တခြားဟာတွေ၊ အလို ကြီးတာနဲ့ အလိုကဲတာလည်း ရှောင်ရမှာပါပဲ။

အလိုကြီးတယ်ဆိုတာကို ခုနပြောခဲ့တာက ရပိုင် ခွင့်အတွင်းမှာကို အများကြီး လိုချင်တယ်။ ဒါက ပစ္စည်း ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု။

အလိုဆိုးတာနဲ့ အလိုကြီးတာနဲ့ နှစ်ခုကို ယှဉ်ပြီး တော့ ပြောမယ်ဆိုရင် အလိုဆိုးတယ် ဆိုတာက ကိုယ့်မှာ ထင်ရှားမရှိတဲ့ဂုဏ်ကို ထင်ရှားရှိယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘရအောင် လုပ်တာ။ ထင်ပေါ်ကျော် ကြားမှု ရအောင်လုပ်တာ။

အလိုကြီးတယ်ဆိုတာကျတော့ ကိုယ့်မှာ တကယ်

ထင်ရှားရှိတဲ့ဂုဏ်ကို သူများသိအောင် လုပ်ပြီးတော့ . . .
ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ရအောင် လုပ်တာ၊ ထင်ပေါ်ကျော်
ကြားမှု ရအောင် လုပ်တာ။

မရှိတဲ့ဂုဏ်ကို အရှိလုပ်တာ အလိုဆိုး၊ ရှိတဲ့ဂုဏ်ကို
အရှိအတိုင်း ဖော်တာ အလိုကြီး။ မရှိတာ ခေါ်ရင် အလို
ဆိုး၊ ရှိတာ ဖော်ရင် အလိုကြီး။ ဒီတော့ မရှိတာကိုလည်း
မခေါ်ပါနဲ့။ ရှိတာကိုလည်း မဖော်ပါနဲ့။

ငါ့မှာ သဒ္ဓါတရားရှိတယ်။ သဒ္ဓါတရားရှိတယ် ဆို
တာ လူတွေ သိပါစေ။ ငါ့မှာ သီလရှိတယ်။ သီလရှိတယ်ဆို
တာ လူတွေ သိပါစေ။ ငါ့စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ စိတ်ကောင်း
ရှိတယ်ဆိုတာ လူတွေ သိပါစေ စသည်အားဖြင့် ကိုယ့်မှာ
ဂုဏ်ကတော့ တကယ်ရှိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှိတဲ့ဂုဏ်
လေးကို သူများသိအောင် လိုက်ပြီးတော့ ကြွားတယ်ဆိုရင်
လည်း အလိုကြီးတာပါပဲ။

ဒါလေးကလည်း အထူးသတိပြုဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါ
လေးကို သိသိထားတော့ ဦးဇင်းတို့က တရားတွေဘာတွေ
မဟောချင်ဘူး။ စာတွေလည်း မရေးချင်ဘူး။ မလွှဲမရှောင်
သာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နမူနာလေးတွေ ရပါစေတော့ ဆိုပြီး
တော့ ကိုယ့်အကြောင်းလေးတွေ ထည့်ထည့်ပြောရတာ ရှိ
တာကိုး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို အမြဲတမ်းစစ်ပါတယ်။ ကြွား
ချင်လို့ ပြောတာလား၊ အတုယူစေချင်လို့၊ လိုက်နာကျင့်သုံး
စေချင်လို့ ပြောတာလား။ ကြွားချင်လို့ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့က
တော့ မပြောမိအောင် အထူးသတိထားရပါတယ်။ ရဟန်း
တစ်ပါးအနေနဲ့လည်း ကြွားစရာ ဘာမှ မလိုပါဘူးနော်။
သူများအထင်ကြီးရင် ပိုပြီးတော့တောင် ဒုက္ခများပါသေး
တယ်။ အထင်ကြီးခံချင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး။

တကယ်တော့ ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ သူများ အ
ထင်သေးခံရတာက ပိုတောင်ကောင်းပါသေးတယ်။ ကိုယ့်
ကို အထင်သေးတော့ ကိုယ့်ဆီ ဘယ်သူမှ မလာတော့ဘူး၊
ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မပင့်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ဘာမှ မခိုင်း
တော့ဘူး၊ ဘယ်လောက်ဒုက္ခငြိမ်းထားလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်
အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေရုံပဲ။ ဦးဇင်းတို့ကတော့ ကိုယ့်
ကို သူများ အထင်သေးလေ၊ ကြိုက်လေပါပဲ။

သိပ်ကို အထင်ကြီးလွန်းမယ့် အကြောင်းအရာ
လေးတွေကိုတော့ မပြောဘူးပေါ့။ လိုက်နာကျင့်သုံးလို့ရမယ်
ထင်တာလေးတွေ၊ ပြောသင့်ပြောထိုက်တယ် ထင်တာလေး
တွေတော့ ပြောပြရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အဲဒါလေးကလည်း
အထူးသတိထားရတယ်နော်။

စာပေရေးသားကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ တစ်ခါ

တစ်ရံ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်လေးတွေနဲ့ ဥပမာတင်ပြီး ရေးရတတ်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကောင်းတချို့၊ အပြုအမူကောင်းတချို့ကို ထည့်ရေးလိုက်ရတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကိုယ်ကောင်းမွန်း သူများ သိစေချင်စိတ် လုံးဝ မဖြစ်ဖို့၊ နမူနာယူစရာ သာကေ ခိုင်မာစေချင်စိတ်သာ ဖြစ်ဖို့ အထူးသတိထားရပါမယ်။

ကိုယ်တွေ့ သာကေကိုလည်း မလွဲမရှောင်သာ လွန်းမှ ထည့်ရေးသင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကောင်းကြောင်းချည်း အမြဲထည့်ထည့်ရေးနေရင် ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်တဲ့ ‘မသူတော်စာရေးဆရာ’ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

‘သူတစ်ပါးကို ထိပါးပုတ်ခတ်ခြင်း၌ နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော်သော’ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို အမြတ်တနိုး သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ တချို့ ဖိုက်တာဘွဲ့ခံ ဝေဖန်ရေးသမားတွေရဲ့ စာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ‘သူများမကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ့်ကောင်းကြောင်း’ တွေချည်းပဲ လွှမ်းမိုးနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အလိုဆိုးတွေပါပဲ။

အဲဒီတော့ အလိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်နှမျိုး ဖြစ်သွားလဲ။ ပြန်ပြောကြည့်ပါဦး။ အပိုစ္ဆရယ်၊ မဟိစ္ဆရယ်၊ အတြိစ္ဆရယ်၊ ပါပိစ္ဆရယ်။

ပါပိစ္ဆဆိုတော့ ပါးပိတ်ချတယ် ဆိုတဲ့ အသံလေးနဲ့

ခပ်ဆင်ဆင်ပဲနော်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပါပိစ္ဆပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ပါးကိုယ်ပိတ်ချတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်းအထိနာမယ်။ သံသရာမှာလည်း အထိနာပါမယ်။

‘အလိုနည်းခြင်းတရား၌ မမေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမထဝိပဿနာတရားတွေ မဆုတ်ယုတ်ပါဘူး’ တဲ့။

အလိုကြီးနေတဲ့အခါကျတော့ လောဘကိလေသာတွေ အထင်အရှား ဖြစ်မနေဘူးလား။ လောဘကိလေသာတန်းလန်းကြီးနဲ့ တရားအားထုတ်နေတော့ သမာဓိတို့၊ ဉာဏ်တို့က ဖြစ်ပါဦးမလား။ လောဘစိတ်ကြီးက ဝင်နေတယ်ဆိုတော့ သမာဓိ မရတော့ဘူး။ သမာဓိမှ မရရင်တော့ ဉာဏ်ဆိုတာလည်း မပေါ်တော့ဘူး။

ရဖို့ ရဖို့၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ . . . ။ ရဖို့နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ချည်းပဲ အမြဲတမ်းတွေးနေတာဆိုတော့ တရားထဲမှာ ဘယ်သမာဓိ ရပါတော့မလဲ။ တရားအလုပ်တောင် အားမထုတ်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့နော်။ ဒါကြောင့် တရားတကယ် တိုးတက်ချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်ကလည်း အပိုစ္ဆလို့ခေါ်တဲ့ အလိုနည်းတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားရမယ်။ မဟိစ္ဆမဖြစ်အောင်လည်း သတိထား။ အတြိစ္ဆမဖြစ်အောင်လည်း သတိထား။ ပါပိစ္ဆမဖြစ်အောင်လည်း သတိထား။

အဲဒီ မကောင်းတဲ့သဘောတွေ ဖြစ်နေလို့ရှိရင်

ကောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်တာ ကိုယ်ကောင်းချင်လို့ ကိုယ်ကု-
သိုလ်ရချင်လို့ မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ကိုယ်ကောင်းတာ လုပ်နေ
မှန်း သူများသိစေချင်လို့ လုပ်တာ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

အဲဒါဆိုတော့ . . ကောင်းတာလုပ်နေလျက် တန်း
လန်းနဲ့ကို ကုသိုလ်က မရဘဲနဲ့ ကိလေသာတွေပဲ ဖြစ်နေ
ပါတယ်။ ကိလေသာဆိုတာလည်း အကုသိုလ်တစ်မျိုးပါပဲ။

အကုသိုလ်က နှစ်မျိုးရှိတာ။ ဒုစရိုက်အကုသိုလ်
ရယ်၊ ကိလေသာအကုသိုလ်ရယ်။ ပါပိစ္ဆဆိုရင်တော့ ကိလေ
သာ အကုသိုလ်ကတော့ သေချာပေါက်ပဲ။ မတော်မတရား
တဲ့နည်းတွေနဲ့ပါ လာဘ်ရအောင်၊ ကျော်ကြားအောင် လုပ်
ရင်တော့ ဒုစရိုက်အကုသိုလ်လည်း ပါသွားမှာပေါ့။

ရိုးရိုးသာမန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကောင်းရာသုဂတိလောက်ပဲ
ရောက်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ ဒုစရိုက်အကုသိုလ်လောက်
ရှောင်ရုံနဲ့ ရတာပေါ့။ တကယ်ကို တရားထူးတရားမြတ်
ရချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊
ပါရမီစစ်စစ် ဖြစ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုရင်တော့ ဒုစရိုက်
အကုသိုလ်တွင် ကြောက်ရ၊ ရှောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိလေ
သာ အကုသိုလ်လည်း ကြောက်ရ၊ ရှောင်ရမှာပဲ။

ဝိပဿနာ တရားရှုနည်း၊ မှတ်နည်းတွေကတော့
အားလုံးသိကြပြီးသားမို့ ဒီနေ့တရားအားထုတ်နည်း သိပ်

မပြောဘဲနဲ့ တရားအားထုတ်ခြင်းရဲ့ အခြံအရံဖြစ်တဲ့ လိုအပ်
တာလေးတွေပဲ ပြောသွားမှာပေါ့။

တရားရဖို့ ဆိုတာက တရားအားထုတ်နေရုံနဲ့ မပြီး
သေးပါဘူး။ စိတ်နေစိတ်ထား ပြုပြင်ဖို့လည်း လိုအပ်ပါသေး
တယ်။ တရားတော့ အားထုတ်နေပါရဲ့၊ စိတ်နေစိတ်ထားက
မမှန်ကန်ဘူး၊ မမြင့်မြတ်ဘူး၊ မှားယွင်းနေတယ်၊ ယုတ်နိမ့်
နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တရားမရနိုင်ပါဘူး။

ဘုဉ်းခိုင်းတိုင်းမဘုဉ်းနိုင်ဘူး

အပွင့်စွာပြီးတော့ သန္တုဋ္ဌော။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် သန္တု-ဋ္ဌော၊ သဘောတရားဆိုရင်တော့ သန္တုဋ္ဌိပေါ့။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတာ။ ဒါလည်းပဲ 'အဆင်ပြေအောင်ပြော' တရားမှာ အကျယ်ပြောခဲ့ပြီးသားပါပဲ။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်တာပေါ့။ ဒါကတော့ အများစုနားလည်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

ရတာနဲ့ ရောင့်ရဲတာရယ်၊ မျှတာနဲ့ ရောင့်ရဲတာရယ်၊ ကျတာနဲ့ ရောင့်ရဲတာရယ်၊ ရောင့်ရဲခြင်းကလည်း သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

ရတာနဲ့ ရောင့်ရဲတယ် ဆိုတာက အထူးပြောစရာ

မလိုတော့ဘူး။ မျှတာနဲ့ ရောင့်ရဲတယ် ဆိုတာက ကိုယ်ရထားပေမယ့် ရထားတဲ့ဟာက ကိုယ်နဲ့ သပ္ပာယ် မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးနဲ့ မမျှတဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ မျှတတဲ့ သူတစ်ပါးရထားတာနဲ့ လဲလှယ်ပြီးတော့ အသုံးပြုရတယ်။

ကိုယ်ရတာပဲ မသုံးဘဲ သူများရတာနဲ့ လဲသုံးလို့ မရောင့်ရဲဘူးလို့ မထင်နဲ့နော်။ ကိုယ်ရတာက ကိုယ်နဲ့မမျှရင် မျှတာနဲ့ လဲသုံးခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါလည်း တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။

ကျတာနဲ့ ရောင့်ရဲတယ်ဆိုတာက ကိုယ်ရထားတဲ့ အထဲက ကောင်းတာတွေ သူများကို ပေးလှူပြီးတော့ မကောင်းတာ၊ ညံ့တာကိုမှ ကိုယ်သုံးတာ။ သူများအကျန့် ရောင့်ရဲတာမို့လို့ အဲဒါကို ကျတာနဲ့ ရောင့်ရဲတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီရောင့်ရဲခြင်း သုံးမျိုးထဲကနေ အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ် မူတည်ပြီးတော့ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ကျင့်သုံးရမှာပေါ့။

မျှတာနဲ့ လဲသုံးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရတာလေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရမှာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရတာလေးက ကိုယ့်အတွက် မမျှတဘူးဆိုရင်တော့လည်း လုံးဝ အသုံးမပြုဘဲရင်လည်း နေချင်နေရမှာပါပဲ။ ရတာတွေ၊ မျှတာတွေက

များနေရင်တော့လည်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ လိုအပ်သလောက်နဲ့ မျှတရမှာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ အခု နေ့ဆွမ်းတွေ ဘာတွေ ဘုဉ်းပေးတယ်ဆိုရင် ကြွားပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဆွမ်းဟင်းတွေက အခွက်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက် ဖြစ်နေတာကိုး။ တစ်ခါတစ်ရံဆို သုံးဆယ်လေးဆယ်တောင် ကျော်တယ်။

ကဲ . . . အဲဒီတော့ ဟင်းခွက်နှစ်ဆယ်အစိတ်လုံး ဘုဉ်းပေးရမှာလား။ ဘုဉ်းပေးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။ မဘုဉ်းပေးပြန်တော့လည်းပဲ 'ဟင် . . . ငါ့ဟင်းလည်း မလျော့ဘူး။ ငါ့ပန်းကန်လည်း မလျော့ဘူး' ဆိုပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြသေးတယ်။

ကဲ . . . ဟင်းခွက်အစိတ်လုံး စားမယ်ဆိုရင်လည်း ဘုန်းကြီး ဒုက္ခမရောက်နိုင်ဘူးလား။ ဇူကာပုဏ္ဏားလို လျှာတာ အကုန်စားရင် သူ မသာရုံသွားဖို့ပဲ ရှိတော့တာနော်။ လျှာတဲ့သူတွေကတော့ ကိုယ်ကပ်တဲ့ဟင်းလေး ဘုဉ်းပေးစေချင်တာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ကတော့ အကပ်ခံထားတဲ့ ဟင်းတွေထဲကမှ ကိုယ်နဲ့ သပ္ပာယ်မျှတတဲ့ဟာလေး ရွေးပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးရတာပေါ့။ သပ္ပာယ်မျှတလေးကို အဓိကထားပြီးတော့

ဘုဉ်းပေးရတာပေါ့။

အကုန်လုံး လိုက်ပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးလို့လည်း ဖြစ်ပါ့မလား။ အဲဒီကျတော့ မဟိစ္ဆ - အလိုကြီးတယ်လို့ ပြောဦးမှာနော်။ အမှန်ကတော့ ကိုယ်က အလိုကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချီးမြှောက်တာပါ။ ချီးမြှောက်တဲ့သဘောနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဟိုဟင်းနည်းနည်း၊ ဒီဟင်းနည်းနည်း လိုက်ဘုဉ်းပေးပေးရတာရှိတယ်။

ဦးဇင်းတို့ တောင်ပေါ်မှာဆိုရင်တော့ ဆွမ်းစားခန်းထဲ ဘယ်သူမှ အဝင်မခံဘူး။ ဆွမ်းချိုင့်တွေ ဘာတွေလာဖို့ရင် ကပ္ပိယကိုပဲ တစ်ဆင့် ကပ်ခိုင်းတယ်။ ကိုယ်တိုင် အကပ်မခိုင်းတော့ဘူး။ တာဝန်ယူထားတဲ့ ကပ္ပိယကပဲ ဆွမ်းပွဲကို ပြင်ပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲကို ကပ်ပါတယ်။

ကပ်ပြီးရင် ကပ္ပိယက အပြင်ထွက်။ ခြင်လုံသံဇကာ တံခါးလေး ပိတ်ထား။ ကိုယ်တစ်ပါးတည်းပဲ ဘုဉ်းပေးပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ သပ္ပာယ်မျှတလေးတွေကိုပဲ ရွေးပြီး ဘုဉ်းပေးပါတယ်။

ဟင်းခွက်တွေ ဆယ်ငါးခွက်၊ ခွက်နှစ်ဆယ်ရှိပေမယ့် တကယ်ဘုဉ်းပေးတော့ နှစ်ခွက်သုံးခွက်ပါပဲ။ သို့သော်လည်းပဲ သူတို့တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်း ချက်ရကျိုးနပ်အောင် ဆိုပြီးတော့ သပ္ပာယ် မျှတတယ်ထင်တာလေးတွေ ဟိုနည်း

နည်း ဒီနည်းနည်းလေးတော့ ဘုဉ်းပေးပေးရတာပေါ့။

အခု ဒီရန်ကုန်မှာလည်းပဲ အဲဒီလိုပဲပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ အလှူရှင်တွေအနေနဲ့က စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းပန်းကန်လေး တင်ပြီးတော့ ‘နိဗ္ဗာနပစ္စယော ဟောတု’ စသည်အားဖြင့် လှူပြီးရင် အလှူမမြောက်ဘူးလား။ ကိုယ့်ဟင်းစားသည်ဖြစ်စေ၊ မစားသည်ဖြစ်စေ အလှူဒါန မြောက်ပါတယ်။

ကိုယ်ကပ်တဲ့ ဆွမ်းဘောဇဉ်တွေ လုံးဝ မစားလို့၊ နည်းနည်းပဲ စားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၊ စိတ်ဆိုးကြတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်မှ ဆောင်းပါးသီးသန့် ရေးပါဦးမယ်။ ‘ဘုဉ်းခိုင်းတိုင်း မဘုဉ်းနိုင်ဘူး’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့လေ။

ဆွမ်းဟင်းတွေ အများကြီးလာလှူကြတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းမသိတဲ့သူတွေကတော့ ကဲ့ရဲ့တာလည်း ရှိပါတယ်။ နောက်ကွယ်မှာ ကဲ့ရဲ့တာ ပြန်ကြားရတာပေါ့လေ။ ဦးဆန္ဒာဓိက ရန်ကုန်မှာ လာပြီးတော့ အဆီအဆိမ့်တွေနဲ့ သာယာနေတယ်တဲ့။

ဒီဟင်းခွက်တွေကို သာယာဖို့ နေနေသာသာ စိတ်တောင်ညစ်ချင်ချင်နော်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်တော့ မခံဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ ဒေါသ အကုသိုလ်ပဲ။ ဒီရန်ကုန်မှာလည်း ဆွမ်းကပ်ပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲကို သွားကြဆိုပြီးတော့

နှင်လွှတ်ရတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဆွမ်းအလှူရှင်တွေကို ‘ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏ စကားပြောကြပါဦး’ ဆိုပြီး ဧည့်ခန်း ရွှေ့ခိုင်း၊ အမျိုးသား ကပ္ပိယတစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်ပဲ ဆွမ်းစားခန်းထဲ ချန်နေခိုင်းပြီး ကိုယ်အဆင်ပြေတာလေးတွေကို ရွေးပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးရတာပေါ့။

အများအားဖြင့် ခမည်းတော် မယ်တော်ချက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေက ပိုပြီးတော့ သပ္ပာယ်ဖြစ်ပါတယ်နော်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒကာကြီးဦးရှိန်ဝင်းတို့ လာမကပ်ဘဲ နေဦးမယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်။ ဒကာကြီး ဦးဌေးမြင့်တို့လည်း သိပါတယ်။ နေ့တိုင်းဆွမ်းလာကပ်တဲ့သူတွေ သူတို့လည်း စားဖူးကြတော့ သိပါတယ်။

ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ ချက်တာကျတော့ ဆီလည်ရေလည်လေးပေါ့။ တချို့အိမ်ကျတော့ ဆီရွဲရွဲကပ်ရမှ မွန်မြတ်တယ်ထင်လို့ ဆီတွေ ရွဲနစ်နေအောင်ချက်တော့ ဘယ်လိုမှ ဘုဉ်းပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆီလည်ရေလည်လေးချက်တော့ အများကြီး ဘုဉ်းပေးနိုင်တာပေါ့။ ရှောရှောရှူရှူ ဝင်သွားတာပေါ့။ အဆင်ပြေတာပေါ့နော်။

ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ကျတော့ အချို့မှန်တွေလည်း မထည့်ဘူးလေ။ ဦးဇင်းတို့ကလည်း နီးကပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်

တွေဆိုရင် အချို့မူန့်မထည့်ဖို့ ပြောထားပါတယ်။ တောင်
ပေါ်ကို ပို့တဲ့ဆွမ်းဟင်းတွေမှာလည်း ဆွမ်းဟင်းချက်တဲ့
ကပ္ပိယဒကာတွေကို အချို့မူန့် ထည့်ခွင့် လုံးဝ မပြုပါဘူး။

တချို့ကျတော့လည်း ကုသိုလ်ရချင်လို့ လာကပ်။
ကြိုအကြောင်းကြားထားတာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ
တို့ဘာသာသူတို့ လာကပ်တော့ သူတို့ဟင်းတွေက အချို့မူန့်
တရဲရဲနဲ့ စားလိုက်ရင် ပါးစပ်ထဲမှာ သိသာတာပဲ။ အချို့မူန့်
မစားတဲ့သူက အချို့မူန့်စားရင် သိတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်
ခြောက်ကပ်၊ ရေငတ်၊ နေလို့မကောင်း။ အဲဒီလိုအားဖြင့်
ပေါ့လေ။ ကိုယ်နဲ့ သပ္ပာယ်မျှသလို ဘုဉ်းပေးရတာပါပဲ။

ရှိတာနဲ့ ကျေနပ်တာ သန္တုဋ္ဌိဆိုပေမယ့် များများ
ရှိသလောက် များများလိုက်ကျေနပ်နေစရာ မလိုပါဘူး။
ရှိတာတွေ အများကြီးထဲက ကိုယ်နဲ့ မျှတတာလေးနဲ့ သင့်
တော်ရုံလောက် ကျေနပ်ရင် လုံလောက်ပါပြီ။

ရှိတာနဲ့ ကျေနပ်တာ သန္တုဋ္ဌိ ဆိုလို့ များများထပ်
ရှိလာအောင်၊ ပိုရှိလာအောင် မလုပ်ရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။
လူဝတ်ကြောင်တွေအနေနဲ့ကတော့ တစ်ဖက်က ရှိတာနဲ့
ကျေနပ်ရင်း တစ်ဖက်က ရှိသထက်ပိုရှိလာအောင် ကြိုးစား
အားထုတ်နေရမှာပါပဲ။ ရောင့်ရဲတာနဲ့ ပျင်းရိတာ လုံးဝ
မတူပါဘူး။ လောဘကြီးတာနဲ့ လုံ့လဝီရိယကြီးမားတာ

လည်း တခြားစီပါ။

အပိစ္ဆိမ္မာ ပြောခဲ့သလိုပဲ ရဟန်းတော်များရဲ့ သန္တု-
ဋ္ဌိနဲ့ လူဝတ်ကြောင်များရဲ့ သန္တုဋ္ဌိ အသွင်သဏ္ဌာန်ပုံစံချင်း
နေရာတိုင်း ချွတ်စွပ် မတူပါဘူး။

တစ်ယောက်တည်းနေတတ်ပါစေ

နောက်တစ်ခုက ဝိဝေကအပ္ပမာဒ။ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ မွေ့လျော်တယ်။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာကို ပျော်တယ်။ ဒီဂုဏ်ကလည်း အရေးကြီးတယ်နော်။

တရားအားထုတ်တာ ဝါသနာပါတယ်။ ဝါသနာပါတယ် ပြောပြီးတော့ ဆိတ်ငြိမ်လို့ရှိရင် မနေတတ်၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မနေတတ်၊ အုပ်လိုက်ကြီးနဲ့မှ ပျော်တယ်ဆိုရင်တော့လည်း တရားရဖို့ ဝေးပါတယ်။

အခု တရားနာ ပရိသတ်များက တစ်ယောက်တည်း အားထုတ်ချင်တာလား၊ အုပ်လိုက်ကြီး အားထုတ်ချင်တာလား။

‘အုပ်လိုက်ကြီး အားထုတ်ချင်တာပါဘုရား’

အုပ်လိုက်ကြီး အားထုတ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဝေးမှာ နေနေတာပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း အားထုတ်ချင်စိတ်ရှိမှ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အနီးမှာ နေတယ်လို့ ခေါ်နိုင်တာ။ ‘အဝေးမှာ မနေပါနဲ့’ ဆိုတာ အုပ်လိုက်ကြီး ပျော်မနေနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း ပျော်အောင်နေလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

‘တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား’ ဆိုတဲ့ တရားနဲ့ပဲ ဒီအဓိပ္ပာယ်လေးကို ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ သဘောပေါက်လိုက်ပေါ့။ သမင်ချိုလို မကျင့်နဲ့၊ ကြံ့ချိုလို ကျင့်။

သမင်ချိုကျတော့ အခက်တွေ အခွဲတွေ အများကြီးနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတော့ အငြိအတွယ်တွေ များတာပေါ့။ ဟိုငြိငြိနဲ့၊ ကြံ့ချိုကျတော့ တစ်ချောင်းတည်း ဖြောင့်ဖြောင့်လေးဆိုတော့ မငြိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ပေါ့လေ။

ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ မွေ့လျော်တတ်တဲ့ စိတ်မျိုး ရှိဖို့ လည်းလိုတယ်။ တကယ်လည်းပဲ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ မွေ့လျော်ရမယ်။ ဒီလိုပြောတော့ အကုန်လုံး တောထွက်ကြဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာလည်းပဲ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့အချိန်၊ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာ ဆိုတာ ရှိပါတယ်။

ကိုယ့်အိမ်မှာ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့အချိန် ရအောင်ယူပြီးတော့ တရားတွေ အားထုတ်လို့၊ အများက ဧည့်ခန်းထဲမှာ

ဆူညံနေပေမယ့် ကိုယ်က ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာလေး ရွေးပြီး တော့ တရားအားထုတ်လို့။ ဒါပေမဲ့ လူဆိတ်ငြိမ်ဖို့ထက် အဓိကကတော့ စိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဆိတ်ငြိမ်တယ်၊ ဆိတ်ငြိမ်တယ် ဆိုတာကိုက စိတ် ငြိမ်တာက စတာနော်။ စိတ်ငြိမ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကနေ စလုံးကနေ ဆလိမ်ဖြစ်ပြီးတော့ ဆိတ်ငြိမ်တယ် ဖြစ်သွား တာ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေဖို့က အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကလေး ငြိမ်ဖို့က အဓိက။ စိတ်ငြိမ်မှ ဆိတ်ငြိမ်တာပါ။

ကိုယ့်အနီးနားမှာ လူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ၊ ကိုယ့်စိတ်ကလေးက ကိုယ့်ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမှာ ငြိမ်နေတယ် ဆိုရင် ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ မွေ့လျော်တယ်လို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ငြိမ်မှ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိတ်ငြိမ်တာပါ။

တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား ဆိုတဲ့ နေရာမှာ တစ်စိတ်တည်းထားဖို့က အဓိကပဲ။ တစ်စိတ် တည်းထားရင် တစ်ယောက်တည်းနေရာ ရောက်သွားတာ ပဲနော်။ ဒါမြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောထားတာ ပါ။ လူပေါင်း တစ်သိန်းအလယ်မှာ ထိုင်နေပေမယ့် ကိုယ့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံလေးနဲ့ကိုယ်နေရင် တစ်ယောက်တည်းနေ တာပါပဲ ... တဲ့။

ဒီလို ပြောလိုက်လို့ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ မလို တော့ဘူးလို့ မထင်လိုက်နဲ့နော်။ အခြေအနေအရ အများ ထဲရောက်နေရင်သာ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ဖို့ ပြော တာ။ အများနဲ့ မရောဘဲ တကယ်ကို တစ်ယောက်တည်း နေနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း အလုပ် သဘောအရ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အချိန်ကလွဲရင် တစ်ပါး တည်း သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်။ ကယ်ချွတ်ရမယ့် လူ သားဝေနေယျ မရှိတဲ့ရက်တွေ၊ လတွေဆိုရင် ဘယ်လူဝတ် ကြောင်၊ ဘယ်ရဟန်းသာမဏေနဲ့မှ မတွေ့တော့ဘဲ တစ်ပါး တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံ သုံးလအထိတောင် ကြာတာပါ။

ဆူဆူညံညံနေရာမှာ နေရတာနဲ့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ် ငြိမ်နေရာမှာ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာမှုချင်းကိုက တခြားစီ ပါ။ ဘာတရားမှ အားမထုတ်သေးဘူးထား၊ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာမှာ နေရတာ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာတော့ သမာဓိရ၊ သမာဓိရတော့ ဉာဏ်ပိုထက်၊ တရားအားထုတ်ရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ပိုထိရောက်တာ ပေါ့။

နက်နဲဆန်းကြယ်တဲ့အရာတွေ၊ ခက်ခဲကြီးကျယ်တဲ့

အရာတွေ မှန်သမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ နေရာတွေက
နေ ဖွားမြင်သန့်စင်လာခဲ့တာချည်းပါပဲ။ တခြားမကြည့်
လိုက်ပါနဲ့၊ တစ်လောကလုံးမှာ အမြတ်ဆုံးဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရား
ရှင်တိုင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ တောထဲမှာပဲ ဘုရားဖြစ်
တာပါ။

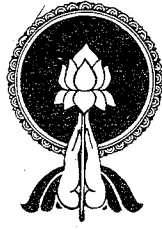
ဆူဆူညံညံနေရာမှာ နေနေရတဲ့ စာရေးဆရာ
တွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ထူးခြားပြောင်မြောက်
တဲ့ စာပေလက်ရာ၊ ပန်းချီလက်ရာတွေကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်တဲ့ ညဉ့်နက်ပိုင်းနဲ့ နံနက်ပိုင်း အချိန်တွေမှာ ဖန်တီး
ကြတာ များပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့
နေရာမှာ နေခွင့်ရတဲ့သူတွေကတော့ အချိန်မရွေး ဖန်တီး
နိုင်ကြတာပေါ့လေ။

နေရာက မဆိတ်ငြိမ်ရင် ဆိတ်ငြိမ်တဲ့အချိန် ရွေး
ရတယ်။ နေရာက ဆိတ်ငြိမ်ပြီးသားဆိုရင်တော့ အချိန်တိုင်း
ဆိတ်ငြိမ်နေတဲ့အတွက် အချိန်သီးခြားရွေးစရာ မလိုတော့
ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုရင်းကတော့ ဆိတ်ငြိမ်ဖို့ အရေးကြီး
တယ်ဆိုတာပါပဲ။ တန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာ အတော်များများဟာ
ဆိတ်ငြိမ်မှုနဲ့ ရင်းနှီးရတာချည်းပါပဲ။ ဆူညံမှုတွေကြားထဲက
လည်း တန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာတွေ ယူလို့ရတယ် ဆိုပေမယ့်
နည်းပါတယ်။

ဆူဆူညံညံတွေ ကြားထဲမှာ သံဝေဂရသွားတာမျိုး
ရှိပေမယ့် အဲဒီသံဝေဂကို ရင်းနှီးပြီး တရားထူးရအောင်
ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်က အရေးကြီး
တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကနေ မပါမဖြစ် ပါဝင်ပတ်သက်နေပါ
တယ်။ သံဝေဂပြင်းထန်သွားသူ အများစုဟာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ
အရပ် ချဉ်းကပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တရားအားထုတ်
လို့ တရားထူး ရသွားကြတာပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ဆိတ်ငြိမ်
တဲ့နေရာကိုပဲ နှစ်သက်တော်မူသလို ဝေနေယျတွေကိုလည်း
ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာပဲ မွေ့လျော်ကြဖို့ တိုက်တွန်းတော်မူ
ပါတယ်။ ဘုရားဖြစ်ပြီး ရှေ့ပိုင်းဝါနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ဟော
တော်မူတဲ့ ဩဝါဒပါတိမောက်မှာကိုက ‘ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာ
မှာ နေခြင်းဟာ ဘုရားရှင်တိုင်းရဲ့ အဆုံးအမပဲ’ လို့ အတိ
အလင်း မိန့်ကြားတော်မူပြီးသားပါ။

ဒါ့ကြောင့် တရားထူး တရားမြတ် ရချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊
နိဗ္ဗာန်နဲ့ နီးချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ နေဖို့ မမေ့ပါ
နဲ့။ ဆိတ်ငြိမ်ချိန်ကို သုံးဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ မနေ
တဲ့သူ၊ ဆိတ်ငြိမ်ချိန်ကို မသုံးတဲ့သူဟာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဝေးမှာ
နေတဲ့သူပါ။ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ နေတဲ့သူ၊ ဆိတ်ငြိမ်ချိန်ကို
သုံးတဲ့သူဟာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့အနီးမှာ နေတဲ့သူပါ။

အလုပ်ဖြစ်မှဝိရိယ

နောက်ဆုံးမမေ့ရမယ့် အပ္ပမာဒကတော့ ဝိရိယ အပ္ပမာဒ။ ဝိရိယဆိုတာက အိပ်ရေးပျက်ခံတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ရေးပျက်ခံပေမယ့် အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် လည်း ဝိရိယ မရှိဘူးပဲ။ ဝိရိယရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရဲရင့်တာ ဘာညာ 'ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ'မှာ အများကြီး ပြောခဲ့ပြီးသား ပါ။

ဒီနေ့ ဒီတရားမှာ ပြောချင်တာကတော့ ဝိရိယရှိ တယ်ဆိုတာ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့ တူအောင် လုပ်တာပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ထဲကနေ စွမ်းရည်ပေါ်လာအောင် လုပ် နိုင်တယ်ဆိုရင် ဝိရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အလုပ်တော့ လုပ်နေတယ်၊ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့

တူအောင် မလုပ်ဘူး။ အလုပ်မပြီးစီးဘူး။ အလုပ်ထဲကနေ ဘာစွမ်းရည်မှ ပေါ်ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ဝိရိယမရှိဘူးလို့ ခေါ်တယ်နော်။

မနက်အစောကြီးထ ငုတ်တုတ်တော့ ထိုင်နေပါ ရဲ့။ တင်ပျဉ်ခွေ၊ မျက်လုံးလေးမှိတ်၊ လက်ကလေး တင်ပြီး တော့ တရားတော့ ထိုင်နေပါရဲ့။ ဘာသတိ၊ ဘာသမာဓိ၊ ဘာဉာဏ်မှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း ဝိရိယရှိတယ်လို့ မခေါ် နိုင်ပါဘူး။

ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ရိပ်သာက ထွက်လာ တော့ လျှောက်ဖူးတယ်။ အရှင်ဘုရားတဲ့ တမည့်တော် ရိပ် သာက ထွက်လာတော့ ပညာတစ်ခု တိုးလာတယ်တဲ့။ ဘာ ပညာလဲ ဆိုတော့ ထိုင်လျက် အိပ်တတ်သွားပြီတဲ့။

အစောကြီးထ၊ အိပ်ငိုက်တော့ တရားက အားမ ထုတ်ချင်ဘူး။ အများနဲ့ဆိုတော့ တရားသွားထိုင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိုင်လျက်နဲ့အိပ်ပျော်နေတယ်။ နဂိုတုန်းကဆို ထိုင် လျက်နဲ့ မအိပ်တတ်ဘူးတဲ့။ အခုတော့ ထိုင်လျက်နဲ့ အိပ် တတ်သွားပြီတဲ့။ ထိုင်လျက်အိပ်တတ်တဲ့ပညာ ရသွားပြီတဲ့။

အဲဒီတော့ စောစောကြီးထပြီးတော့ ထိုင်နေတိုင်း လည်း ဝိရိယရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူ အောင် လုပ်နိုင်မှ၊ အလုပ်ထဲကနေ စွမ်းရည်တွေ ပေါ်ထွက်

လာမှ ဝီရိယရှိတယ် ခေါ်တာ။

‘အလင်းစေတမန်’ မှာလည်း ပြောခဲ့ပြီးသားပါ။ ဝီရိယရှိတယ်ဆိုတာ . . . သွားနေစဉ်ဖြစ်တဲ့ ကိလေသာကို သွားနေစဉ်မှာပဲ ပယ်သတ်တာ ဝီရိယ။ ရပ်နေစဉ်၊ ထိုင်နေစဉ်၊ လျောင်းနေစဉ်မှာ ဖြစ်တဲ့ ကိလေသာကို ရပ်နေစဉ်၊ ထိုင်နေစဉ်၊ လျောင်းနေစဉ်မှာပဲ ပယ်သတ်လိုက်နိုင်တာကို ဝီရိယ လို့ခေါ်ပါတယ်။

ဝီရိယအစစ်ဆိုတာ ကိလေသာကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်ရမယ်။ သိသင့်သိထိုက်တာကိုလည်း သိရမယ်။ ဝီရိယအစစ်တကယ်ဖြစ်ရင် သတိသမာဓိဉာဏ်ဆိုတာ ပါလာတာပါပဲ။

အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ တရားဘာဝနာ အားထုတ်နေတဲ့သူအနေနဲ့ သတိသမာဓိဉာဏ် ဖြစ်အောင် လုပ်တာကို ခေါ်တာပါ။ သတိပေါ်လာအောင် အားထုတ်နေရင် ဝီရိယအစစ်။ သမာဓိတည်လာအောင် အားထုတ်နေရင် ဝီရိယအစစ်။ ဉာဏ်ဖြစ်လာအောင် အားထုတ်နေရင် ဝီရိယအစစ်။

ဒါကြောင့် ဝီရိယနဲ့ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကိလေသာလည်း မဖြစ်အောင် အားထုတ်။ သိသင့်သိထိုက်တာတွေလည်း သိအောင် အားထုတ်။ အားတော့ထုတ်နေ

တယ်။ ဘာကိလေသာမှလည်း မပယ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အားထုတ်နေတယ်လို့ မခေါ်ဘူး။ အားတော့ထုတ်နေတယ်။ ဘာမှလည်း အထွေအထူး မသိဘူးဆိုရင် အားထုတ်နေတယ်လို့ မခေါ်ဘူး။

အကျဉ်းချုပ်ပြောမယ်ဆိုရင် အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင် သတိထား အားစိုက်နေတဲ့သဘော၊ ကုသိုလ်တွေ တိုးပွားအောင် သတိထား အားစိုက်နေတဲ့သဘောလေးကို ဝီရိယ လို့ ခေါ်ပါတယ်။

တရားရှုမှတ်မှုနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောနေကျအတိုင်း အာနာပါနဲ့ သမ္မဇဉာဏ်ကို သီးခြားထိုင်ချိန်မှာ သာ ရှုမှတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အမြဲမပြတ်ရှုမှတ်နေတာကို ဝီရိယ လို့ ခေါ်ပါတယ်။

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး အချိန်ကြာကြာ ရှုမှတ်နေရုံနဲ့ ဝီရိယရှိတယ်လို့ မခေါ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်အမူအရာ ဘာပဲပြုပြု - ပြုနေစဉ်၊ စိတ်အခြေအနေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - ဖြစ်နေစဉ်၊ နေစဉ်တိုင်း နေစဉ်တိုင်းမှာ ရှုမှတ်နေမှ ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အိမ်မှုကိစ္စ၊ လူမှုကိစ္စ၊ ဘာသာရေးကိစ္စ၊ သာသနာရေးကိစ္စ အစရှိတဲ့ တခြားအရေးကိစ္စတွေ လုပ်ဆောင်နေရင်း ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာတော့ ရိပ်သာမှာ တရားသက်

သက် အားထုတ်သလောက်ကြီး အပြည့်အဝ မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ရရင် ရသလို၊ အလုပ်ဟရင် ဟသလို သတိထားပြီး ရှုမှတ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကြိုးကြားကြိုးကြား ရနိုင်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် သိသိသာသာ ဆိုးတဲ့စိတ်၊ သိသိသာသာ ကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာရင် ချက်ချင်း သတိထားပြီး ရှုမှတ်သွားရပါမယ်။ ဆိုးတဲ့စိတ်ကိုလည်း ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှု၊ ကောင်းတဲ့စိတ်ကိုလည်း ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရှုရမှာပါပဲ။

ဆိုးစိတ်၊ ကောင်းစိတ် မှန်သမျှကို ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရှုနိုင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိုးစိတ်ကို ဆိုးစိတ်မှန်း သိပြီး ဖယ်ရှားနိုင်၊ ကောင်းစိတ်ကို ကောင်းစိတ်မှန်း သိပြီး တိုးပွားအောင် လုပ်နိုင်ရင် ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အချိန်တိုင်း၊ နေရာတိုင်း၊ အဖြစ်အပျက်တိုင်းမှာ အဲဒီလို ဝီရိယမျိုး ရှိနေရမှာပါ။

ဒီနေ့တရားမှာတော့ ရှုနည်းမှတ်နည်း လုံးဝ ထည့်မပြောတော့ပါဘူး။ အားလုံးလည်း သိကြပြီးသားပါပဲ။ ကိုယ်သိပြီးသား ရှုမှတ်နည်းအတိုင်း ရှုမှတ်တဲ့နေရာမှာ ဝီရိယရှိဖို့ကိုပဲ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ကြာကြာထိုင်နိုင်တာကို ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်တာ

မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်တိုင်း၊ နေရာတိုင်း၊ အဖြစ်အပျက်တိုင်းမှာ အသိဉာဏ်ထွက်အောင် ကြိုးစားနိုင်တာ၊ ကိလေသာကင်းအောင် ကြိုးစားနိုင်တာ၊ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်၊ ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေ တိုးပွားလာအောင် ကြိုးစားနိုင်တာကို ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် အပ္ပိစ္ဆ - အလိုနည်းတဲ့ဂုဏ်၊ သန္တုဒ္ဓိ - တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတဲ့ဂုဏ်၊ ပဝိဝေက - ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ တစ်ယောက်တည်း မွေ့လျော်တဲ့ဂုဏ်၊ ဝီရိယ - မကောင်းမှုကင်း ကောင်းမှုတင်းအောင် ကြိုးစား အားစိုက်တဲ့ဂုဏ်၊ ဒီဂုဏ်လေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံရင် တရားလည်း မြန်မြန်တိုးတက်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်လည်း မြန်မြန်ရောက်ပါတယ်။

ဒီဂုဏ်လေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားနေတာဟာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အနီးမှာ နေနေတာပါ။ ဒီဂုဏ်လေးမျိုး ချို့တဲ့ရင် နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဝေးမှာ နေနေတာပါ။ ဒီဂုဏ်လေးမျိုး ချို့တဲ့သောအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဝေးမှာ မနေပါနဲ့ လို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး . . . 'အလိုနည်း၊ ရောင့်ရဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပျော်၊ ဝီရိယရှိ' ဆိုတဲ့ အရည်အသွေးလေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံသောအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အနီးမှာ နေနိုင်ကြပါစေ။

အဝေးမှာ မနေပါနဲ့

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင် 'အလိုနည်း၊ ရောင့်ရဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပျော်၊ ဝီရိယရှိ' လို့ အရည်အသွေး လေးမျိုးတည်း ထင်ရပေမယ့် ဒီလေးမျိုးထဲမှာ ကောင်းမြတ်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေ၊ ကောင်းမြတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ အကုန်လုံး ပါဝင်ပါတယ်။

ဒီအရည်အသွေးလေးမျိုးသာ ပီပီပြင်ပြင် ပြည့်စုံရင် တခြား ကောင်းမြတ်တဲ့ အရည်အသွေးတွေ အားလုံးလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြည့်စုံလာတာပါပဲ။ ဒီခေါင်းစဉ်ကြီး လေးခုကိုသာ အဓိကဦးတည်ပြီး ကျင့်သုံးလိုက်ရင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့ ခေါင်းစဉ်ငယ်ပေါင်း

များစွာကိုလည်း ကျင့်သုံးပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဥပမာ - 'တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း' ဆိုပါတော့။ အလိုနည်းခြင်း မရှိလို့၊ ရောင့်ရဲခြင်း မရှိလို့သာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပေါ့။ အလိုကြီးလို့၊ မရောင့်ရဲနိုင်လို့သာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပေါ့။ အလိုနည်းမယ်၊ ရောင့်ရဲမယ်ဆိုရင် တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်တော့ပါဘူး။

ဒါဆိုရင် 'တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ပါနဲ့' လို့ ပြောလိုက်တာဟာ 'အလိုနည်းပါ၊ ရောင့်ရဲပါ' လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အလိုနည်းတဲ့စိတ်၊ ရောင့်ရဲတဲ့စိတ်သာ အားကောင်းရင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။

တရားအားထုတ်နေပေမယ့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ် ရှိနေရင် တရားထူးတရားမြတ်ရဲ့ အဝေးမှာ၊ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အဝေးမှာ နေနေတာပါပဲ။ 'အဝေးမှာ မနေပါနဲ့' ဆိုတာ 'တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ် မမွေးပါနဲ့' လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

သူတစ်ပါးကြီးပွားတိုးတက်တာ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားတာကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်၊ မနာလိုတဲ့စိတ်ဟာလည်း နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးစေတဲ့ စိတ်တစ်မျိုးပါ။ အဲဒီ မနာလိုစိတ်ဟာလည်း ကိုယ့်ရှိတာနဲ့ ကျေနပ်ခြင်းဆိုတဲ့ သန္တုဒ္ဓိတရား ခေါင်း

ပါးလို့ ဖြစ်ရတာပါပဲ။

ကိုယ်ရထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရာထူးအာဏာ၊ ကြီးပွားတိုးတက်မှု၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု . . . စတဲ့ လက်ရှိအဆင့်အတန်း၊ လက်ရှိနေရာ၊ လက်ရှိဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ ကျေနပ်မှုရှိရင် သူတစ်ပါးရထားတာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် မနာလိုတာမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိ ဘဝအနေအထားကို မကျေနပ်နိုင်လို့ သန္တုဋ္ဌိတရား ခေါင်းပါးလို့သာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့သူတွေ အပေါ် မနာလိုစိတ် ဖြစ်နေရတာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိဘဝအနေအထားကို ကျေနပ်တဲ့ စိတ် (သန္တုဋ္ဌိစိတ်၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်စိတ်)သာရှိရင် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုအောင်မြင်အောင်မြင် မနာလိုစိတ် မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် ‘ရောင့်ရဲပါ (လက်ရှိနဲ့ ကျေနပ်ပါ)’ လို့ ပြောလိုက်ရင် ‘မနာလိုစိတ် မမွေးပါနဲ့’ လို့လည်း ပြောပြီး သား ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

အဲဒီလိုအားဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံရမယ် လို့ ပြောလိုက်ရင် ‘မရှိသင့်တဲ့စိတ်ထားမှန်သမျှ မရှိရဘူး၊ ရှိသင့်တဲ့စိတ်ထားမှန်သမျှ ရှိရမယ်’ လို့ ပြောပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း၊ အတ္တကြီးခြင်း၊ ကိုယ်

ကချည်း အကုန်ယူချင်ခြင်း၊ ပေးဆပ်လိုစိတ်မရှိ၊ ရယူလိုစိတ်သာ ရှိခြင်း၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်ခြင်း၊ ကြွားဝါခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ဝေဖန်ပုတ်ခတ် အပြစ်ပြော အပုပ်ချခြင်း၊ အမျက်ဒေါသကြီးခြင်း၊ မာန်မာနကြီးခြင်း၊ တရားလမ်းကြောင်းနဲ့ မညီတဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့ လာဘ်လာဘ ရယူလိုခြင်း၊ ထင်ရှားကျော်ကြားလိုခြင်း၊ နာမည်မကြီးကြီးအောင်လုပ်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့ခြင်း . . . စတဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားဆိုးတွေ၊ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ အကုန်လုံးဟာ အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်း မရှိလို့ ဖြစ်ပေါ်နေတာချည်းမို့ အဲဒီ စိတ်နေစိတ်ထားဆိုး၊ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ အားလုံးကို အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်းဆိုတဲ့ လက်နက်နဲ့ပဲ တိုက်ဖျက်သွားရမှာပါပဲ။

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေ၊ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆတွေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့တဲ့ အပြောအဆို၊ အပြုအမူတွေ၊ တရားလမ်းကြောင်း တိမ်းစောင်းတဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ၊ ဆိုးကွက်ကိုပဲ အမြဲကြည့်ပြီး အပြစ်ပြော အပုပ်ချတတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သမျှတော့ တရားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ထိုင်ထိုင်၊ တရားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အားထုတ်အားထုတ် တရားထူးတရားမြတ်နဲ့ရော၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်း

သာနဲ့ပါ အဝေးကြီး ဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

‘တစ်ယောက်တည်းပျော်ခြင်း’ ဆိုတဲ့ အရည်အသွေးထဲမှာ သံယောဇဉ်ကင်းခြင်း၊ အနှောင်အဖွဲ့ ရှင်းခြင်း၊ စိတ်မပူခြင်း၊ ပူပန်သောကငြိမ်းခြင်း၊ စိတ်မပျံ့လွင့်ခြင်း၊ စိတ်ကူးမယဉ်ခြင်း၊ ဟိုတွေးဒီတွေး မတွေးခြင်း၊ ဟိုငေးဒီငေး မငေးခြင်း၊ ဟိုချစ် ဒီချစ် မချစ်ခြင်း၊ ဟိုမုန်း ဒီမုန်း မမုန်းခြင်း၊ ဟိုလုပ်ဒီလုပ် မလုပ်ခြင်း . . . စတဲ့ အပိုစိတ်မထားခြင်း မှန်သမျှ . . . အပိုအလုပ် မလုပ်ခြင်း မှန်သမျှ အကုန်လုံး ပါဝင်ပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်း နေပေမယ့် ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရနေမယ်၊ မုန်းတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်ကို အမှတ်ရနေမယ်၊ ချစ်တဲ့သူအတွက် စိတ်ပူနေမယ်၊ မုန်းတဲ့သူအတွက် စိတ်ဆူနေမယ်၊ မသေချာတာတွေ တမ်းတနေမယ်၊ မရေရာတာတွေ မှန်းဆနေမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း နေရာမရောက်တော့ပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ပျော်တယ်လို့ မခေါ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ချစ်စိတ်၊ မုန်းစိတ်၊ တွေးစိတ်၊ ဆွေးစိတ်တွေ လွှမ်းမိုးနေမှတော့ တရားအာရုံ စိတ်မထုံနိုင်တော့တဲ့အတွက် ဘာတရားမှ မသိမမြင်၊ ဘာတရားမှ မရှိမရှင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ‘တစ်ယောက်တည်း နေတယ်’ ဆိုတဲ့ နာမည်လေး

ရရှိသက်သက်နဲ့တော့ ဘာများ အကျိုးထူးမှာလဲ။

သက်ရှိနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အပိုစိတ်တွေ မထားသင့်သလို သက်မဲ့နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အပိုအလုပ်တွေ မလုပ်သင့်ပါဘူး။ ဟိုပစ္စည်း ဒီရွှေ၊ ဒီပစ္စည်း ဟိုရွှေ၊ ဟိုနေရာ ဟိုဟာလေးလုပ်၊ ဒီနေရာ ဒီဟာလေးလုပ် . . . စသည်အားဖြင့် အရေးမပါတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေမယ်၊ အဓိကအလုပ်နဲ့ သာမညအလုပ်ကို ရွှေ့နောက် နေရာပေး မှားနေမယ်ဆိုရင် တရားအလုပ် မပီပြင်တော့တဲ့အတွက် တရားစွမ်းရည်၊ တရားရလဒ် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ထွက်ပေါ်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။

‘တစ်ယောက်တည်းနေခြင်း’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်ရဲ့ အဓိက အနှစ်သာရက ‘တစ်စိတ်တည်းထားခြင်း၊ တစ်လုပ်တည်းလုပ်ခြင်း’ ပါပဲ။ တစ်စိတ်တည်းထားမယ်၊ တစ်လုပ်တည်း လုပ်မယ်ဆိုရင် အများနဲ့နေတောင်မှ တစ်ယောက်တည်းနေရာ ရောက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းလည်း နေမယ်၊ တစ်စိတ်တည်းလည်း ထားမယ်၊ တစ်လုပ်တည်းလည်း လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ အသွင်သဏ္ဌာန်ရော၊ အနှစ်သာရပါ ပြည့်စုံတဲ့ တကယ့်အစစ်အမှန် တစ်ယောက်တည်းနေခြင်း ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကိုယ်ရည်မှန်းတဲ့တရားအဆင့်ကို အလွယ်တကူ ဆိုက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

‘တစ်စိတ်တည်း’၊ ‘တစ်လုပ်တည်း’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့ ကုသိုလ် စိတ် တစ်စိတ်တည်း၊ ကုသိုလ်အလုပ် တစ်လုပ်တည်း လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အခြေအနေတိုင်း၊ အချိန်အခါတိုင်းမှာ ဒီ စိတ်တစ်ခုတည်း၊ ဒီအလုပ်တစ်မျိုးတည်းလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အဓိကရည်မှန်းချက်အပေါ် မူတည်ပြီး ဘယ်စိတ် ဟာ ကိုယ့်အတွက် အဓိကတစ်စိတ်လဲ၊ ဘယ်အလုပ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် အဓိက တစ်လုပ်လဲဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။

တစ်စိတ်တည်း မထား၊ တစ်လုပ်တည်း မလုပ်တဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေခြင်းမျိုးနဲ့ နေလို့ကတော့ တရားနဲ့ ရော၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့ပါ အဝေးကြီးဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

‘ဝီရိယရှိခြင်း’ ဆိုတဲ့ အရည်အသွေးထဲမှာ သဒ္ဓါ ရှိခြင်း၊ သတိရှိခြင်း၊ သမာဓိရှိခြင်း၊ ပညာရှိခြင်း၊ ရည်မှန်း ချက် တိကျခြင်း၊ ဦးတည်ချက် ပြတ်သားခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာခြင်း စတဲ့ အရည်အသွေးတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါး ပါးလုံး အားကောင်းမောင်းသန် ပြည့်စုံခြင်းကိုပဲ ဝီရိယနဲ့ ကိုယ်စားပြုပြီး ဝီရိယရှိခြင်းလို့ ပြောထားတာပါ။

အထူးသဖြင့်ကတော့ သမာဓိပေါ့။ သမာဓိရှိတဲ့

ဝီရိယ၊ သမာဓိပါတဲ့ ဝီရိယ၊ သမာဓိနဲ့ ယှဉ်တွဲတဲ့ ဝီရိယ၊ သမာဓိကို ဖြစ်စေတဲ့ ဝီရိယကသာ အလုပ်တကယ်ဖြစ်ပြီး ကောင်းကျိုးရစေတာမို့ ‘ဝီရိယရှိရမယ်’ လို့ ပြောလိုက်ရင် ‘သမာဓိရှိရမယ်’ လို့လည်း ပြောပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

‘သမာဓိရှိရမယ်’ လို့ ပြောလိုက်ရင် ‘ရည်မှန်းချက် တိကျရမယ်၊ ဦးတည်ချက် ပြတ်သားရမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာရမယ်’ လို့လည်း ပြောပြီးသား ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဦးတည်ချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တဲ့သူ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သမျှကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချနိုင်တဲ့သူတွေသာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ် ကို သမာဓိရှိရှိနဲ့ စိတ်အပြည့်ထည့်ပြီး လုပ်နိုင်ကြလို့ပါ။

အဓိကကတော့ ရည်မှန်းချက်ပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အဓိ ကရည်မှန်းချက်က ဘာလဲဆိုတာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သိနေရင် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အလုပ်တွေကိုပဲ စိတ် အပြည့်နှစ်ပြီး လုပ်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဒါဆိုရင် သမာဓိရော၊ ဝီရိယရော ရှိသွားပြီပေါ့။ ဝီရိယရှိချင်ရင် ကိုယ့်ရည်မှန်း ချက်ကို အမြဲသတိရနေရပါမယ်။

ပိဋကတ်တော်မှာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုကြောင့် သံဝေဂအကြီးအကျယ်ရသွားတဲ့သူတွေ တရားအားထုတ် တဲ့အခါမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်စွာဘုရားဆီက ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း

ခံပြီး တစ်နေရာ တရားသွားအားထုတ်တဲ့သူတွေ တရား အားထုတ်တဲ့အခါမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် တရားအားထုတ်ပုံကို ပြုပြီ ဆိုရင် ‘ဧကော ဝုပကဋ္ဌော အပ္ပမတ္တော အာတာပိ ပဟိတ- တ္ထော’ လို့ ပြလေ့ရှိပါတယ်။

‘ဧကော - တစ်ယောက်တည်း၊ ဝုပကဋ္ဌော - ဆိတ် ငြိမ်ရာအရပ် ချဉ်းကပ်လျက်၊ အပ္ပမတ္တော - မမေ့မလျော့၊ အာတာပိ - လုံ့လဝီရိယပြင်းထန်စွာ၊ ပဟိတတ္ထော - နိဗ္ဗာန် သို့ စေလွှတ်အပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ (တရားအားထုတ် တယ်)’ လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

‘ပဟိတတ္ထော - နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သောစိတ် ရှိသည်’ ဆိုတာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ကိုယ့်ခေါင်းထဲ အမြဲ ထည့်ထားရမယ်လို့ ပြောတာပါ။ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းပြီး တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို နိဗ္ဗာန်ဆီမှာ အမြဲပို့ထားရပါမယ်။ ‘ငါလုပ်နေတာ နိဗ္ဗာန်အတွက်၊ ငါ လုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းပဲ ဖြစ်ရ မယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်စေနိုင်တဲ့အလုပ်ပဲ ငါလုပ်မယ်၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့ တည့်တဲ့အလုပ်သာ ငါ့အလုပ်’ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးသာ အမြဲရှိ နေရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ မတည့်တဲ့အလုပ်မှန်သမျှ မလုပ်ဖြစ်တော့ ဘဲ နိဗ္ဗာန်နဲ့တည့်တဲ့ အလုပ်တွေချည်းပဲ လုပ်ဖြစ်သွားပါလိမ့် မယ်။

နိဗ္ဗာန်က ခန္ဓာငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်၊ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်လို့ နှစ်မျိုးရှိတာဆိုတော့ ခန္ဓာငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက် ဖို့ ကိလေသာငြိမ်းအောင် အရင်ကြိုးစားရမှာပါ။ ကိလေ- သာငြိမ်းတယ်ဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်အေးချမ်းတာ ပါပဲ။

‘ပဟိတတ္ထော’ ကို လက်တွေ့ဘဝနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ပြောရရင် စိတ်အေးချမ်းမှုကိုပဲ အမြဲရှေးရှုပြီး အလုပ်လုပ် နေရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ကိုယ်ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်အေး ချမ်းဖို့အတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်၊ ကိုယ်လုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်း ဟာ စိတ်အေးချမ်းစေတဲ့အလုပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

‘ဝီရိယရှိရမယ်’ ဆိုတာ စိတ်အေးချမ်းစေတဲ့ အ လုပ်တွေချည်းပဲ လုပ်တဲ့ ဝီရိယရှိရမယ် လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကိုယ်လုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းဟာ စိတ်အေးချမ်းစေမယ့်အ လုပ်၊ ကိုယ်ပြောသမျှ စကားတိုင်းဟာ စိတ်အေးချမ်းစေ မယ့်စကား၊ ကိုယ်တွေးသမျှ အတွေးတိုင်းဟာ စိတ်အေးချမ်း စေမယ့် အတွေးတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေရပါမယ်။

စိတ်ပူလောင်စေမယ့် အလုပ်မျိုး လုံးဝ မလုပ်နဲ့ ပေါ့။ စိတ်ပူလောင်စေမယ့် စကားမျိုး လုံးဝ မပြောနဲ့ပေါ့။ စိတ်ပူလောင်စေမယ့် အတွေးမျိုး လုံးဝ မတွေးနဲ့ပေါ့။ ကိုယ့် ရည်မှန်းချက်က ‘စိတ်အေးချမ်းမှု’ ဆိုတာကို မမေ့ရင် ကိုယ့်

ဝီရိယဟာလည်း စိတ်ပူလောင်စေတဲ့ ဝီရိယမျိုး မဖြစ်တော့
ဘဲ စိတ်အေးချမ်းစေတဲ့ ဝီရိယတွေချည်းပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။

နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်ပါတယ်ပြောပြီး စိတ်မအေးချမ်း
စေမယ့်၊ စိတ်ပူလောင်စေမယ့် အလုပ်တွေ လုပ်နေမယ်၊
စိတ်မအေးချမ်းစေမယ့်၊ စိတ်ပူလောင်စေမယ့် စကားတွေ
ပြောနေမယ်၊ စိတ်မအေးချမ်းစေမယ့်၊ စိတ်ပူလောင်စေ
မယ့် အတွေးတွေ တွေးနေမယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ အဝေးကြီး
ဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့နှုတ်မှာ အမှားမပါအောင် စောင့်ထိန်းတဲ့
သီလ၊ စိတ်မှာ အမှားမပါအောင် စူးစိုက်တဲ့ သမာဓိ၊ အသိ
မှာ အမှားမပါအောင် စစ်ဆေးတဲ့ ပညာ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာနဲ့ ပြည့်စုံဖို့ကိုပဲ လုံ့လဝီရိယ စိုက်ထုတ်နေမယ်ဆိုရင်
အမြဲစိတ်အေးချမ်းပြီး နိဗ္ဗာန်နဲ့ တရားထူးတရားမြတ်နဲ့
တဖြည်းဖြည်း နီးသထက် နီးလာပါလိမ့်မယ်။

အခုပြောခဲ့တဲ့ အရည်အသွေးတွေ အားလုံးကို အ
နှစ်ပြန်ချုပ်လိုက်ရင် ‘အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်း၊ တစ်
ယောက်တည်းပျော်ခြင်း၊ ဝီရိယရှိခြင်း’ . . . လေးမျိုးပေါ့။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး . . . အဲဒီ အရည်
အသွေးလေးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့်
နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အနီးမှာနေပြီး သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာအလုပ်ကို

အေးချမ်းစွာ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။ အားထုတ်နိုင်ကြတဲ့
အတိုင်းလည်းပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့် တက်၊
မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာကို ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ မျက်မှောက်
ပြုနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း ဦးဇင်းတို့ရဲ့
တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထား
ကြပါ။ အရေးအကြီးဆုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါ
တော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြ
ထက်သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်၊

သမ္မာဒေထ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟု ဆိုအပ်
သော သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်ပဲ ပြည့်စုံအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါ ဘုရား။

[၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(၁၇)ရက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊
ကံမြင့်ကျောင်းတိုက်အတွင်း ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ကို ပြုပြင်
ဖြည့်စွက် ရေးသားထားပါသည်။]

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

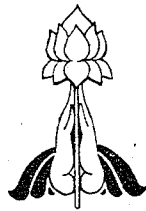
ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးကိုသည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

၁၄၈

အရှင်ဆန္ဒာမိက